

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 55 / Temmuz 1986 / 2.-DM

DİYARBAKIR ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİNİN PARTİYE VE DÜNYA İLERİCİ KAMUOYUNA ÇAĞRISI

Tarihin hiçbir döneminde Kürdistan dünyayı bu kadar ilgilendirmedi. Kürdistan üzerindeki hesaplar hiçbir dönemde bu kadar incelenmedi. Halkımız hiçbir zaman dış güçler tarafından bu kadar ciddiye alınmadı. Hiçbir zaman düşmanımızın nefretini bu kadar artırmadık. Talanı hiçbir zaman bu ölçülerde yaşamadık. Vahşet hiçbir zaman bu boyutlarda olmadı. Zulüm gemi azıya almış gidiyor. Özgür halkların çoğunluğu bugün yaşadığımız zorlukları yaşayarak özgürlüğe vardılar. Bu, özgürlüğün bedelidir. Bu bedeli göze alamayanlar özgür yaşama şerefine ulaşamıyorlar. O halde, özgür yaşamın bedelini vermeye başlayan halkımıza selam! Kürdistan'da özgürlük ağacının dallarında tomurcuklar patladı. Dağlarımızda tomurcuk gibi patlayan gerillaya selam! Halkımızın tarihle girdiği bu zorlu hesaplaşmada, organizatörü PKK'ye selam! Düşmana karşı mücadeleyi şahsında somutlaştıran, yarattığı değerle de Kürdistan halkının varlığını teminat altına alan, Ortadoğu'da çağdaş direnişin öncüsü büyük Önder APO'ya selam!

Devamı Syf: 5'te

YAZ ATILIMI, YOĞUNLAŞAN DİRENİŞ VE GÜÇLENEN EYLEMLERLE DEVAM EDİYOR

Faşist Türk Sömürgecileri Neden Suskun?

Bahar ve Newroz Atılımı ardından güçlenerek süren Yaz Atılımı ile sağlanan gelişmeler, sömürgeci faşistleri büyük bir suskunluk içine itti. Kürdistan'daki gelişmeleri ısrarla gizlemeye çalışan faşist cunta, hiçbir gelişme yokmuş gibi davranmaktadır. Bir yandan yeni hazırlıklar içine girerken, diğer yandan da yaptığı açıklamalarla, "Bölücülüğün ömrü az kaldı" demektedir. Birbiriyle zıtlık gösteren bu her iki davranış,

Devamı Syf: 2'de

KÜRDİSTAN'IN KALBİNDEN YENİ EYLEM HABERLERİ GELİYOR

Hakkari, Şırnak, Pervari ve Uludere alanlarında, Bahar ve Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen eylemlerde onlarca düşman askeri imha edildi. Düşman birlikleri ile sürekli bir çatışma içinde bulunan devrimci birliklerimiz, değerli savaşçılarından bazılarını şehit verdi.

Buna karşın, sömürgeci-faşist düşmanın saflarından yüzlerce asker işlemez duruma getirilmiştir. Adeta Kürdistan'ın kalbi olarak nitelendirilen bu alanlarda sömürgeciler tarihlerinde karşılaşmadıkları en ağır darbeleri aldılar.

Hêzil Çayı boyunca Gabar, Çirav dağlarında ve Pervari, Uludere vb. alanlarda gerçekleştirilen onlarca eylem ve çatışmanın, daha önce yayınlamadığımız ve elimize ulaşan dökümü şöyledir:

Devamı Syf: 2'de

BİNGÖL'DE DİRENİŞ GÜÇLENİYOR

Yaz Atılımının yoğun eylemlilikle yaşandığı alanlardan biri de Bingöl yöresidir. Hidayet Bozyiğit isimli alçağın teslimiyeti ile, Bingöl'deki devrimci gelişmelerin önüne engel olabileceklerini sanan sömürgeciler, bu alanda devrimci direnişin kökleşmeyeceğinin beklentisi içindeydiler. Bahar ve halen sürmekte olan Yaz Atılımı süresince gerçekleştirilen propaganda çalışmaları ve ulusal kurtuluş eylemleriyle sömürgecilerin tüm bu umut ve beklentileri yerle bir edildi.

Bingöl alanında devrimci direniş kökleşti ve artık sökülmez boyutlara ulaştı. Bahar Atılımı ile yoğunlaşan silahlı direniş eylemlerimiz, Yaz süresince de devam etmektedir.

Haziran sonlarında, HRK birlikleri gerçekleştirdikleri bir dizi eylem neticesinde yoğun bir siyasi

Devamı Syf: 2'de

TÜRK ORDUSUNDA YENİ DÜZENLEME HAREKATI TAMAMLANDI CEPHE KOMUTANLIĞINA GEÇİLİYOR

Bu Harekat Neyin Göstergesidir?

Faşist Türk ordusu yaptığı yeni bir düzenlemeyle, cephe komutanlığına geçerek, savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmaya başladı. 1983'ten bu yana devam eden bu düzenleme harekatının geçtiğimiz günlerde tamamlandığı açıklandı. Herhangi bir savaşta uygulanacağı söylenen bu cephe komutanlığına geçilmesi ve hem de görünürde bir savaş olmadan(!) bunun yapılması dikkat çekicidir. Faşist cuntanın o kadar çok övündüğü ordusuna ne oldu ve ortaya ne gibi yeni gelişmeler çıktı ki böylesi bir düzenlemeye gereksinme duymaktadır? Bu düzenleme harekatı neyin göstergesidir?

BBC geçtiğimiz günlerde konuya ilişkin olarak, haberlerinde M. Ali Birand'la yaptığı bir söyleşiye yer verdi. Şöyleşinin tamamını, konunun daha iyi anlaşılması için buraya da alıyoruz.

BBC: *Bu harekat düzenlemesi Türk Silahlı Kuvvetlerinin emir-komuta zinciri içinde ne gibi sonuçlar doğuracaktır?*

M. Ali Birand: Türkiye'nin her şeyin başında bir NATO görevi var. Genel NATO stratejilerine uyuyor. Ancak tehdit değerlendirmesi, yani tehditin nereden geldiği konusunda milli birtakım stratejileri olması

Devamı Syf: 3'te

VKP-Genel Sekreteri ve Vietnam Devlet Başkanı Le Duan Yaşamını Yitirdi

78 yaşında olan Le Duan, Vietnam halkının seçkin önderlerinden biriydi. Ho Chi Minh'in yakın mücadele arkadaşı olan Le Duan, 1960'ta Vietnam Komünist Partisi'nin Birinci Genel Sekreterliği görevini üstlendi. 1974'te Parti IV. Kongresinde MK Genel Sekreterliğine seçilen Le Duan, halen VKP Genel Sekreteri ve Vietnam Devlet Başkanlığı görevlerinde bulunmaktaydı.

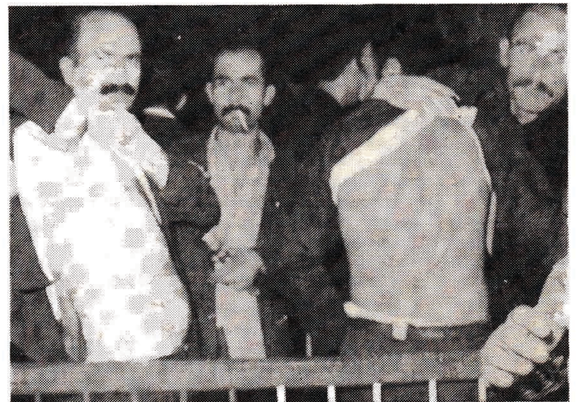
10 Temmuz 1986'da vefat eden Le Duan, Kuzey'in sosyalist inşası, Güney'in kurtarılması mücadelesinde de aktif görevler üstlendi. 1975 yılında Güney Vietnam'da savaşın bitimi ardından yürütülen birleşme çalışmalarının başındaydı. Vietnam'da Halk Savaşı stratejisinin geliştirilmesinde de değerli katkılarda bulundu. Aynı zamanda Viet-Kong Cephesi'nin başkanlığını da yürütmekteydi.

Parti saflarında disipline büyük önem veren Le Duan, aynı zamanda bürokratizmin ve yolsuzluğun amansız bir düşmanıydı. Vietnam halkı, Le Duan'ın bu değerli çalışmalarından dolayı, O'na karşı muazzam bir hayranlık duymaktadır.

Vietnam'da sosyalist inşa çalışmalarını geliştirmekle birlikte, Güneydoğu Asya ve diğer dünya halklarına enternasyonalist desteğin sunulmasına da çaba sarfetmiştir. Başta Kamboçya, Laos olmak üzere birçok alanda sosyalizmin etkinliğinin gelişmesine de çalışmıştır, Le Duan.

Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi olağanüstü toplantısında Le Duan'dan boşalan VKP-MK Genel Sekreterliğine Politbüro Üyesi Truong Chinh'i seçti.

Dünya halkları ve Vietnam halkı, Le Duan'ı sosyalizm mücadelelerinde yaşatacaklardır.

PKK'li savaş esirleri işkenceleri belgelendirdiler.

Yoğunlaşan Direnişe Faşist Sömürgeciler İdam Cezaları ile Karşılık Veriyor

"Özgürlüğümüze Sahip Çıktığımız İçin Yargılanıyoruz"

Faşist Türk sömürgecileri, ulusal kurtuluş mücadelemizin başarılı atılımlarla gelişimini sürdürdüğü bir dönemde, uzun süredir ara verdikleri mahkemelere yeniden başladılar. Savcıların çok sayıda idam talebi ile açılan bu davalarla, yoğunlaşan ulusal kurtuluş mücadelemize karşılık verilmeye çalışılmaktadır. Silahlı Kurtuluş Birliklerimizin karşısında acze düşen sömürgeciler, savaş esiri yoldaşlarımıza yönelerek, direniş mücadelemizin önüne geçmeye çabalamaktadırlar.

Mahkemelerde, satın aldıkları birkaç itirafçıyı konuşturarak, direnişi etkisiz kılmaya çalışan sömürgecilerin bu oyunu da tutmadı. İtirafçı hainler, sergilenen görkemli direniş karşısında efendilerine yalvararak, direnişin etkisiz kılınması için akıl vermeye çalışmaktadırlar. "Pişmanlık Yasası" vb. gibi ihanet yasalarının direniş duvarına çarparak etkisizleşmesi, faşist cuntanın yenilgisinin de işaretidir. Mahkemelerde halkımızın haykıran sesi, sömürgecileri tarihi olarak yenilgiye götürmüştür.

Cezaevlerinde olduğu gibi dışarıda da direnişin görkemli boyutlara ulaştığı bir dönemde faşist sömürgeciler, yeniden savaş esirlerine yönelerek, ulusal kurtuluş mücadelemize engel olabilecekleri gafletine düşmektedirler. Bunun için peşpeşe açtıkları davalarda, idam cezalarını yoğunlaştırmakta; birçok idam cezasını ise onaylamaktadırlar. Böylece, direnişin yoğunlaşmasına, idam cezaları ile karşılık verip, acizliklerini gizlemek ve savaş esirleri ile halkımızın gözünü korkutmak istemektedirler. Dün olduğu gibi, bugün de cezaevlerinde ve mahkemelerde direnişin güçlü sesi yankılanmaktadır. Sömürgeci faşistler tüm çabalarına rağmen direnişin güçlenmesine engel olamamaktadırlar. PKK'nin adına layık bir direniş cezaevlerinde de ortaya konulmaktadır.

Devamı Syf: 3'te

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACİZLİĞİNİ SERGİLİYORUZ

III. Bölüm

- *Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!*

YAZISI SAYFA 6'DA

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

YAZISI SAYFA 18'de

YAZ ATILIMI, YOĞUNLAŞAN DİRENİŞ VE GÜÇLENEN EYLEMLERLE DEVAM EDİYOR

Faşist Türk Sömürgecileri Neden Suskun?

Baştarafı Syf: 1'de

mücadelemiz karşısında cuntanın içine düştüğü çıkmazı da yansıtmaktadır.

Faşist rejimin yetkilileri, Kürdistan'da süren savaş gerçekliğini pratik tutumları ile gözardı edemezken, beyanlarında onu isimlendirmekten ise, ısrarla kaçınmaktadırlar. Aslında bu durum sömürgeci faşistlerin yeni hazırlıklar içinde olduğunu göstermektedir. Önümüzdeki günlerde belirgin olarak ortaya çıkacak olan bu komploları rahatça uygulamak ve dikkatleri başka alanlara çekmek için, cunta yetkilileri ısrarla susmayı tercih etmektedirler. Yine, içerde ve dışarda birçok değişik sorun yaşatarak, dikkatleri Kürdistan'daki savaştan başka noktalara çekmeye çalışmaktadırlar. Ama, tüm bu girişimlerine rağmen, başarılı olmaktan uzak olduklarını da belirtmek gerekiyor. Onlar ısrarla kaçınsalar da, yine de mücadelemizi değerlendirmek zorunda kalmaktadırlar.

İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Haziran ayı sonunda yaptığı bir açıklamada, *"Bölücü propaganda İstanbul'a kaydı"* diyerek, korkularını dile getirdi. Konuşmasına devamla, *"Yıkıcı çeteler halen, ülke bütünlüğümüze ve rejimimize karşı faaliyetlerini kesintisiz sürdürebilmek için her türlü fırsat ve imkanı kullanmaktadırlar. Bölücü örgütler, güç ve eylem birliği cepheleri teşkil etme yoluyla, ülkemiz aleyhindeki faaliyetlerine hız kazandırmak istemekte, militan güçlerin illegal yollarla sınırlarımızdan geçişini sağlamak suretiyle saldırılara tevessül etmektedirler."* diyen Akbulut, bir türlü önüne geçemedikleri ulusal kurtuluş eylemlerimizi yine dış kaynaklı olarak gösterme çabası içine girmektedir. Bir başka konuşmasında ise Y. Akbulut şunları söylüyordu: "*...Ancak olaylar şu gün önlenecektir diye bir tarih vermemiz mümkün değil. Bölücülüğün önlenmesi hem dış güçlerin, hem de onların aleti olanların kafa yapılarının değişmesine bağlıdır. Ancak, Türk devleti de bunlara pabuç bırakmayacaktır.*"

30 Haziran tarihli Tercüman gazetesi manşette verdiği bir haberde, "PKK-Irak'ta yeni kamplar kurdu. Hainler Atakta" başlıklarını kullanarak faşist Türk cuntasının içine girdiği korku ve paniği açığa vurdu, yine bu süre içerisinde gazetelerde çıkan değişik haberlerde, alınan yeni güvenlik önlemlerinden bahsedilirken, Kürdistan'da görevlendirilen öğretmen vb. devlet memurlarına da gerekli dikkatin gösterilmesi istenmektedir. Bu konularda devletin yeni hazırlıklar içinde bulunduğunu duyuran Tercüman gazetesi, ayrıca bir öğretmenin 3 yıldan fazla bir alanda kalmamasının ve kendi çevresine gönderilmemesinin karar altına alındığını belirtmektedir.

Son bir aylık gelişmelere ve sömürgecilerin açıklamalarına bakıldığında bile suskunluğun gerçek nedeni anlaşılmaktadır. Sömürgeci faşistler, artık Kürdistan'a sağlam bir biçimde yerleşmiş olan mücadelemizi ezmek için yeni komplolar peşinde koşmaktadırlar. Nitekim İçişleri Bakanı Akbulut yaptığı bir açıklamada, "Dışardan sızmalara şimdilik rastlanmamaktadır" diyerek, mücadelemizin ülke zeminine yerleştiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Önümüzdeki günler, sömürgecilerin yeni saldırı ve komplolarına da tanıklık edecekse de, ulusal kurtuluş mücadelemizin her bakımdan dev atılımlarla gelişip, güçleneceği bir süreç olacaktır. Sömürgecilerin suskunluğu yeni saldırıların işareti olmakla birlikte, mücadelemiz artık her türlü saldırıyı boşa çıkaracak güçtedir.

BİNGÖL'DE DİRENİŞ GÜÇLENİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

etki yarattılar.

Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı Topraklı köyünde gerçekleştirilen bir eylemde HRK birlikleri, köyde bulunan ihbarcı Nurettin Akan'ı da bu arada kurşuna dizmişlerdir. Köylülere yönelik olarak gerçekleştirilen propaganda ve bildiri dağıtma eyleminin ardından, ajanlığı sabit olan Nurettin Akan bizzat halkın onayı ile cezalandırılmıştır.

Temmuz ayı başlarında ise, Bingöl-Kuruca (Xezik) köyünde, bir ajan daha cezalandırılmıştır. Olaya müdahale için gelen bir operasyon birliği ile Devrimci Kurtuluş Birlikleri arasında çatışma çıkmıştır. Çıkan çatışmada helikopter birliklerini de kullanan düşman, HRK birliğini imha etmeye çalışmıştır. Aldığımız haberlere göre, çatışmada hiçbir kayıp vermeyen devrimci birliklerimiz, ayrıca bir düşman helikopterini düşürmeyi de başarmışlardır. İçindekilerin öldüğü söylenen helikopter tamamıyla imha olmuştur. Devrimci birliklerin usta taktiği karşısında, düşman birlikleri geri çekilmek zorunda kalmışlardır.

Ayrıca Hidayet Bozyiğit adlı hainin evine de devrimci birlikler tarafından bir baskın düzenlendiği bildirilmektedir. Sömürgeci basında yer alan haberlere göre, hainin 2 yakını ölürken, evde bulunan diğerleri ile DYP-Genç İlçe Başkanının çocuklarının da aralarında olduğu çok sayıda kişi yaralanmıştır.

KÜRDİSTAN'IN KALBİNDEN YENİ EYLEM HABERLERİ GELİYOR

Baştarafı Syf: 1'de

1- Mart ayında, Hêzil Çayı boyunca yer alan, Bestler mıntıkası olarak adlandırılan alanda bulunan düşman karakoluna karşı eylem gerçekleştirilmiştir. Karakolun yakınına ve hemen yanıbaşında olan tepelere bombalı tuzak kurulmuş ve pankart asılmıştır. Düşman birlikleri uzun bir aradan sonra ve ancak bombaları uzaktan patlattıktan sonra alana girebilmiştir.

2- 16 Nisan 1986 günü, Gabar Dağı'nda sabah saat 5.00 dolaylarında, Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ye bağlı devrimci bir birliğimizle düşmanın askeri kuvvetleri arasında geniş çaplı bir çatışma meydana gelmiştir. 25 kişilik özel vurucu bir tim ile, Derşew'e bağlı milis çetelerin de katıldığı düşmanın imha amaçlı saldırısı, ulusal kurtuluş birliğimiz tarafından usta taktikler uygulanarak, boşa çıkarılmıştır.

Düşmanın yoğun kuşatması altına alınmak istendiğini farkeden kurtuluş birliğimiz anında müdahale ederek, düşman güçlerini yoğun ateş altına almıştır. Düşmanı arkadan çevirerek pusu kuran devrimci birliğimiz, bu pusuda 4 düşman askerini imha etmiştir. Bunun üzerine büyük bir korkuya kapılan düşman, panik içerisinde geri çekilmek zorunda kalmıştır. Silahlı kurtuluş birliğimiz ise çatışmadan herhangi bir kayıp vermeden başarıyla çıkmıştır.

3- Yine aynı gün, Gabar Dağı'nda çatışmanın sürdüğü bir anda, başka bir olay daha meydana gelmiştir. 28 Mart 1986 günü Büyük Komutan Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehit düştüğü çatışmada yaralanan ve yoldaşları tarafından Gabar Dağı'nın uygun bir noktasında tedaviye alınan Kalender İLHAN (Metin) yoldaş, bir ihbar sonucu yerinin tespit edilmesi neticesinde, şehit düşmüştür. 9 Nisan gününden itibaren, bu yoldaşımızın bulunduğu alanı da kuşatmaya alan faşist düşman, ulusal kurtuluş birliğimizi pusuya düşürme eylemini gerçekleştiremediğinden, 15 Nisan'da birliği imhayı hedefleyen bir saldırıya girişmiştir.

Birinci saldırı noktasında ağır kayıplar verdirilerek geri püskürtülen düşman birliği, Metin yoldaşın bulunduğu 2. noktaya yönelmiştir. Bu yoldaşımıza, yalnız ve yaralı olduğu halde yaklaşma cesareti gösteremeyen düşman, teslim ol çağrılarında bulunmuştur. Teslim ol çağrılarına Metin yoldaş, yaralı olduğunu belirten ve kendilerinin gelmelerini isteyen bir karşılık vermiştir. Düşman, yaralı yoldaşımızın yanına gitme cesaretini bile gösterememiş, ihbarı yapan Mehdinalı Süleyman adlı haini öne katarak, üç askerini göndermiştir. Düşmanın iyice yaklaşmasını bekleyen Metin yoldaş, elindeki bombayı kullanarak son nefesinde bile direnişin en görkemlisini sergilemiştir. Bombanın patlaması sonucu, hain ile 3 düşman askeri tamamıyla imha olmuş, Metin yoldaş ise şehitler kervanına katılmıştır.

Metin yoldaşın sergilediği direniş, çevre köyler üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Büyük bir fedakarlık, cesaret, inanç örneği olmasını bilmiş olan Metin yoldaş, savaşçılığı ile de ulusal kahramanlık mertebesini çoktan hakketmiş değerli bir yoldaşımızdı.

4- 22 Nisan 1986 günü, Şırnak'a bağlı Kereşa köyünün, telsizi alınarak ihbarcılık yaptığı da tespit edilen köy muhtarı 100.000 TL. para cezasına çarptırılmıştır.

5- 29 Nisan 1986 günü, Pervari'ye bağlı Omyanus köyünde konumlanmış olan bir düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. Saldırı sonucu 1 düşman askeri yaralanmıştır.

6- 29 Nisan günü, Pervari'ye bağlı Kaal köyünde, Osyan köyüne mensup milis çetelerle bir çatışma meydana gelmiştir. Çatışma sonucu yurtsever 1 köylü yaralanmıştır.

7- 11 Mayıs günü, Uludere-Hêzil boyunda bulunan Elean mıntıkasında, faşist-sömürgeci birliklerle HRK birliği arasında çatışma çıkmıştır. Çatışmada 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda düşman askeri ise yaralanmıştır. Ayrıca çatışmada düşmanın devrimci birliklere karşı kullandığı bir kurt köpeği de vurulmuştur.

Ancak, çıkan çatışmada, devrimci savaş birliğimiz, Emin DAL (Hasan) yoldaşı şehit vermiştir. Büyük bir kahramanlık örneği sergileyen Emin yoldaş, yaralı olduğu halde, yoldaşlarını düşman kuşatmasından haberdar etmiş ve "Bijî PKK" sloganı ile şehit düşmüştür.

8- 16 Mayıs 1986 günü, Şırnak'ın Xirbikê Bestê köyünde konumlanmış olan düşman taburundan Omyanus köyüne konumlanmış olan düşman birliğine erzak götürenlere karşı bir pusu kurulmuştur. Pusu sonucunda 6 katır yükü erzak kamulaştırılmıştır. Kendi gücüyle erzakı taşımaktan korkan düşman, yurtsever köylülere taşıttırmaktaydı. Eylem esnasında köylülere yönelik bir konuşma yapılmış ve nasıl bir oyuna alet edilmek istendikleri açıklanmıştır.

9- 20 Mayıs 1986 günü, Habur köprüsünü geçerek Güney Kürdistan'da 1 saatlik yol alan devrimci bir birliğimiz, mayın patlaması sonucu değerli bir savaşçısını şehit vermiştir. Kontr-gerilla timlerinin döşediği mayının patlaması sonucu Mehmet Emin SEZGİN (Hacı Ömer) şehit düşmüştür.

10- 22 Mayıs günü, Çirav Dağı'nda meydana gelen bir çatışmada ise 3 devrimci şehit düşmüştür. Düşman, helikopter desteğinde top, roketatar ve orta otomatik silahlarla yöneltiği saldırıda ağır kayıplar vermiş; 2 subay, 18 asker ve 4 çetenin ölümle cezalandırıldığı çatışmada, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

Çarpışma yer yer kuşatma, zaman zaman da göğüs göğüse devam etmiştir. Devrimci kurtuluş birliğimiz çatışma esnasında üstün askeri taktikler sergileyerek düşmanı püskürtmüştür.

Çatışmada Abdullah ACAR (Yaşar), Abdulkadir HANÇER (Hacı Musa) ve Ekrem ... (Adnan) yoldaşlar şehit düşmüştür.

Gerçekleştirilen bu eylem ve çatışmaların dışında, düşmanın halk içinde yürütmeye çalıştığı karşı-devrimci politikasını etkisiz kılan ve planlarını bozan siyasal çalışmalar da yürütülmüştür.

Uludere'nin Rûpin ve Şırnak'ın Osyan köylerinde düşmanın geliştirmeye çalıştığı çetecilik etkisiz kılınmıştır. Devrimci silahlı kuvvetlerimiz, silah alan ve alma girişiminde bulunan çevreleri uyararak, devrimci otoriteyi dayatmıştır. İkna çalışmaları sonucunda silah alanlardan bazıları silahları devlete geri verirken, alma girişiminde bulunanlar ise bu tutumlarından vazgeçmişlerdir. Sömürgeci faşistler bu gelişmeler karşısında bazı silahları geri alırken, silah veren bazı kişileri ise tutuklamıştır.

Önemli bir yurtsever potansiyele sahip olan Uludere ve çevresi, düşmanın dayattığı çeteciliği kabul etmeyerek, sessiz ama büyük bir direniş sergilemektedir. Partimizin geliştirdiği direniş eylemleri ile derinden etkilenen yöre halkı, Partimize bağlılığını daha da pekiştirmektedir. Halkın bu özelliğini iyi kavrayan faşist sömürgeciler, bu nedenle alandaki devrimci gelişmeleri ısrarla gizlemektedirler. Düşmanın çetecilik oyununu boşa çıkaran yöre halkı, silah alanları da kendi arasında kısa bir sürede teşhir ve tecrit etmektedir.

HABERLERİN DEVAMI SAYFA 25'TE

YOĞUNLAŞAN DİRENİŞE FAŞİST SÖMÜRGECİLER İDAM CEZALARIYLA KARŞILIK VERİYOR

"Özgürlüğümüze Sahip Çıktığımız İçin Yargılanıyoruz"

Baştarafı Syf: 1'de

48 Savaş Esirinin İdamı İsteniyor

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davasında 48 savaş esiri için idam cezası istenmektedir. Toplam 638 tutuklunun yargılandığı ve şimdiye kadar açılan PKK davalarının en büyüklerinden biri olan Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davası, yıllardır süren suskunluktan sonra haziran ayı ortalarında başladı.

12 Eylül darbesi ardından mahkemelere ağırlık verilerek peşpeşe davalar yürütülmeye başlandı. 7. Kolordu sınırına giren davalar cuntadan sonra parça parça yürütülmeye çalışılmış, fakat daha sonra açıklanmayan nedenlerden dolayı uzun süre ara verilmişti. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde birleştirilerek başlatıldığı açıklanan Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep PKK davalarının bu dönemde açılmasının açık ki çeşitli nedenleri bulunmaktadır.

Newroz ve Bahar Atılımı döneminde Adıyaman, Pazarcık vb. alanlarda yoğunlaşan devrimci çalışmalar ve direniş eylemleri faşist sömürgecilerde büyük bir korku ve tedirginlik yarattı. Sömürgeciler, ulusal kurtuluş mücadelemizi bitirmeyi hayal ettikleri bir dönemde, karşılarında daha da güçlenen bir direniş gördüler. 1986 Newroz'unda mücadelemizin Adıyaman, Pazarcık gibi alanlara da taşırılması, sömürgecilerin saldırılarının bu alan üzerinde de yoğunlaşmasına yolaçtı.

Uzun bir süredir açılmayan PKK-Adana, Mersin, Adıyaman, Maraş ve Antep davası, tam da böylesi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde açılarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirilmesinin hesabı, yoldaşlarımıza idam cezaları verilerek sorulmak ve halkımıza da gözdağı verilmek istenmektedir.

İtirafçı hainlerden Abdülkadir Aygan, Reşat Denli ve Ömer Eroğlu'nun itirafları ile savaş esirlerini ihanete çekmeye çalışan mahkeme heyeti, karşısında direnişçilerin güçlü sesini buldu. Savunma haklarının engellenmeye devam edilmesi halinde, devrimci tutuklular bir daha mahkemeye çıkmayacaklarını açıkladılar. M. Sait Korkmaz adlı devrimci tutuklu, mahkemede yaptığı açıklamada, işkence ve baskıları şöyle dile getirdi: **"Ben Antep ve Mersin cezaevlerinde de kaldım. Ancak Adana Cezaevi'ndeki uygulama hiçbir yerde yok. Buraya getirilirken çırılçıplak soyuluyoruz. Biz bunu insanlık onurumuza yedirmeyip direndiğimizde dövülüyoruz. Bugün yine dövüldük. Eğer bu uygulama sürerse savunma yapmayacağız."** Bunun yansıra, Bedrettin Açıkça, Mehmet Şen ve Akif Özdemir adlı tutuklular vücutlarındaki işkence izlerini mahkemede göstererek, işkence gördüklerini açıkladılar.

Devrimci tutuklular adına 238 sayfalık ortak savunmayı okuyan Hasan Şerik adlı tutuklu, savunmanın bir bölümünde şunları belirtti: **"Özgürlüğümüze sahip çıktığımız için burada yargılanıyoruz. Birçoklarımız işkence ile öldüler. Mahkemenizce verilecek karar ne olursa olsun bizi bağlamayacaktır. Asıl kararı tarih verecektir. Ayrıca biz bu savunmayı, huzurunuzda kendimizi temize çıkarmak için değil, tarihe mal olması ve gelecek kuşakların ders çıkarması amacıyla yapıyoruz."**

Faşist Türk sömürgecilerinin devrimcileri yargılama hevesleri bir kez daha kursaklarında kalmaktadır. Mahkemelerde haykıran gür ses bugün Kürdistan halkına ulaşmakla kalmamış, güçlü bir direniş mücadelesinin temelini de oluşturmuştur.

Askeri Yargıtay 10 İdamı Onayladı

15 Ağustos eylemleri ardından açılan 126 kişilik PKK davasında verilen 10 idam cezasını askeri yargıtay onayladı. Askeri yargıtay 10 idamı ve 46 tutuklunun hapis cezalarını onaylarken, diğer tutuklular hakkında verilen cezaları ise az bularak bozdu.

İdamları onaylanan devrimcilerin adları şöyledir: Sabri Ok, Muhittin Dolaşır, Sadrettin Aydınlık, Şahin Binici, Enver Özer, Musa Turhan, Derviş Öğer, Bedrettin Çaylak, Ali Gün ve Hamit Sevik.

Kars Davasında 5 İdam

Erzurum Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Kars davası karara bağlandı. 6 yıldır devam eden Kars davasında 5 devrimci hakkında idam, 3'ü için ömür boyu, 83 kişi için ise 3 ile 20 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Haklarında idam cezası verilen devrimcilerin adları şöyledir: Cemalettin Cinkılıç, Hasret Kuş, Hüseyin Makal, İsmail Çakmak ve Serdar Ökmen.

Askeri mahkemenin kararı açıklamasını sloganlarla karşılayan devrimciler, davalarından vazgeçmeyeceklerini açıkladılar. Hasret Kuş, karar açıklanmadan önce yaptığı konuşmada; **"Mahkemenizde iyi kişiler olabilir. Fakat Türkiye ve Kürdistan'daki mahkemeler, faşist diktatör güçlerin etkisi altında oldukları için tarafsız karar veremezler. Yani sizin de tarafsız karar vereceğinize inanmıyorum"** diyerek, mahkeme heyetini tanımadığını ortaya koymuştur. İsmail Çakmak adlı devrimci tutuklu ise yaptığı konuşmada, **"Ben PKK üyesiyim. Bu örgütün amaçları doğrultusunda çalıştım. Türkiye'deki Kürtler ezildikleri için ayrı bir Kürt devleti kurulmasından yanayım. Ne cezam varsa razıyım. İstediğinizi verin"** diyerek, faşist mahkemelerin verdiği kararın kendisi için hiçbir önemi olmadığını açıklamıştır.

PKK'li tutuklular gerek zindanlarda ve gerekse sömürgeci mahkemelerde takındıkları direnişçi tutumla, sömürgeci faşistleri yenilgiye uğratmakta ve halkımızın zaferini ilan etmektedirler.

PKK-Ömerli Davasında Karar Açıklandı

Bir süredir devam etmekte olan PKK-Mardin-Ömerli davası geçtiğimiz günlerde karara bağlandı. 7 savaş esirinin yargılandığı davada, İbrahim Aslan ve Davut Tekin'e 13 yıl 4'er ay hapis cezası verildi. Ayrıca Fadıl Aslan ve Veysi Parıltı 4'er yıl hapis cezasına çarptırılırken, İskan Oğuz, Kadir Yıldız ve Mehmet Parıltı ise beraat etti.

PKK Hilvan-Siverek Davasında Yeni Cezalar Veriliyor

PKK Hilvan-Siverek davasına bağlı olarak açılan 3. dava, 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahkemesinde 9 Temmuz'da sonuçlandı. Daha önceki mahkemede idam ve ömür boyu hapis cezalarına çarptırılan savaş esirleri, mahkemede yaptıkları savunma nedeniyle haklarında açılan yeni bir davada 15 yıl 8'er ay hapis cezasına çarptırıldılar. Mahkemenin kararını, **"Bijî PKK"**, **"Kahrolsun Sömürgecilik"** sloganları ile karşılayan devrimci tutuklulara karşı bu kez yeni bir dava açıldı. "Slogan davası" olarak nitelendirilen davanın mahkemede görüşülmesi ardından savaş esirlerine 4 yıl 6'şar ay yeni hapis cezaları verildi.

PKK Hilvan-Siverek davasında yargılanan devrimcilere 3'ncü kez ceza verilmektedir. İşkence ve yoğun baskılarla devrimcileri ideolojilerinden vazgeçiremeyen sömürgeciler, devrimcilerin direnişlerine ek hapis cezaları ile karşılık vererek, direnişin önüne geçmeye çalışmaktadırlar. Buradan da açık olarak ortaya çıktığı gibi, sömürgeci faşistler suça göre ceza değil, direnişe göre ceza vermektedirler. Buna göre, direnişe katılan ve faşist yönetimin uygulamalarına karşı çıkan her savaş esirinin cezası daha fazla olmaktadır.

Hilvan-Siverek davasında, önce siyasi savunma yaptıkları gerekçesi ile devrimci tutukluları yargılamaya çalışan faşist mahkeme, bu kez "Slogan davası" açtı. Faşist yönetimin tüm bu uygulamaları devrimci direnişi güçlendirmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Haklarında "Slogan davası" açılan devrimcilerin adları şöyledir: Celalettin Delibaş, Cuma Karaçalı, Bedrettin Kavak, Süleyman Gönyeli, Muzaffer Kızartıcı, Salih Kubat, Abuzer Dehşet, İzzet Baykal, Abdurrahman Sevgat, Mustafa Güneş, Enver Şimşeksoy, İrfan Güler, Ramazan Ödemiş, Salih Ağaç ve Mahmut Fahri Çiftkuş.

Ayrıca İrfan Güler adlı savaş esiri, mahkemede yaptığı bir açıklamada, daha önce itirafta bulunan fakat sonradan itirafını geri alarak direnişten yana tavır takınan Suphi Çevirici'nin yeniden itirafa zorlandığını, kendisinin ise bu ihanete çekme çabaları karşısında direnişe geçerek kendi kendisini öldürme eylemini gerçekleştirdiğini açıkladı. Basına da yansıyan bu açıklamada, İrfan Güler ayrıca Peru cezaevinde katledilen tutuklularla dayanışma içinde olduklarını da belirtmiştir.

TÜRK ORDUSUNDA YENİ DÜZENLEME HAREKATI TAMAMLANDI CEPHE KOMUTANLIĞINA GEÇİLİYOR

● *Bu Harekat Neyin Göstergesidir?*

Baştarafı Syf: 1'de

normal. Zaten eskiden beri vardı. Fakat bu genel anlamdaydı. Şimdi daha ayrıntılı bir şekilde ortaya döküldü. Getirdiği en ilginç değişiklik, herhalde harekat sırasında, yani bir savaş patladığı zaman, emir verecek mercinin değişmesi. Daha önce kuvvet komutanlıkları, yani Kara, Hava ve Deniz Komutanlıkları, kendi kuvvetlerine harekat emri verirdi. Yani git şurayı bombala veya şuraya kayın... Şimdi ise cephe komutanlıklarına dönülüyor. Yani cephede bulunan 1., 2., 3. ve 4. Orduların komutanları savaş durumunda savaş komutanlıkları olacak ve bütün harekatı yönlendirecek. Bir bakıma şöyle söylenebilir: Bugüne kadar çok güçlü olan kuvvet komutanlıkları, savaş zamanı bu güçlerini kaybedecekler ve ordu komutanları güçlenecek.

BBC: *Peki bu karar, çağdaş askeri gereksinimler dikkate alınarak mı alındı; yani bütün dünyada uygulanan bir uygulama Türkiye'de yeni mi gündeme geldi? Yoksa bu sadece Türkiye'ye özgü bir gelişme mi?*

M. Ali Birand: Bu, daha önce Amerika tarafından, II. Dünya Savaşında uygulanmıştı. Mesela, Pasifik Cephe komutanlığı vardı. Aynı şekilde şimdi de NATO'nun belirli cephe komutanlıkları var. General B. Rogers, Avrupa cephesi komutanı Amerikalıların... ... Bunların dışında ülkeler milli konularda bunu uygulamıyorlar. Burada Türkiye kendine özgü nedenlerle ilk defa bunun içine girdi.

BBC: *Bu kendine özgü nedenler deyiminden ne kastediyorsunuz?*

M. Ali Birand: Bunun başında tabii harekatın çabuklaştırılması var. Zira Genelkurmay Başkanlığının üzerinde durduğu nokta, Ankara'dan, merkezden verilecek olan emirlerde gecikme, koordinasyon bozukluğu olabilmesi. Halbuki cephede bulunan komutan duruma çok daha fazla hakim. Düşmanla gerçekten karşı karşıya, dolayısıyla onun vereceği kararlar hem daha çabuk olacak, hem de koordinasyon da çok daha çabuk sağlanacak düşüncesinden hareket ediliyor.

BBC: *Yani, bu bir anlamda Türkiye'nin askeri haberleşme olanaklarının kısıtlı olmasından, bu konuda elde bulunan teknolojinin geri olmasından mı kaynaklanıyor?*

M. Ali Birand: O gereksinim aslında uzun zamandan beri vardı. Türk ordusunun modernizasyon programına baktığınız zaman komünikasyonun en başta gelen eksiklik olarak kabul edildiğini görüyorsunuz. Bu açığı kapatmaya çalışıyorum ... ıbii ki, nedenlerden biri bu olabilir. Ama, bence temel neden çabuk harekat kabiliyetini mümkün olabildiğince artırmaktır."

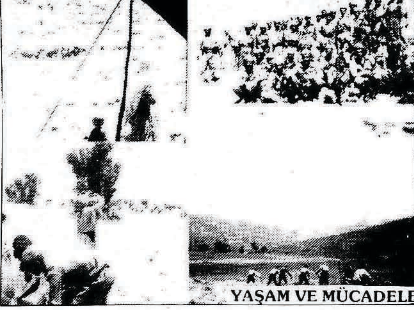
12 Eylül faşist cuntasının, normal koşullarda uygulanmayan bir harekat düzenlemesine geçmesi, açık ki ciddi gelişmelerin işaretidir. Türk ordusunun böylesi bir düzenleme işine girmesine yolaçan nedenler nedir? M. Ali Birand'ın da söylediği gibi, bunun "kendine özgü nedenleri bulunmaktadır." Bu "kendine özgü nedenlerin" neler olduğunu açmak gerekiyor.

Her şeyden önce, ordunun emir-komuta zincirinin işleyişi değişmektedir. Şimdiye kadar direkt kuvvet komutanlıklarından emir alan ordu komutanları herhangi bir savaş anında birliklerinin direkt komutasından sorumlu olacaklardır. Böylesi bir düzenlemeye neden gereksinme duyuldu? Ordu komutanlarının her gün kolayca haberleşme imkanları varken, neden bu düzenlemeye geçildi? Bir kez, ani birçok gelişme karşısında merkezin komutasını beklemek gecikmelere yolaçacaktır. Örneğin, ABD böyle bir harekata II. Dünya Savaşında başvurmuştur. Düşmanla her gün karşı karşıya bulunan birliğin, bir saldırı karşısında merkezin komutasını beklemesi imhasına da yolaçabilir. Bu anlaşılır bir şeydir. Ama anlaşılmayan şey, TC'nin uzun bir sessizlik ardından sözkonusu düzenlemeye geçtiğini açıklamasıdır. Ordu komutanlarının emir verme yetkilerini artırma ihtiyacı nereden doğmaktadır? Bugün artık Genelkurmaylık ve kuvvet komutanlarının emirlerini almadan da ordu komutanları insiyatifleriyle birliklerini istedikleri tarzda hareket ettirebileceklerdir. Bir savaş uygulaması olan bu düzenlemenin "kendine özgü ve milli yanlarına" baktığımızda, neden böylesi bir değişikliğe gerek duyulduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Faşist Türk ordusu, bugün adı konmamış olsa da Kürdistan'da bir savaş yürütmektedir. Tüm gizleme çabalarına rağmen, uluslararası kamuoyu da Kürdistan'da bir savaşın verilmekte olduğunu kabul etmektedir. Belçika'nın **Le Soir** gazetesinde, "Kürdistan'da savaş var" biçiminde yeralan açıklama bunun açık bir kanıtıdır. O halde, faşist Türk ordusunun kendisini bu savaşın gereklerine göre düzenlemesi de anlaşılır bir şeydir. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi öyle boyutlara ulaştı ki, bu Türk ordusunu sarsmakla kalmadı, tüm işleyişini de altüst etti. Ayakta kalabilmek ve tutunmak için faşist ordu yeni düzenlemelere gitme ihtiyacını duymaktadır. Savaş öyle düzeylere ulaşmıştır ki, bunun merkezden gelen talimatlarla yürütülmesi artık olanaksız duruma gelmiştir. Bu açıdan cephe komutanlıklarının kurulması ve savaşın bunların komutası altında yürütülmesi ve yönetilmesi kaçınılmaz olmuştur.

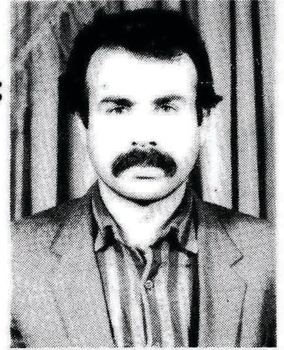
Benzer bir uygulamayı, Kürdistan'da isyanların yoğunlaştığı eski dönemlerde de görüyoruz. En yakını 20. yy. başlarında patlak veren isyanlarda cephe komutanlıklarının kurulması olayı var. Bu komutanlıklar bizzat savaşı planlıyor ve yürütüyordu. "Doğu cephe komutanlığı" olarak da isimlendirilen bu komuta merkezlerinde Kürdistan'daki isyanların ezilme çalışmalarının yanısıra, Kürt halkının imhasının yöntemleri de geliştiriliyordu. Türk egemen sınıfları bugün yeniden cephe komutanlığına geçmektedir. M. Ali Birand, Türk askeri stratejisi oluşturulurken, NATO stratejilerine uygunluğunun yanısıra,

Devamı Syf: 27'de

KOMUTAN AGİT YOLDAŞ EMREDİYOR;

İLERİ

Şırnak'a bağlı bir köyde 20 yıl muhtarlık yaptım. Türk devletinin bizimle olan ilişkileri önceleri yok denecek kadar azdı. 1984 yılı Ağustos'undan sonra ordunun denetiminde yörenin tüm muhtarları ve "ileri" gelenleri ile bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda, devrimcilere yardımcı olmamamızı, köye geldiklerinde onlara bildirmemizi ısrarla belirttiler. O dönemde eylemlere içimizden sempati duyuyorduk. Ama Partinin çalışmalarından fazla haberimiz yoktu. Daha doğrusu, 1985 baharına kadar ben arkadaşlarla karşılaşmadım. Ama eylemler peşpeşe gelişiyordu. Köylerimiz üzerinde baskılar giderek yoğunlaşıyordu. Eylemler yoğunlaştıkça muhtarların toplantıları da daha sık yapılmaya başlandı. Bu toplantılarda köy koruculuğu yapabilecek kişilerin isimlerini vermemizi istediler. Birçok muhtar bu dayatmalar karşısında ya susuyor ya da çeşitli bahaneler öne sürüyordu. Eylemler daha da yoğunlaşınca toplantılara üst rütbeliler katılmaya başladı. Sonuç alamayan bu faşist subay ve albaylar, tüm muhtarlar hakkında dosyalar tutulacağını, köy koruculuğu yapmayanların köylerinin yıkılacağını, muhtarların ise tutuklanacaklarını belirtiyorlardı. Bu durum karşısında bazı köylerde silahlar dağıtıldı. Buna karşılık partizanlar da birçok çeteyi öldürdüler, bazılarının ise silahlarına el koyup serbest bıraktılar. Ajanlığa yatkın birçok muhtar ve yerel otorite bu durumda geri adım atmak zorunda kaldı.

Halk ise devrimcilere susamış ve onları arıyordu. Birlikte mücadeleyi geliştirme arzusu bu çatışmalı ortamda daha da gelişiyordu. Ancak, ajanlık yapan bazı kişilerden çekindiklerinden dolayı bunu belli etirmemeye çalışıyorlardı. 1985'in baharına kadar bizim köyde partizanların yaptığı çalışmalardan haberdar değildim. 1985'in kış aylarında köyümüzden iki genç Adana'ya gideceklerini söyleyip ortadan kayboldular. Ancak üç ay sonra, bizim köyümüzden de birinin içinde olduğu 10 kişilik bir grup köye indi. Bizim köyden olan gencin de baştan ayağa kadar mermi ve bombalarla donanmış olduğunu gördük. O anda, Türk devletinin PKK'den korkmasının nedenini daha iyi anladım. Yaşamımın en mutlu ve gururlu anını o zaman yaşadım. 20 yıldır muhtarlık yapıyordum; bunun kimin için ve neden olduğunu kavrayınca muhtarlığımdan utandım. Şimdi ise karşımda bizim de kurtuluşumuz olan bir davaya adanmış gençlerimiz vardı, onları bağrımıza bastık; bir dediklerini iki yapmadık. Tüm köylüleri bir araya topladık; köylülerle konuştular, onlar konuştukça yüreğimdeki ateşe su serptiler. Hepimiz mutluyduk. Gelişen bağımsızlık ve özgürlük savaşımız karşısında düşmanın içine düştüğü acizliği ve başvurduğu çılgınlığı izah ettiler, her şeyi açıkça ortaya serdiler. Halka rahat ve kolay bir yol vaadetmiyorlardı.

Partizanlarımız ondan sonra da haftada bir kez uğrarlardı ve hatta daha sık gelip gittikleri de olurdu. Devlet, terörünü çılgıncasına yürütüyordu; halkın en kutsal değerlerine saldırıyor, kadınları köy meydanlarında çırıl-çıplak soyuyordu. Bu baskılar ortamında, sadece benim muhtarlık yaptığım köyden ve ona bağlı mezralardan 20'nin üzerinde kişi HRK saflarına katılmıştı. Bu yüzden her gün sorgulama ve işkencelerden geçiriliyordum. Köyden bir tek insan dahi devletten silah almamıştı. Bu durum subayları çıldırtıyordu. Sorgulamada bana yöneltilen "suç"; benim muhtariyetime bağlı 20 gencin HRK'ye katılması ve köy koruculuğunun köyümüzde hayata geçmemesi idi.

Diyarbakır'a benim gibi bir muhtarı daha getirmişlerdi. Ona daha fazla hakaret ediyorlardı. Bir ara fırsatını bulup nöbetçi askere sordum: *"Bu muhtarın köyünden Apoculara kaç kişi katılmış ki o kadar üzerinde duruyorsunuz?"* Askerin verdiği cevaba şaşmadım: *"Muhtarın çocukları dahil, köyünden 50 kişi kayıp."* Muhtar her ne kadar çocuklarının Batıya gittiğini söylüyormuşsa da, subay ve işkencecileler 50 kişinin HRK'ye katılmasının ne anlama geldiğini iyi biliyorlardı.

Bir yıl içinde 5 kez Diyarbakır'a sevk edildim. Önceleri maddi durumum çok iyi olduğundan külfetli bir rüşvetle kendimi kurtarıyordum. Ancak rüşvet vere vere giderek elimde hiçbir şey kalmadı. İstenen rüşveti karşılayabilmek için koyunlarımdan çoğunu satmıştım.

1986 baharında savaşçılarımızın sayısında büyük bir kabarma oldu. Önceleri 10-15 kişilik olan gruplar 100-150 kişilik gruplar düzeyine çıktı. İçlerinde bir hayli bayan da vardı. Onlara ulaştırdığımız ekmek bir çuval unu aşıyordu. Bir keresinde köyümüzden beş aile ekmek yapıyorduk. Her aile üç-dört leğen hamur hazırlamıştı. Ancak ekmek bitmeden sömürgeci ordular köyü bastılar. Leğenlerden bazılarını gizleyebildikse de tümünü gizleyemedik ve bu yüzden karakolda işkence gördüm.

Türk devleti gelişmelerin farkındaydı. Ağırlığını köy korucuları ve milis-çetelere vermiş, gelişmeleri bunların aracılığı ile durdurmayı, o da mümkün değilse –ki mümkün olmadı– geciktirmeyi amaçlıyordu. Yaptıkları toplantılarda, getirilecek her savaşçının (PKK'linin) başı için 2 milyon TL ödül vereceklerini, bu konuda yarışma açtıklarını açıktan belirtiyorlardı. Gerçekten de bu kelle avcıları, milis çeteler azmışlardı. Gezginci milis çeteler (halk bunlara "Kelleci" demekte) 10 kişilik bir grup halinde köyümüze geldiler. Beni çağırdılar, yemek-su istediler. Kendilerine ne ekmek ne de su verdik. Ancak evime geldiler ve zorla içerde oturdular. O ara bir köylü beni dışarı çağırdı; 15 kişilik bir partizan grubunun da köye indiğini söyledi. Partizanları görerek durumu kendilerine belirttim. Ne düşündüğümü sordular; ben, çetelerin imha edilmesinden yana olduğumu, ancak köyde olabilecek bir çatışmanın köylüye zarar vereceğini belirttim. Partizanlar durumu değerlendirdiler ve yurtsever köyün konumunu uzun vadede ele aldıklarını belirterek köyden ayrıldılar. Milis çeteleri köyden kovdum. Bunun üzerine beni ihbar ettiler; bir ay işkenceden geçtim. Ben bırakıldıktan sonra partizanlar bize uğradılar, bahsedilen çete grubunu tümden imha etmişlerdi. Bu müjdeye, çetede, ihbarcıdan, subay ve askerlerden çok çeken biri, nasıl karşılık vereceğini bilemez. Ayağa kalkacak durumda olmamama rağmen, tüm işkenceleri bir anda unuttum. Savaşçılarımızı her yönüyle takdir etmemek mümkün değil.

Birgün bir grup savaşçı yaralı bir arkadaşı getirdi; bir kayanın yuvarlanması sonucu bileğinden yaralanmıştı. Ayağı hem kırılmış ve hem de parçalanmıştı. Yarayı sardık; arkadaşlar kendisini götürdüler. Yarası ağır olmasına rağmen partizan hayranlık duyulacak kadar cesaretliydi ve morali yerindeydi.

Tüm olayları ve savaşçıların yaşamını bu yazıya sığdırmak mümkün değil, ama yazımı bir olaya daha değinerek bitirmek istiyorum.

Bir bahar akşamı bir arkadaş köyde bize uğradı; gideceği alana kadar beraber gitmemi, kendisine rehberlik yapmamı istedi. Dikkati çekmemek için çifteyi alıp arkadaş ile üç saate yakın yol yürüdük. Gittiğimiz mıntıkada aniden dur ihtarı ile karşılaştık; parola soruldu ve yanımdaki arkadaş parolayı verdi. Bizi alıp götürdüler. Bir barınağın başında Agit komutan bizi karşıladı. Önce benim elimi sıktı. O anda kendimi oldukça cesaretli hissettim. Diğer yoldaşının elini daha da kuvvetli sıktı, durumumuzu sorduktan sonra getirdiğim arkadaşla yanımızdan ayrıldı. Diğer savaşçılar benim ile ilgilenmeye başladılar. Halkın gelişen mücadeleye ilgisini, mücadeleyi nasıl değerlendirdiğini, düşmanın halka yönelik çalışmalarını sordular. Durumu benden daha iyi bilmelerine rağmen, sohbetimiz bir hayli uzadı. Büyük komutan Agit beni uğurlamadan önce, *"Bu akşam Türk ordusu köyünüzü basacak, bunca tehlikeyi nasıl göze aldın?"* dedi. *"Ben de Kürdüm, bu ülkenin kurtuluşu için ben de savaşmak zorundayım, son kurşunuma kadar çarpışacağım"* diye cevap verdim. Bu büyük komutan bir dağ gibi beni kucakladı, ve beni çok duygulandıran unutamayacağım şu sözleri söyledi: *"Halkımız bu inanç ve cesaretle davasına sahip çıktıktan sonra geleceği kendi elleriyle yaratmaktan da uzak değildir. Hiçbir güç halkımızı bu kutsal davasından alıkoyacak kudrette değildir."* Daha sonra birkaç savaşçı beni köyüme kadar getirdi. Komutan Agit'i daha sonraları bir kez daha gördüm. Alixan Tatar'dan bana bahsetti. Bu ajanın Türk devleti açısından oynadığı rolü anlattı. Bu türden ajanların ortadan kaldırılmasının HRK güçlerinin önemli hedefleri arasında olduğunu belirtti.

28 Mart 1986 akşamı bir partizan grubu bizim köye uğramıştı. Akşamın geç saatlerine kadar başka bir grubu beklediler. Saatler ilerledikçe arkadaşlar sabırsızlanmaya başladılar: *"Arkadaşlar kötü bir*

Devamı Syf: 26'da

«BU BİR ÇAĞRIDIR»

Şimdiki ismim Melle Xerip'tir. 39 yaşlarındayım, Kuzey Kürdistan (Botan mıntıkası)'ında yoksul köylü ve yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim. Çocukluğumdan yirmibir yaşıma kadar dini öğrenimle uğraştım. Bazen babamın yanında, bazen de Kürdistan'da dini öğrenim yapan diğer okuyanlar gibi, fakirlik ve perişanlık içinde Kürt imamlarının yanında okudum. Dini öğrenimimi bitirdikten sonra Kürdistan'ın bir köyüne imam oldum. Dışardan ilk ve ortaokulu bitirme imtihanlarını vererek resmi imam sıfatını kazandım. Devletin resmi imamı olarak onbeş yıl çalıştım. Yurtsever ve Kürt milliyetçisi olduğum için, devletin verdiği maaş beni devrimci fikrimden caydıramadı. Halkımın arasında her zaman devrimci çalışma yürüttüm. Düşmanın zulüm ve zorbalığını teşhir ediyordum. Kölelik zincirlerinden kurtulmanın yolunu halkıma gösteriyordum. Devrimcilerle omuz omuza vererek Kürdistan'ın bağımsızlığı için çalışma yürütüyordum. Böylece, köylü ve işçileri uyandırıyordum. Hutbe, bayram, şenlik ve yaslarda her zaman bu yönlü propaganda yapıyordum.

Bu şekilde, askeri faşist cunta yönetime el koyuncaya kadar çalışmaya devam ettim. Cuntanın gelişiyle birlikte baskının dozajı daha da arttı. Birkaç kez tutuklanıp bırakıldım. PKK yiğitlerinin başlattığı şanlı 15 Ağustos hamlesi ardından faşist askeri cuntanın pasaklı ve kirli elleri yurtseverlerin yakasına daha fazla yapıştı. Yurtseverleri işkence ve eziyet yapmak için daha önce hazırlattığı zindanlara doldurdu. Ben de Kürdistan yurtseverlerinden biri olduğum için işkence ve zulümden nasibimi aldım. Ayağımdan sakat kaldım. Ama, bu sakatlık bende herhangi bir eziklik yaratmadı. Aksine, ben bundan şeref ve memnunluk duyuyorum. Çünkü, zulüm ve eziyeti yaşamadıkça bağımsızlık ve özgürlüğümüze kavuşamayız. Atalarımız, **"Heta nava destê te reş nebe, tama devê te xweş nabe"**... der.

Kürdistan'ın bütün alim ve imamlarına çağrım şudur: Vakit kaybetmekşizin elele verip devrimin çevresinde sımsıkı kenetlenerek Kürdistan'ın kurtuluşu için çalışmalıdırlar. Böyle bir istemde bulunmak benim hakkımdır. Çünkü, onlar hem arkadaşım hem de meslektaşlarımdırlar. Bugün üzerlerine farz olan bu görevi yerine getirmeli ve halka doğru yolu göstermelidirler.

Esas maksadıma geleceğim; çağrım, yıllarca birlikte çalışıp gençliğimizi Kürdistan'ın bağımsızlığı uğrunda feda ettiğimiz arkadaşlarımadır. Birbirimize söz vermiştik; **"An Kurdistan An Neman!"** diye and içmiştik.

Bu, Kürdistan'ın ulusal kurtuluşu ve bağımsızlığı uğruna firar etmiş birinin haykırışıdır. Bu çağrı, Kürdistan'ın tüm yurtsever ve devrimcilerinedir. Ben, yurtsever bir Kürdüm. Yurtseverlik adına çağrı yapıyorum. Böyle bir hak benim olduğu kadar tüm yurtseverlerin de üzerinde farzdır. Bu bir boyun borcudur. Ben, bunu böyle biliyor ve bu borcu ödemeye çalışıyorum. Ki, yarın halkım üzerime lanetler yağdırmasın; Kürdistan tarihinde adım ihanetçi olarak kaleme alınmasın. Çünkü, ben gençliğimden beri kendi kendime söz verdim; ölünceye kadar Kürdistan halkına ihanet etmeyeceğim, ihanet etmek isteyenleri engelleyeceğim ve ömrümü Kürdistan Ulusal Kurtuluşu ve Bağımsızlığı için harcayacağım.

Tüm devrimci ve yurtseverlerden de ricam budur. Söylediklerimi iyi değerlendirin. Elinizi vicdanınıza koyun ve doğru söyleyin, gerçeklere gözlerinizi kapamayın ve günlük işlerinizde kendinizi kaybetmeyin. Kürdistan halkına doğru yolu göstermekle yükümlüyüz. Onlara, baskıdan, sömürüden kurtulmaları için öncülük yapmalıyız. Düşmanın birer maşası, kuklası olup halkın kanını kene gibi emmemeliyiz. Şunu çok iyi görmemiz gerekir ki, Kürdistan halkı hastadır. Bu hastalığın ilacı da, peşmerge ve devrimcilerin akıtılan berrak kanıdır. Mademki ilacı biz kendimiz temin edebiliyoruz, niçin gidip yabancılardan ilaç isteyelim ve elinde zehirli iğne taşıyan düşmanın başının altına koyalım?

Diyeceğim odur ki, devrimi terkedip ona sırt çevirmek ve olanlara seyirci kalmak ödleklerin işidir. Düşmana boyun eğmek, düşmanın karşısında boynu kıldan ince olmak erkekliğe sığmaz. Kürtlerin bir sözü var:

"Jîna bi makkertî ne tu jîne..."

Arkadaşlar!.. İşte şimdi çalışma alanı kapınızın önüne gelmiş bulunuyor. Gelin bu meydanda halayınızı çekin. Başkalarının kapısında çalışacağınıza, gelin kendi kapınızda çalışın. Bu istem, Kürdistan halkının bir istemidir. Hepiniz kardeşçe elele vererek çelikten bir duvar örün ki, Kürt ve Kürdistan düşmanlarına karşı direnesiniz; Kürdistan'ın temiz toprağını kurtarasınız ve Kürdistan'ı düşmana mezar yapasınız.

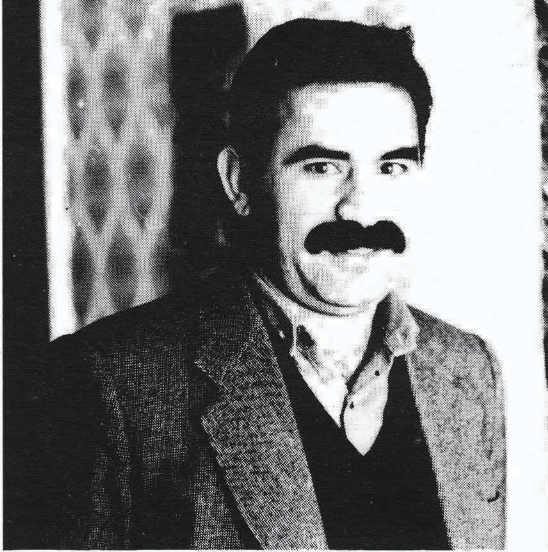
Gelin!... İşte yiğit HRK'li kardeşleriniz düşmana karşı direniyor ve amansız, dişediş bir savaş yürütüyor. Onların da sizden istemi, düşmana karşı yürüttükleri savaşımlarında onlarla omuz omuza savaşmanızdır. O zaman halk, Kürdistan partileri arasındaki bu birlik ve kardeşlikten sevinç duyar. Böyle bir birlik, düşmanın kalbine korku ve ürküntü sokar, ciğerlerine bir kurşun gibi saplanır. Birbirinizi kandırmaya ve çekiştirmeye son verin.

Devamı Syf: 26'da

Diyarbakır Zindan Direnişçilerinin Partiye ve Dünya İlerici Kamuoyuna Çağrısı

Baştarafı Syf: 1'de

Bizler Diyarbakır zindanlarından size, sizin şahsınızda tüm insanlığa sesleniyoruz: Yaşam hiçbirimizin onayını almadan size görevler yükledi, yüklüyor, yükleyecek. Bu, yaşamın karşı konulmaz kuralıdır. Ancak insanlar, kendilerine yüklenen görevleri karşısında özgür iradelerini kullanıyorlar. Görevleri ya kabul ediliyor ya da reddediliyor. Biz, geldiğimiz bu noktada, halk olarak, Parti olarak, Parti kadroları olarak tarihin bize yüklediği yeni

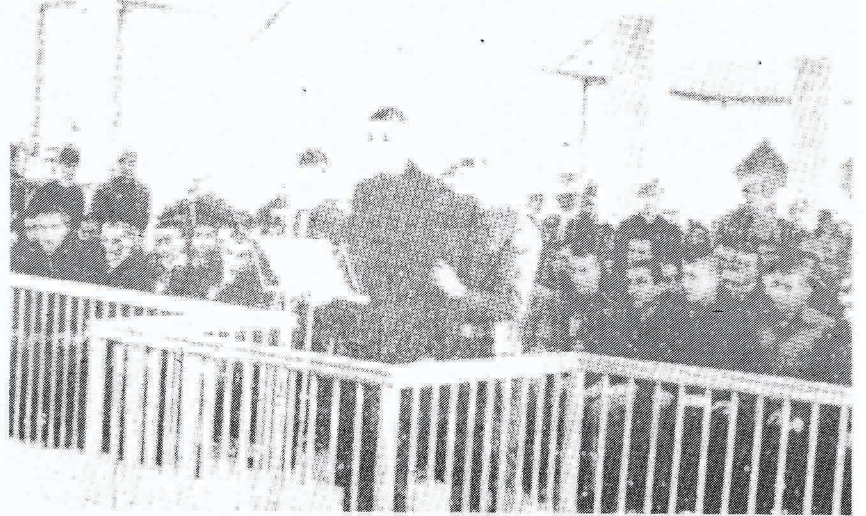

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş

görevlerin muhatabı olmuş bulunuyoruz. Bu öyle bir görevlendirmedir ki, sonuç ya varoluş ya da yokoluştur. Bizler böyle bir görevlerdirme içinde mücadelenin tayin edici cephesinden ayrı düşerek düşmana tutsak olduk. Tutsaklığımız da karakterini mücadelemizin karakterinden aldı. İçine girmiş olduğumuz tarihi hesaplaşma, tutsak düşmemizle bitmedi, bitmezdi, bitmeyecek. Çünkü, ne biz tutsak olmakla halkımızın özgürlük bilincini ve mücadele azmini yitirdik, ne de düşman bizi tutsak alarak halkımızın özgürlük bilincini yok edebildi. O halde, mücadelemiz bir başka cephede, aynı karakterde ama daha vahşi bir şekilde sürecekti. Daha vahşi bir şekilde sürecekti diyoruz, çünkü; bizler bu savaşta bilincimizden başka kendimizi koruyacak hiçbir savunma aracına sahip değildik. Ve düşman, bilincimize yönelerek bizi ihanet ettirmeye, ihanetimizle de Partiyi bitirmeye çalışıyordu. Düşman bizim şahsımızda Partiye, Partinin şahsında Kürdistan halkına yönelmişti. Kürdistan halkı, kölelik tarihinde ilk defa, halk olma bilinciyle, halk olarak varolma kavgasına PKK ile atılmıştı. Bu kavgada PKK'nin yok oluşu, Kürdistan halkının yok oluşu demekti. Yine, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kavgasının, savaşının tutsaklarına yönelen düşmanımızın vahşeti bu amacı taşıyordu. Biz bu vahşete göğüs germek zorundaydık, görevimiz buydu. Ve bu görevi hepimiz için yepyeniydi; bu görevi bizden önce yüklenen olmamıştı. Yani bir mirasımız yoktu. Hem direnecek, hem de miras yaratarak, geleceğe bir mücadele çizgisi devredecektik. Mirasımız yok diye, mücadeleyi askıya alamazdık. Mücadeleyi askıya almak, PKK'nin varlık koşulu olan direnmeye de ters düşmek olurdu. Ve düşman bize yönelirken, bu bilinçle direndik. Ancak bu tür bir savaşta yeni olmamız, birçok geriliği bağrımızda taşımamıza neden oluyordu. Bundan dolayı da direniş savaşında yer yer zaafa düştük, direniş ideolojimize denk düşecek tam bir direniş politikasında zaman zaman gerilere düştük. Fakat hiçbir zaman Partiye olan inancımızı, ideolojimizin doğruluğuna olan güvenimizi yitirmedik. Ve PKK'yi yargılamak üzere kurulan mahkemeleri, sömürgecileri yargılayan mahkemeler haline getirerek, bitmediğimizi, bitmeyeceğimizi, halk olarak varolmadaki inancımızı gösterdik. İdeolojimize inanıyor, Partimize güveniyor ve O'na denk düşecek tavırlar sergilemenin çabasını yürütüyorduk. Bu çaba içinde Kürdistan halkı en yiğit evlatlarını yitirdi. Başta Mazlum DOĞAN olmak üzere, Kemal ve Hayri, dünya devriminin ölümsüz önderleri arasına katılırlarken, Kürdistan halk direnişini de insanlığın ilerici dünya kavgasına armağan ediyorlardı. Sizden ayrı olduğumuz zaman kesiti içinde, size ihanet etmemiz için bize uygulanan vahşete herhangi bir sınır yoktu. Bu sınırsız vahşete muhatap olmak her devrimciye kısmet olmuyor. Onun için, bize uygulanan vahşetin karşısında kendimizi size göre mağdur görme durumuna düşmüş olarak görmemeye, aksine bunun bize kazandıracağı şerefi kavramaya çalıştık. Kemal'in deyimiyle, **"Bu vahşeti devrimciliğin hediyesi"** olarak gördük, görüyoruz, göreceğiz. Bizi bu bakış açısıyla tutsaklığa baktıran güç, ideolojimizdir, Partimizdir, APO'muzdur.

Sizler bize güven kaynağı verdiniz. Bu kavgada, düşman, zindanlarda rehavet içinde bir zafer sarhoşluğuyla bizlere saldırırken, sizin devrime hazırlığınızı, büyük atılımlar için o kutsal günün gelmesini beklediğinizi, çektiğimiz acıların azminizi, inancınızı bilediğini, gerekirse bir bomba gibi düşmanın yüreğinde patlayacağımızı biliyorduk. İşkencelerde Parti bayrağını düşürmemeye çalıştığımızda, bize anınızla, varlığınızla güç verdiniz. Attığınız her adımda gücünüzü üstümüzde hissettik, bakışlarımızın kontrolünde size varmaya çalıştık, size inandık, YANILMADIK; nasıl yanılabilirdik ki? O kutsal anın geldiğini ve sömürgeciliğe karşı kinimizi silahlarınızla kustuğunuzu görüyoruz. Ortadoğu halklarına çağdaş direniş çizgisini gösteren APO'nun büyüklüğünü bir kez daha görüyoruz. PKK'nin devrim sanatındaki inceliğini, ustalığını görüyoruz. Halkımızın, değil Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve sonuçları tüm dünyayı etkileyecek değişimleri nasıl yaratabileceğini görüyoruz. YANILMADILAR; Mazlumlar, Kemaller, Hayriler yanılmadılar, yanılmazdılar. Onlar ölümsüzlüğe gömülürlerken, halkımızın direniş bilinci oldular; direniş bilinci yanılmazdı. Çünkü, yaşam direnişti. YANILMADINIZ; Mazlum'a, Kemal'e, Hayri'ye, onların başını çektiği zindan şehitlerine güvenirken yanılmadınız. Onlar, size ve ideolojimize bağlılığı tarihin sayfalarına silinmemecesine yazdılar. YANILMADI halkımız, köleliğe karşı açılan kavgada PKK önderliği altında saf tutmakta; APO'nun öncülüğünde mücadeleci insanlığın onurlu bir üyesi olmakta.

İnsanlık yaşam kavgasında tarihe yön veren önderlere ihtiyaç duymuştur. Ve bu ihtiyacını gidermek için önderler çıkarmıştır. Bunlar yüklendikleri görevin ağırlığıyla orantılı olarak büyürler. En büyük önderler, insanlığı zorlu dönemeçlerde yönlendirenlerdir. Marx'in büyüklüğü, insanlığın ihtiyacı olan bilimsel bir ideolojiyi yaratmasındandır. Lenin'nin büyüklüğü, komünist ideolojiyi bir yaşam biçimi haline getirmesindendir. Stalin'in büyüklüğü, sosyalist sistemi gerici saldırılara karşı savunabilmesinden, sosyalist sistemi oturtabilmesindendir. Ho Chi Minh'in büyüklüğü, Hindi Çini halklarını emperyalizme karşı yönlendirmesindendir. İnsanlık tarihi bugün yeni bir önderle tanışıyor. Ortadoğu halkları devrimci bir çizgiyle yaşama atılıyor, bu çizginin önderliğini de APO yapıyor. Ortadoğu devriminin dünya devrimindeki yeri ne ise, APO'nun dünya devrimindeki rolü odur. PKK'yi ve APO'yu korumak devrimi korumaktır. Başta PKK kadroları veya komünistleri olmak

üzere, tüm dünya komünistleri ve partileri, Ortadoğu halklarına karşı görevlerini yerine getirmenin en acil görevi olarak PKK ve APO'ya destek olmalı, onlara güvenmeli ve onları korumalıdır. Bunu kavramayanlar ve yapmayanlar, tarih karşısında suçlu olacaklardır.

Bolşevik Partisi, dünyada sosyalist devrimler çağını açtı. VİP, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş hareketlerinin timsali oldu. PKK, emperyalizmin her zamankinden daha fazla saldırganlaştığı günümüzde, onu nihai sonuna götürecek olan Ortadoğu halklarının devrimci muhalefetinin organizatörlüğünü yapıyor. Bu mücadelede, PKK'nin birliğine yönelecek, onu mücadeleden alıkoyacak her tür davranış, karşı-devrime hizmet etmek olacaktır. Ona destek vermemek, devrime lakayt kalmak olacaktır.

Kürdistan halkı!.. Köleliğin bir kader olmadığını ispatlamanın zamanı gelip geçmiştir. İnsanca yaşamak, halk olarak bağımsız yaşamaktan, özgürce değer yaratmaktan geçiyor. Bu yaşam biçimini yaşama fırsatını halk olarak yakalamış bulunmaktayız. PKK'nin açtığı bağımsızlık kavgası, Kürdistan halkı için, bu yaşamdan uzaklaşmaya son veren büyük fırsattır. Bu fırsatı kavramak; özgür haklar ailesinin bir üyesi olarak, insanlığa değer katarak insanlığı yüceltmek için PKK'nin öncülüğünde saf tutmak; safları sıklaştırmak; düşmanlarımızla binlerce yılın hesaplaşmasını yaşamak bir onurdur. Bu onur kavgasında tüm dünya halklarının gözü senin üstündedir. Dünya halklarına PKK'yi hediye etmekle ilk görevini yaptın. Şimdiki görevin ise, yarattığın eseri, yani PKK'yi korumaktır; O'nu yüceltmektir. Düşmanların seni yok etmek için, PKK'yi yoketmeye çalışıyor. Bu fırsatı düşmana tanımamalısın; PKK'yi ve APO'yu korumak ve başta Kürdistan halkının görevidir.

Bizler Kürt ve Kürdistan'ın onurunu en zorlu dönemde korumuş olduğumuza inanarak sesleniyoruz: Evlatlarının çektikleri acıları dindirmenin yolu, bu namus kavgasında can vermekten geçer.

PKK'liler!.. Her biriniz devrimin temel taşlarısınız; dökeceğiniz kan devrimin harcı olacaktır. Tüm dünya devrimcileri, sizin yüklendiğiniz rolü, devrimci bir kıskançlıkla izlemektedir. Sizler bu göreve layık olduğunuzu ispatlıyorsunuz. Mücadelede tutulacak yolda ihtiyatı elden bırakmadan yürüme gereği unutulmamalıdır. Çektiğiniz acıların, verdiğiniz emeğin karşılığı şerefli bir ölüm ve şerefli bir özgür yaşam olacaktır. Bir Kürdistanlı komünist için en büyük mutluluk, Haki ve Mazlumların öncülüğünü yaptığı şehitlere ulaşmaktır. Hepimizin özlemi bu mutluluğa erişmektir; bu mutluluğu tatmaktır.

Dünya insanlığı!.. İnsan olmanın ölçütü, bilincini korumaktır. Kendilerine insan diyenler, bizi insanlıktan çıkarmak için her türlü hayvani uygulamaya tabi tuttular. Bizim şahsımızda insanlık onuruna yöneldiler; insanlık onurunu çiğnediler. Ve alçakça katliamlara giriştiler. İnsanlığımızı koruduk. Senin insanlık onurunu korumak için bedenimizi siper ettik. Hala aynı kavganın içindeyiz.

Komünistler!.. Komünist ideolojiyi şahsında somutlaştıranların çelikleştirilmiş iradesini insanlık icadı olan hiçbir şeyin eritemediğini Diyarbakır zindanlarındaki PKK'liler, Mazlumlarla, Kemallerle, Hayrilerle gösterdiler, daha da gösterecekler.

Kürdistan halkı!.. Seni yok edemeyeceklerini Diyarbakır zindanlarında anladılar. Daha da anlatacağız.

Kürdistan proletaryasının öncü ve örgütlü müfrezesi PKK!.. İdeolojinin doğruluğunun ölçütü, şehitlerimizin kanıdır.

Yoldaş!.. PKK'ye ve tarihine dön bak; görülen kandır. Ülken de, vahşetin, katliamların, zulmün, her türlü onursuzluğun, ikiyüzlülüğün, ihanetin, bencilliğin ilmik ilmik işlendiği bir tezgah haline dönüştürülmüştür. Bunları bıçak gibi kesmek için, yürekte insanlık onuru, beynimizde çelikten komünist iradeyle hareket etmek zorundayız. Bize, uğrunda ölünecek onuru ve bilinci vererek, yüreğimizi ve beynimizi coşkuyla dolduran; bütün tarihimiz boyunca özlemini duyduğumuz öz örgütümüz PKK'yi yaratarak, tutsaklığımızın sürgit devamını sağlayan parçalanmışlık ve bölünmüşlüğümüze son veren; insanlık tarihinin ve özelde ülkemiz koşullarının yaratımı olan; beynimizin bilinci ve yüreğimizin coşkulu onuru, Önderimiz APO'muzu kanınla KORU! O, SEN; PKK'NİN MİMARIDIR! O, senin uğruna bayrak bayrak ülken dağlarına diktiğin kutsal BAĞIMSIZLIĞINI öğretendir. O, düşmanlarınca bataklık haline getirilen yurdunda halk olarak yok olup gitmemen için elinden tutup çıkarandır. Kutsal bağımsızlık savaşın sürdükçe, kayıpların olacağı gibi, seni terkeden kaçkınlar, dönekler, hainler de çıkacaktır. Bunu aklından çıkarma; senin varlığın, ülkemizin aydınlık meşalesi, yol göstericisi APO'muza sarılmaktan geçer, O'nu korumaktan geçer. Tarihin, insanlığın ve halkımızın gözü, bugüne kadar Kürdistan yurdu ve halkı için kanını akıtmış sizlerin üstündedir. Senin gözlerin de APO'nun üstünde olmalı. Tarihsel sorumluluğun bununla başlar. Gözlerini kırpmaya hakkının olmadığını bil. Unutma ki, emperyalizm, sömürgecilik ve bölge gericiliğiyle tüm düşmanların APO'nu elinden alıp senin beynine kurşun sıkmak için bir anını bile boş geçirmemektedir.

İnsanlığımızı borçlu olduğumuz büyük önder şanlı PKK'ye, Kürdistan halkına, dünya komünistlerine ve dünya insanlığına layık olmak için dimdik ayaktayız, ayakta kalmaya devam edeceğiz. Direnmek, sana karşı borcumuzu ödeme onurudur. Onur ölümdür.

DİYARBAKIR ZİNDANLARINDAN PKK'Lİ TUTSAKLAR

24.4.1986

Gazetemizin 52 ve 53. sayılarında yayınladığımız yazıya bu sayımızda devam ediyoruz.

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

- III -

- *Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişiliksizleştirme Ocağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!*
- *Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!*

TÜRK ORDUSUNUN TARİHİ, BARBARLIK VE VAHŞETTİR!

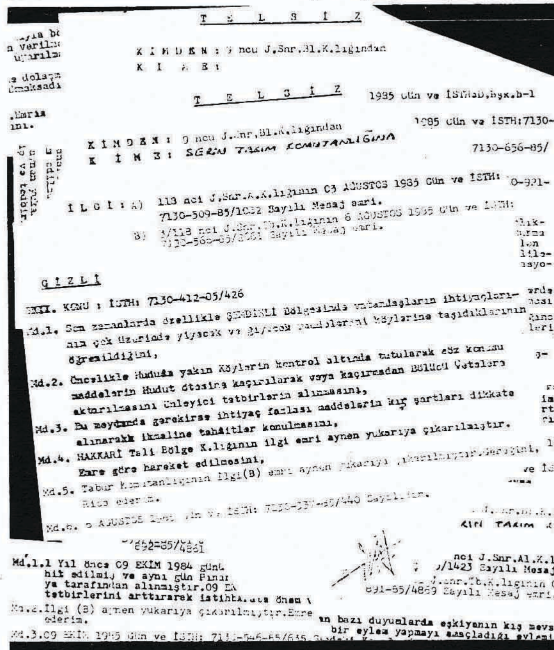
Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşı karşısında tam bir dökün-tü olduğu açığa çıkan sömürgeci-faşist Türk ordusu tarihin en acımasız yargısıyla yüzyüze. Bu ordu, tarihi ve güncel suçlarının hesabını tüm insanlık önünde vermek durumunda. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisini can damarından vurdu ve onu tüm kirli tarihinin hesabını en ağır biçimde vermek zorunda bıraktı. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi şimdi bunun telaşını yaşıyor. Bu telaşla, tarihi yeniden tersyüz etmeye çalışıyor. Ama zaten kan ve kiri, yalan ve iftirayla gizlemeye, kofluğunu en sahte görüntüler ardında örtmeye çalışan ve varlığını bunun üzerine kuran bir güç olarak, yaşadığı bataktaki her çırpınış onu ölüme biraz daha yaklaştırmaktan başka sonuç vermiyor.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi varlığını bağladığı ordusuyla birlikte yıkıma gidiyor. Bu bir iddia değildir. Yaşamın her gün ortaya koyduğu ve hem de çok çıplak bir gerçektir. Bunu biz söylemiyoruz; bunu kendileri söylüyor. En yetkili ağızlardan verdikleri demeçlerle, ama aynı zamanda da her günkü uygulamalarıyla, telaşlarıyla, hırçınlıklarıyla, saldırı ve katliamlarıyla kendileri bu gerçeği her gün defalarca ortaya koyup, kanıtı oluyorlar.

Sömürgeci-faşist burjuvazi ve ordusu kendilerini Kürdistan'da ele verdiler. Bu zemin bu gücün sadece zayıflığını-çürümüşlüğünü değil, tarih boyunca işlediği tüm suçları da açığa çıkaran bir ayna oldu. Türk sömürgecileri Kürdistan'ı, bu nedenle dirki, el değdirilmemesi gereken bir ateş olarak görmekteydiler. Çünkü bu zemin, açığa çıkaracağı gerçeklerle, bu sınıfın yaşam gücü olmadığı gibi, yaşam hakkı da olmayan bir sınıf olduğunu en kör gözlere bile gösterecek kadar yakıcıydı. Türk sömürgecileri çok iyi bildikleri bu gerçekten ötürü, böyle bir hesaplaşma anından kaçmak için bütün güçlerini ortaya koydular. Ancak kaçamadılar. Üstelik kendi kurdukları bir tuzağa düştüler.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusu, 20. yy'ın sonunda, Kürdistan'da işledikleri ağır suçlarla tüm dünyanın önünde tarih boyunca oynamış oldukları yıkıcı ve tahripkar rollerini son kez, ama en şiddetli biçimiyle ortaya koyuyorlar. Çöken bir egemenlik sıstemini en azından bir müddet daha yaşatmak için, Türk ordusu Kürdistan'da önüne gelen her şeyi yıkan, tahrip eden bir güç olarak, halkımızın şahsında insanlığa intikam saldırıları düzenliyor. Türk ordusu, Türk egemen sınıflarının tarihin gelişimine, halklara ve insanlığa kin ve düşmanlıkla dolu olduğunun açık bir belgesidir. Türk egemen sınıflarının çıkarlarının doğrudan uygulama gücü olarak, bu ordu tam bir cinayet, komplo, talan, yağma ve vahşet makinası gibidir. O bu özelliğini elbetteki damgasını taşıdığı sınıfın karakterinden almaktadır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize ve tüm Kürdistan halkına karşı uyguladığı alçakça saldırı ve vahşet sadece bugüne has bir olay değildir. Bugün bu en son noktasına varmış da olsa, bunun, bu sınıfın tarihsel karakteri ve rolü olduğu açıktır.

Türk ordusunun tarihi, barbarlık ve vahşettir. Ve tarih bunun kanıtıdır.

T E L S İ Z

KİMDEN : 9 ncu J.Snr.Bl.K.lığından
KİME :

T E L S İ Z

1985 Gün ve İSTH:

KİMDEN : 9 ncu J.Snr.Bl.K.lığından 1985 Gün ve İSTH:7130-
KİME : SERİN TAKIM KOMUTANLIĞINA 7130-656-85/

İLGİ : A) 113 ncü J.Snr.A.K.lığının 03 AĞUSTOS 1985 Gün ve İSTH:
7130-509-85/1032 Sayılı Mesaj emri.
B) 3/113 ncü J.Snr. K.lığının 6 AĞUSTOS 1985 Gün ve İSTH:
7130-568-85/ Sayılı Mesaj emri.

GİZLİ

KONU : İSTH: 7130-412-05/426

Md.1. Son zamanlarda özellikle ŞEMDİNLİ Bölgesinde vatandaşların ihtiyaçlarının çok üzerinde yiyecek ve giyecek maddelerini köylerine taşıdıklarının öğrenildiğini,

Md.2. Öncelikle Hududa yakın Köylerin kontrol altında tutularak söz konusu maddelerin Hudut ötesine kaçırılarak veya kaçırmadan BÖLÜCÜ Çetelere aktarılmasını önleyici tetbirlerin alınmasını,

Md.3. Bu meydanda gerekirse ihtiyaç fazlası maddelerin kış şartları dikkate alınarakk ikmaline tahditler konulmasını,

Md.4. HAKKARİ Tali Bölge K.lığının ilgi emri aynen yukarıya çıkarılmıştır. Emre göre hareket edilmesini,

Md.5. Tabur Komutanlığının İlgi(B) emri aynen yukarıya
Rica ederim.

SERİN TAKIM KO

Md.1.1 Yıl önce 09 EKİM 1984 günü
hit edilmiş ve aynı gün Pınar
ya tarafından alınmıştır. 09 EK
tetbirlerini arttırarak istihbarata önem

Md.2. İlgi (B) aynen yukarıya çıkarılmıştır. Emre ederim.

Md.3. 09 EKİM 1985 Gün ve İSTH: 7130-546-85/645

ncü J.Snr.Al.K.lı
/1423 Sayılı Mesaj
J.Snr.Tb.K.lığının 0
691-85/4869 Sayılı Mesaj emri.

an bazı duyumlarda eşkiyanın kış mevsi
bir eylem yapmayı amaçladığı eylemi

Türk boylarında askerlik, sadece soyun dış tehlikelere karşı korunması amacında olmamıştır. Tam tersine, yaşamın tek kuralı kabul edilmiştir. Üretimden kopuk olarak yaşayan Türk boyları, yağma ve talanı tek geçim kaynağı bellemişlerdir. Kılıç gücüne dayanarak, başka halkların maddi zenginliklerinin gasp ve talanı üzerinde bir yaşam sürdürmüşlerdir. Bugünkü adı "Cumhuriyet Ordusu" da olsa, bu ordunun mayası işte bu dönemde atılmıştır.

Türk egemen sınıflarının maddi üretimle bağlarının ne denli zayıf olduğu bilinir. Bu sadece kapitalist-emperyalist döneme özgü bir olgu değildir. Köleci dönemde de, feodal dönemde de aynı özellik görülür. Halklar feodalizme geçerken, Türk boyları henüz barbarlığın üst aşamasını yaşamaktadırlar. Kendilerinden çok ileri bir toplumsal düzeni ve kültürü yaşayan halklar karşısında insanlığın çoktan aştığı geri bir yapıyı temsil etmektedirler. Temsil ettikleri geri konumla halklar arenasına giriş yapmaya çalışan Türk boyları, askeri güçlerinden başka hiçbir dayanağa sahip değildirler. Akınlar halinde halklara saldırmak, ürettikleri değerlere el koymak, çalmak, talan etmek ve geride yakılıp-yıkılmış medeniyetler bırakmaktan öte, günlük maddi yaşamlarını örgütleme gücünden bile uzaktırlar. XI. yy'da Arap yarımadasına doğru akın ettiklerinde yaşadıkları gerçeklik tam da böyledir.

Oysa Ortadoğu'da yükselen bir uygarlık vardır. Bu, islamiyetin öncülüğünde gelişen Arap feodal uygarlığıdır. Toprağın işlenmesinde, ticarette, bilimde, kültür ve edebiyatta Ortadoğu'da insanlığın ileri bir gelişmesi yaşanmaktadır. Ama, islamiyetin yayılmacı amaçları doğrultusunda taze bir kuvvete de ihtiyaç vardır. Türk boyları tarihin bu döneminde tamamen askeri bir kuvvet olarak Arap feodalizminin hizmetine girmekten geri durmazlar. Küçük halklar karşısında tam bir despot kesilen Türk boyları, islam feodalizmi karşısında daha ilk anda diz çöker, kılıçlarını onun hizmetine sunar ve kendilerine böylece yaşam hakkı bulmaya çalışırlar. Artık Anadolu halkları karşılarında islamiyet adına Türk akınlarını bulacak, onların kılıç şakırtıları altında köklü uygarlıklar imha edilecek, ya da gelişmeleri dumura uğratılacaktır.

Bu dönemdeki Türk beylikleri, Anadolu medeniyetlerinin yıkımı üzerinde kurulmuştur. Askeri kuvvetlerine dayanan bu beylikler, egemenlikleri altına aldıkları halkların tüm zenginliklerini ve kültür değerlerini talan ederek, onları kendi maddi yaşamlarına hizmet eden serfler haline getirmişlerdir. Türkmen boyları da yine aynı biçimde ezilmiş ve baskı altına alınmışlardır. Bunda, daha gelişkin bir ekonomik düzenin ve daha üstün bir uygarlığın geri yapılara hakimiyeti değil, tümüyle gerinin zor gücüne dayanarak hakim olma, onun üzerinde biçimlenme ve yükselme durumu vardır. Tarihsel açıdan bu son derece gerici bir durumu ifade eder.

Türk beyliklerinin örgütlenmesi bir zor gücü olarak ifadesini bulur. Onların üretimle değil, sadece sonuçlarıyla ilgileri vardır. Emekçi halkın yarattığı tüm değerlere bu zor gücüne dayanarak el koyar ve yaşamları bunun üzerine kurarlar. Ama aynı zamanda yine bu zor gücüne dayanarak kendilerini emekçi halk üzerinde her türlü tasarruf hakkına sahip görürler. Emekçi halk onlar için sadece bir üretim aracı değil, aynı zamanda da kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi başka halkların üzerine gönderebilecekleri bir savaş gücüdür. Türk egemen sınıflarının çokça övündükleri "ordu-millet" kavramının gerçek anlamı ve kökeni de burada yatar. Onlar, kendi halklarını da dahil egemenlikleri altındaki tüm halkları tehdit, şantaj ve katliamlarla kendi çıkarları doğrultusunda başka halklar üzerine salmakta, halkları birbirine kırdırtmakta gerçekten de oldukça başarılıdırlar. Anadolu Türk beyliklerinin üzerinde kurulan Osmanlı İmparatorluğu ve son olarak da TC bunun en çıplak örneğidir.

Talan, yağma ve fetihe dayanan egemenlik, Osmanlı İmparatorluğunda daha üst boyutta ve daha belirgindir. Haraçla yaşamak Türk egemen sınıflarının ruhlarına işlemiştir. Ordu ise tarih boyunca bunu elde etme ve güvence altına almanın aracı olmuştur. Osmanlı İmparatorluğunun tarihi, ordu gücüne dayanarak içerde emekçi halkı ve dışarıda da diğer hakları vergi adı altında haraca bağlama, küçük ve zayıf halkları bu ordu gücüne dayanarak egemenlik altına alma, zenginliklerini ve hatta insan varlıklarını gaspetme tarihidir. "Vatan-millet" edebiyatının en çok yapıldığı bir kurum olarak Türk ordusunun buna en çok ters düşen bir konumda olduğu da yine aynı tarihin gerçeğidir. Osmanlı İmparatorluk Ordusunun, kılıçtan geçirilen halkların çocuklarının kendi halklarına yabancılaşması ve ihanet temelinde kılıç kuşandırılması biçiminde oluştuğunu bilmeyen yoktur. Bu sınıf, katliamcı özelliklerini o ölçülere vardırmıştır ki, katlettiği sadece fiziki varlıklar değildir. Devşirme Yeniçeri ordusunda ifadesini en açık biçimde bulan bu katliamcı özellik, ruhları katledilmiş ve her şeye düşman hale getirilmiş, kılıcın hizmetindeki ordu denilen "insan" kalabalığında kendisini konuşturur. İmparatorluk işte bu ordu iledir ki, tarihin bu sayfaları hatırlandıkça insanlığı dehşetle irkilten vahşi katliamlar, talan ve yağmalarıyla halkların başına bela kesilebilmiştir. Üretimle en küçük bir bağları bile olmayan, ulusal ve kişisel benlikleri asimilasyondan geçirilerek dejenere edilmiş bu serkeşler takımı, nitekim sahiplerinin bile başına bela olacak kadar dizginsizdir. Böyle bir ordunun, hiçbir toplumsal düzenin kurallarıyla bağdaşmayacak bir saldırganlık ve yıkıcılık göstermesi kaçınılmazdır.

Türk ordusundaki tek kural, sonuna kadar yak, yık gaspet, katlet'tir. Her savaş belli bir vahşet ögesini içinde taşır. Ama, Türk ordusunun kendisi bir vahşet ve ahlaksızlık yuvasıdır. Tarih boyunca, karşısında zayıf bulduğu her güce acımasızca saldırmıştır. Kadın-çocuk demeden en vahşi katliamları gerçekleştirmiş, kadınlara kocalarının cesetleri başında her türlü ahlak dışı saldırılarda bulunmuş, bebeler ya süngü uçlarında ya da devşirme okullarında imha edilmişlerdir. Bu konuda sayısız örnek verilebilir.

Zayıf karşısında güç gösterisinden ve hiçbir vahşi uygulamadan çekinmeyen Türk ordusu, güç karşısında daima diz çökmüştür. Bu ordunun gerçekte tarihin tek bir anında bile kendisini "şan" sahibi edebilecek bir zaferi yoktur. Daha Anadolu'ya gelirken, gördüğü güç karşısında din değiştirecek kadar gerçekte kendine bile sahip çıkmaktan uzak olduğunu ortaya koymuştur. Ama arkasına güçlü bir yapıyı aldığında da zayıfa karşı kanlı bir despot kesilmiş, dizginsiz bir saldırı gücü olarak kılıç ve kanı kıtadan kıtaya taşırmıştır. Bu ordu hiçbir zaman kendi özgücüne güvenmemiş, ona dayanarak hareket etmemiştir. Mutlaka arkasında bir dayanak aramıştır. Bu dayanak, XI. yy'da islam feodalizmidir; XIX. yy'ın sonları ve XX. yy'ın başlarında Avrupa kapitalizmidir; ve XX. yy'ın sonunda ise başını ABD'nin çektiği kapitalist-emperyalist sistemdir. Şan ve şöhretten çok bahseden, "yenilmezlik" efsaneleri üzerine oturan Türk egemen sınıfları ve ordusuna, işte burada hangi "şan" ve "şöhret", hangi "yenilmezlik" diye sormak gerekiyor. Doğru, onların bir şöhreti vardır, ama bu şöhret çok kara, çok kirli bir şöhrettir. Örneğin, tarihte Osmanlı-İran savaşlarından bahsedilir. Bu savaşlarda büyük bir ordu toplanmasına rağmen Osmanlı orduları Safevi orduları karşısında tutunamazlar, bir bozgun ordusu haline gelirler. Ve yine, Batıda kapitalizm yükselirken Osmanlı ordusu yenilgiyi ilk günden ilan eder. Osmanlı paşaları Avrupa kapitalizmi önünde secdeye yatar ve onların maaşlı paşaları haline gelirler. I. Emperyalist Paylaşım Savaşında da yine aynı durum sözkonusudur. Bu yıllarda emperyalist işgale karşı büyük zafer-

lerden ve kahramanlıklardan bahsedilir. Oysa tarih bambaşka konuşmaktadır. Örnek, I. ve II. İnönü "zafer"leridir. Bu zaferlerin nasıl M. Kemal'in odasından çıktığını ve ılanının da içki masasında yapıldığını merak eden herkes, hem de Türk burjuva yazarlarının kitaplarından okuyabilir. M. Kemal'e "Gazi" ünvanını kazandıran Sakarya muharebesi, I. ve II. İnönü "zafer"leri ve diğerleri istisnasız küçük çarpışmalar ardından ilan edilen, zafer ihtiyaç duyulduğu için yaratılmak zorunda olunan sahte "zafer"lerdir. Görüleceği üzere, bu sınıf ve ordusu kendi cüceliğini sahte zaferler ardına gizleyecek kadar sahtekar ve sefildir. Dünyada hiçbir egemen sınıf ve ordu kendisini bu ölçüde düşürmemiştir. Belki savaş alanlarında yenilmişler, ama böylesine bir alçalmayı kabul etmemişlerdir. Türk burjuvazisi ve ordusu, "Kurtuluş Savaşı"nda dışa karşı tek bir gerçek zafer gösteremez. Ama içte kazandıkları "zafer"ler vardır. Ve bu zaferler kompioya dayanan "zafer"lerdir. Buna örnek ise, düzenlenen komplolarla Çerkez Ethem'in uğratıldığı akibet ve yine TKP'nin başına getirilenlerdir. Yani o çok övündükleri askeri güç ve yeteneklerinin üstün başarısı değildir ve hiçbir zaman da böyle zaferler kazanamamışlardır.

Ama şunu yapmışlardır: Küçük çarpışmaları büyük zaferler biçiminde gösterip bunların ardında büyük görünmeye ve büyük bir utanmazlıkla kendilerini en çok zafer kazanmış, dünyaya bedel olacak bir ordu gibi gösterip çevreyi korkutmaya çalışmışlardır. Yine şunu da yapmışlardır: Ezebileceklerini anladıkları, göz kestirdikleri en zayıf ve güçsüze en vahşi şekilde saldırmış, ana rahmindeki ceninleri bile süngülemiş, tarihte görülen en kanlı jenositleri gerçekleştirmiş, talan etmiş, yağmalamış, halkları topraklarından koparıp sürgün etmiş, mücadele önderlerine komplo ve suikastler düzenlemiş, en karanlık cinayetleri işlemiş ve bütün bunların üzerini işte o dışa karşı kazandıklarını iddia ettikleri sahte "zafer"lerle örtüp-gizleyebileceklerini zannetmişlerdir. XX. yy'ın başında Ermeni halkının maruz bırakıldığı vahşet, Kürdistan'da gerçekleştirilen vahşi katliamlar, idamlar, sürgünler bunun örnekleridir. Türk ordusunun halkları maruz bıraktığı uygulamaların tanımı gerçekten de zordur. Türkçe'de bu "vahşet" kelimesinde ifadesini bulur. Bunu açmak ve olaylarla anlatmak, yine aynı kelimeyle ifade edecek olursak tam bir vahşet ve barbarlık tarihini ortaya çıkaracaktır.

Tarihte, kendisine güvenen hiçbir gücün, hangi sınıf adına olursa olsun böylesine uygulamalara giriştiği görülmemiştir. Bunlarda ordu gücü, siyasal egemenliği tesis ve güvence için kullanılmıştır. Egemen sınıflar kendilerinin gelişkin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal yapılarıyla hakim olmaya çalışırken, ordu bunun bir güvencesi olarak ele alınmıştır. Hiçbir zaman doğrudan doğruya onun üzerinde şekillenilen bir rol atfedilmemiştir orduya. Oysa Türk ordusu tümüyle bu rolün sahibidir. Türk egemen sınıfları orduya dayanarak doğmuş ve kendi varlıklarını tümüyle ona bağlamışlardır. Bu sadece feodal Osmanlı ordusunun fideliğinde boy veren burjuvazi için değil, tüm Türk egemen sınıfları açısından geçerlidir. Türk burjuvazisinin içinde şekillendiği rahimle, Osmanlı sultanlarının şekillendiği rahim aynıdır. Türk egemen sınıflarının böylesine karakteristik bir özelliği vardır. Aynı zamanda Türk egemen sınıflarının bir önceki egemen sınıfla mücadele içinde değil, onların bir dönüşümü biçiminde bir gelişmeyi yaşadıkları bilinir. Yani toplumların gelişim diyalektiğine bağlı olarak feodallerin köleci egemen sınıfa, burjuvazinin ise feodal egemen sınıfa karşı mücadele içerisinde yaşadıkları doğum ve gelişim olayı, Türk egemen sınıflarının tarihinde görülemez. Burada dışardan gelişen yeni bir toplumsal sisteme ve onun dayatmalarına bağlı olarak Türk egemen sınıflarının da şekil alması olayı vardır. Mustafa Kemal'in "modern" Türkiye'sinin burjuvaları Osmanlı sultanlığının kaymak takımı, ya da paşalarından başkaları değildir. İmparatorluk sarayının sultanları kılıç şakırdatan Türk boylarının "bey"lerinden başkası değildir. Tabii ki aynı gerçeklik Türk ordusu için de geçerlidir. Bugün "Cumhuriyet Ordusu" diye piyasaya sunulan Türk ordusu, ilkel dönemden günümüze kadar egemen sınıfların birinden diğerine geçen bir yapıdır. Türk burjuvazisi gibi, bu ordu da tarihin tüm kirlerini üzerinde taşır. Anadolu halklarının boğazına kılıç dayayan, Balkanlarda kafatasından kaleler ören ordu ile, günümüzde Kürdistan'da bir halkın yaşamına kasteden güç aynı güçtür. "Cumhuriyet Ordusu" diye isimlendirilen sömürgeci-faşist Türk ordusu, tarihten bu yana kesintisiz biçimde gelen, akıncı boylarından Osmanlı ordularına kadar hepsinin özelliğini şahsında somutlaştırmış bir kurumdur.

Tarihi gelişim ve karakteri barbarlık ve vahşete dayanan, tarihin her döneminde gelişmenin önüne durmayı varlık koşulu kabul eden, halkların ve dünya insanlığının gelişmesi karşısına dikilmek için adeta özel yaratılmış bir güç olarak her dönemde dünya gericiliğinin hizmetine koşulan Türk ordusu bugün de aynı özellikleri ve hem de en yoğun biçimde yansıtmaktadır. Üstelik, Türk burjuva egemenliğinin bu askeri gücü bugün tek iktidar gücüdür ve çöken bir egemenlik sisteminin ayakta tutulması gibi, tümüyle boş bir çabanın sahibidir. Onun günümüzde böyle bir rolü oynayabilmesi ise tarihe taş çıkartan vahşet, katliam ve barbarlıkları uygulaması demektir. Türk burjuvazisinin ve ordusunun bunun dışında ne rolleri ve ne de yapacak başka bir şeyleri vardır.

SÖMÜRGECİ-FAŞİST ORDU, İŞBİRLİKÇİ-TEKELCİ SERMAYENİN KORUYUCUSUDUR!

Türk egemenlik sisteminin günleri artık sayılı. Bu köhnemiş gerici, çağdışı, asalak bünye ağır sarsıntılar geçiriyor. Yıkılmak için, son güçlü darbeyi bekliyor. Ve bu sancılı süreç içerisinde Türk ordusunun karakteri ve rolü de daha bir belirginlik kazanıyor.

Bu ordunun işbirlikçi-tekelci sermayenin koruyucusu olmak dışında herhangi bir işlevinin olmadığını halk kitleleri de şimdi çok daha iyi anlıyorlar. Bu ordunun, "Türk milleti"nin dışa karşı onurunu ve bağımsızlığını korumak gibi bir sorununun olmadığını açıktan görüyorlar.

Sömürgeci-faşist ordu, işbirlikçi-tekelci sermayenin azgın bir koruyucusudur. Çünkü onu içinde doğuran bir kurumdur. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin onsuz edemeyeceği, onu vareden, yani sadece onu koruyan değil, ama varlığını da borçlu olduğu bir yapıdır.

Bütün çıplaklığıyla ortaya çıkan bu gerçek, düne kadar varolan birçok yanılgıyı herkesin önüne serdi. Demogoji, yalan ve sahtekarlık üzerine kurulu birçok yargı yerle bir oldu. Özellikle 1980 askeri faşist darbesi ve ardından yaşanan gelişmeler, uluslararası planda sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusunu güncel bir tartışma konusu haline getirdi. Herkes, ordunun nasıl olup da tek bir karşı çıkış belirtisi bile olmadan sivil iktidar organlarını bir kenara atıverdiğini, sivil siyasal sözcülerin dut yemiş bülbüle döndüklerini sordu. Şimdilerde bunu dilleri çözülen sivil siyasi güçler de tartışıyorlar. Generaller Türkiye'deki ordu gerçeğinin artık kavranmış olması ve sivil siyasal çevrelerin artık ölçülerini bilerek hareket etmesi gerektiğini söylerken, burjuvazinin sivil siyasal sözcüleri de bunu şimdi daha iyi kavradıklarını belirterek piyasada yeniden boy göstermenin vizesini almaya çalışıyorlar.

Türkiye'de ordu gerçeği aslında bilinmeyen bir olgu değildir. Ama bu gerçek üzerine kurulu bir egemenlik, bünyesine, adına demokrasi dedikleri birtakım elbiseler giydirilmeye kalkınca, bu elbiseyi dikenler de giydirenler de kendilerini en büyük yanılgı içerisinde buldular ve kendi kendilerine bile şaşar oldular.

1980'de iktidara el koyan sömürgeci-faşist ordu, "Her şeyin hakimi benim" derken, işte bu yanılgıyı düzeltti.

Türk egemen sınıfları bir ekonomik ve siyasal güç olarak değil, bir askeri kuvvet olarak örgütlenmiş ve tarih boyunca böyle boy göstermişlerdir. Türk egemen sınıflarının bu en temel özelliği kavranmaksızın, ne tarih ve ne de güncel gelişmeler yerli yerine oturabilir.

Türk burjuvazisi, toplumlar tarihinin istisnai gelişmelerinden birinin sahibidir. O güçlü bir ekonomik temel üzerinde doğmamıştır. Batı kapitalizminin İmparatorluk sınırlarını zorlaması sonucu ve doğrudan saray ile İmparatorluk ordusunun içerisinde, tümüyle uşaklık temelinde ortaya çıkmıştır. Doğaldır ki, böyle bir ilişkinin geliştiricisi olarak ordu, aynı zamanda bunun bekçisi de olacaktır. Yani özünde kendi kendisini bir koruma olayıdır. Türkiye'de burjuvalaşma böyle bir ilişki temelinde üstten geliştirilmiştir. 1920'lerde "Cumhuriyet"i devralan burjuvazi, böyle bir burjuvazidir. Kendi Dünyayı sarsan devrimleri yaşayan Avrupa'da burjuvazi siyasal iktidarı ele alabilmek için uzun yılları alan ekonomik, sosyal, kültürel gelişim ve mücadeleleri yükseltir ve feodalizme karşı en çetin savaşlar içerisinde burjuva askeri örgütlenmesini de yaratarak iktidara yürürken, Türk burjuvazisinin Osmanlı feodalizminin iktidar gücü olan saraya karşı en küçük bir itaatsizliği bile görülemez. Tam tersine, ona dayanmak zorunluluğunu hisseder. Onsuz kendini bir hiç sayar. "Türkiye Cumhuriyeti"nin kuruluşu da tastamam böyledir. Türk burjuvazisi, I. Emperyalist Paylaşım Savaşında kendi bağımsız siyasal ve askeri örgütlenmesini yaratarak, işgal ordularıyla tam bir işbirliği içinde olan Osmanlı sarayına ve işgalcilere karşı bir mücadele geliştirme yoluna girmemiştir. Türk burjuvazisinin emperyalist işgale ve feodalizme karşı bağımsız bir mücadelesi ve tabii ki böyle bir mücadeleyi temsil eden siyasi ve askeri temsilcileri yoktur. Osmanlı sarayının bürokratları ve İmparatorluk ordusunun paşaları TC'nin de kurucusu olarak belirirler. Cumhuriyet ordusu, bozguna uğramış Osmanlı ordusunun geride kalanlarının toparlanmasından başka bir şey değildir. Aynı örgütlenme, aynı ruh ve kültür burada da yaşanmaktadır. Asker bürokratlar, asker burjuvalar bu aynı ekonomik temelin üzerinde aynı ruh ve kültürün temsilcileri olarak, adına cumhuriyet denilen son Türk devletinin kurucusu olur ve her şeyin başına çöreklenirler. Kemalizmde ifadesini bulan, devletçilik denilen olgu işte bu döküntü ordunun yeniden biçimlendirilmesi üzerinde eski eşraf takımı ve paşaların burjuvalaştırılması, bunlara ekonomik ve siyasal bir kimlik kazandırılması çabasından başka bir şey değildir.

Böyle bir sınıfın, topluma verebileceği hiçbir şeyin olmadığı zaten açıktır. Kendisi ordunun kollarında beslenen bir sınıfın, doğrudan ordunun yönlendirmesi altında olması kaçınılmazdır. Türkiye'de bu özelliğin görülmediği noktada birçok yanılgıya düşülmüştür. Başta burjuvazi olmak üzere, Türkiye'de her şey, ordunun damgasını taşımaktadır. Bu bakımdan, adına TC dedikleri Türk devleti burjuvazinin çeşitli kurumlarından oluşan bir yönetim aygıtı değil, ordunun doğrudan merkez olduğu, onlarla herhangi bir şeyi paylaşmadığı bir örgütlenme düzenidir. Türk burjuvazisi böyle doğmuş ve yönetimini böyle sürdürmüştür.

Ordunun, başta burjuva sınıflar olmak üzere tüm toplumsal yapı üzerindeki hakimiyeti Türkiye toplumunun en karakteristik yanıdır. Bu özellik toplumsal gelişmenin bütün yöneliminde etkisini gösterir. Devletin tüm ekonomik, kültürel, "demokratik" kurumlarının bizzat oluşturucu gücü ordudan başkası değildir. Hangi siyasal partilerin ne zaman nasıl ve kimler tarafından oluşturulacağı her zaman ordu tarafından belirlenmiştir. Rollerinin çerçevesi belirlenerek ortaya sürülen bu oluşumlar hiçbir zaman bağımsız bir kimlik sahibi olamamışlardır. Bu, burjuvazi adına bile olsa böyledir. Yine sermayenin gelişimi de aynı durumu gösterir. Ne ekonomide, ne de siyasette ordunun dışında bir gelişmeyi bulmak mümkündür.

Ordunun namluları altında emekçi sınıfların boğazı sıkılarak yaratılan burjuvazi II. Dünya Savaşı sonrasında emperyalizmle işbirliği içerisinde tekelci aşamaya doğru geçtiğinde de, ordunun başrol sahibi olduğu görülür. Bu yıllar Türkiye'nin bu gününü belirleyen yılardır. Kemalist devlet bu yıllarda çiçek açmaya başlar.

Ama beklendiği gibi, doğuş ve gelişmenin özünü yansıtan bir çiçeklenmedir bu. İşte bu biçimde varedilen burjuvazinin gelişimi ile emperyalizmin sömürgecilik politikasının geldiği nokta artık bu ikisinin tam bir kucaklaşmasını gerektirmektedir. Ve bu birlik en çirkef temellerde sağlanır. Palazlanan Türk burjuvazisinin uluslararası tekelci sermaye ile uşaklık temelindeki bu aşağılık birliği, her alanda yansımasını bulur. Ama yabancı sermayeye bu tam teslimiyet ve bunun sonuçları toplumsal gelişmede belli bir açılımı da beraberinde getirir. 1960 darbesi, bu genişlemenin bir sonucu olarak, ordunun gelişmelere hakim olma müdahalesinden başka bir şey değildir. Devlet organları ve tüm toplumsal yapı üzerinde ordunun mevcut tedbirleri artık yetmez olmuştur. Buna uygun yeni örgütlenmelere ihtiyaç hissedilmektedir. Nitekim 1960 darbesiyle birlikte ordunun her alanda bu yönlü bir faaliyeti görülür. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınların gelişebilecek mücadelelerine karşı, karşı mücadeleyi geliştirecek özel bir örgütün oluşturulmasından ordunun sermaye üzerinde dağrudan pay sahibi olmasına kadar, hemen her alanda doğrudan bir etkinlik, yönlendirme ve müdahaleyi sağlayacak örgütlenme içine girilir. Bugün faaliyetleri çok daha açık görülen Özel Harp Dairesi daha bu yıllarda oluşturulmuştur. Yine 1961'de kurulan OYAK (Ordu Yardımlaşma Kurumu) vasıtasıyla ordu, mali ve sanayi sermayesinde pay sahibi yapılarak, bankaların ve fabrikaların yönetim kurullarına generallerin oturtulmasına özel bir önem verilmiştir. Ordunun kendisi tekelcilikle bütünleşmiş, Türkiye'deki işbirlikçi-tekelci

Nereye kadar?

başına değil devlet organlarını kurup hakim olacak, kendi kendisini bile ayakta tutabilecek güçte değildir. Ekonomik temeli ve sosyal gelişmeye hakimiyeti son derece zayıf, kültürsüz bir sınıftır. Onun tek kültürü, ordu eliyle sürdürdüğü ve yaşamını borçlu olduğu şiddet ve gasp kültürüdür.

Türk burjuvazisinin iktidar gücü haline gelişinin hikayesi bilinir. Osmanlı sarayı ve İmparatorluk ordusunda boy veren bu burjuvazinin, burjuvazinin dünya çapındaki gelişimi ile karşılaştırıldığında bu sınıf adına bile utanç verici bir gelişimi vardır. Hiçbir zaman kendi kimliğini bulamamış, ordunun kucağındaki felçli bir çocuk gibi kapkaççılık, talan ve zorbalıkla beslenmeye çalışılan, daha doğarken satın alınmış, feodalizmin ve kapitalizmin bütün gerici özelliklerini şahsında somutlaştıran bir bünyeye sahiptir.

burjuvaziyi vareden bir güç olarak, bu sınıfın korunmasında toplumsal yaşamın her alanına yönelik daha da sertleşen bir rolle kendisini yükümlü görmüştür.

Böyle bir gelişim; emekçi sınıfların daha çok sömürüsü, bu ise daha çok baskı demektir. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin sosyal yapı üzerindeki siyasal sonuçlarının burjuvazi aleyhine işlemesinin önüne geçmek için, siyasal ve askeri tedbirlerin bu gelişmeye uygun olarak yeniden düzenlenmesi demektir. 1960 darbesiyle içte bu gerçekleştirilmek istenmiş, ancak bunda tam başarı sağlanamamıştır. 1971-72 Mart müdahalesi de yine aynı doğrultuda atılan bir adım olmuş, ancak bunda da ordu sosyal ve siyasal gelişmeler üzerinde varmak istediği hedefe ulaşamamıştır. Ordunun ekonomik-sosyal genişlemeye göre 1960'lardan bu yana devleti yeniden düzenleme hareketinin en son adımı ise, 12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesidir.

Türkiye'deki burjuva siyasi çevreler ordunun son hizaya getirme hareketinden sonra bu gerçeği daha iyi anlamışa benziyorlar. Türkiye'de gerçek iktidar gücünün, ister siyasette, ister ekonomide ve ister sosyal yaşamın diğer her alanında kim olduğunu, düne kadar "demokrasi" ile kandırdıkları kendilerine açıktan söylüyor, avuntuyla geçen yılların gafları içinde başlarına daha büyük belalar açmadıklarına sevinç duyuyorlar.

26 Mart 1986 tarihli Tercüman gazetesinde Nazlı Ilıcak, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin en has bir sözcüsü olarak bu gerçeği şöyle dile getiriyor:

"...Partiler çocukluk dönemi hastalıklarını çekiyorlar. Diyeceksiniz: 100 yıldır hürriyet mücadelesi yapılıyor, neredeyse 100 yıldır Türkiye'de siyasi mahiyette cemiyetler ve fırkalar mevcut olmuş hala neyin nesidir bu çocukluk hastalığı?

II. Meşrutiyet döneminin çok fırkalı siyasi hayatından 'bir kesit vererek' Türkiye'nin değişmez kaderini daha doğrusu kadersizliğini anlamak mümkün.

- *1903 seçimlerini, "Kahraman-ı Hürriyet", "Ruh-ı Devlet" ve "Cumhuriyet-i Mukaddese" sayılan İttihat ve Terakki kazanıyor. Karşısında zayıf ve güçsüz Ahrar Partisi vardır.*
- *Ahrar Partisi, askerler ve ilmiyecilerle işbirliği yaparak 31 Mart Vakası'nı kışkırtanlar safında yer alıyor. 31 Mart Vakası, İttihatçıları sert tedbirler almaya yöneltiyor.*
- *İttihat ve Terakki, muhalefetin ciddi bir güç haline geldiğini anlayınca, Kanun-ı Esasi değişikliğiyle, yürütmenin, yasama organı üzerinde hakimiyet kurmasını sağlamaya çalışıyor, ama başaramıyor. Bunun üzerine Meclis-i Mebusan'ı feshettiriyor.*
- *1912'de 'sopalı seçim' düzenleniyor. İttihat ve Terakki, seçimden galip(!) çıkıyor.*
- *Kurtarıcı subaylar (Halaskar Zabitan Grubu), İttihatçıların destekledikleri Sait Paşa kabinesini düşürüp, yerine Gazi Ahmet Mahtar Paşa kabinesini kuruyorlar. Bir kısım İttihatçılar tutuklanıyor.*
- *Balkan harbi patlak veriyor. Meclis yok ama, sıkıyönetim var. Ülke muvakkat kanunlarla yönetiliyor.*
- *Edirne düşüyor, İttihatçılar, Bâbıâli'yi basıp, Kamil Paşayı 'ahali adına' istifaya zorluyorlar. Baskın sırasında harbiye Nazırı Nazım Paşa öldürülüyor. 31 Mart Vakası'nı bastıran Mahmut Şevket Paşa, sadrazamlığa getiriliyor.*
- *Muhalefetin bir komplosu sonunda Mahmut Şevket Paşa öldürülüyor. İttihat ve Terakki, bu olayı fırsat bilerek muhalifleri eziyor. Birçok kişi Sinop kalesine sürgüne gönderiliyor. Divan-ı Harp'ler kuruluyor.*
- *1914'de baskılı bir ortamda, tek partili bir seçim düzenleniyor. Parlamento, İttihatçıların yönetiminde dikensiz bir gül bahçesine benziyor.*
- *Birinci Dünya Harbi neticesinde, Osmanlı İmparatorluğunun uğradığı felaket, İttihat Terakki'nin de sonu oluyor.*

DÜNDEN BUGÜNE

Çeyrek asır sonrasına gelince, hiç de farklı şeyler görmüyoruz.

1946'nın hileli seçimleri.

14 Mayıs'da Demokrat Parti'nin ezici zaferi.

CHP-DP arasında bitmek tükenmek bilmeyen çekişme.. İktidarın sertleşmesi, bazı hürriyetlerin askıya alınması.

'Şartlar tamam olunca ihtilal meşru olur' diyen bir İsmet İnönü.

'Halaskar Zabıtan' grubunun sahneye çıkması ve Demokrat Parti'nin 27 Mayıs'ta alaşağı edilmesi.

21 Mayıs ve 22 Şubat'taki 'kurtarıcılar'.

12 Mart'a gelirken, heveslerin yeniden depreşmesi, Demirel'in düşürülmesi.

12 Mart sonrası koalisyon kargaşası, kutuplaşma.. terör... anarşi..

12 Eylül 1980'de, Cumhuriyet döneminin üçüncü kurtarma harekatı... siyasi partilerin kapatılması, 6 Kasım şartnamesi ve yeni partiler.

Dün Hicaz vardı, Sinop kalesi vardı. Cumhuriyet döneminde Yassıada ve Zincirbozan hadisesini yaşadık.

Dün Gazi Ahmet Muhtar Paşa kabinesi kuruldu, Cumhuriyet döneminde Erim Kabinesi tepeden inme oluşturuldu.

Dün Bâbıâli basılıyordu, bugün Türkiye Büyük Millet Meclisi.

Dün de sopalı seçim vardı, bugün de.

Dün de çoğunluğu eline geçiren parti, muhalefetini ezmek istiyordu. Aynı hevesleri günümüzde de yaşıyoruz.

Dün de politika tehlikeliydi, bugün de.

Dün sadrazam düşürülüyordu, bugün de başbakan..."

Bu uzun alıntıyı özellikle yaptık. Şu çok açık görülüyor ki, Türkiye'de "demokrasi"nin en çok sözünü eden çevreler de dahil, burjuvazinin bizzat kendisi hiçbir zaman en kötüsünden bile bir "demokrasi"yi yaşamadı ve demokrasiye inanmadı. Onun eylemi ve inancı daima ordu tarafından belirlendi.

Osmanlı artığı Türk ordusunun himayesinde ve teşvikiyle geliştirilen "devletçilik" politikasının ekonomik, sosyal ve siyasal anlamı gerçekte son derece açıktır. Bunun için yine uzun bir alıntı yapacağız:

"Devletçilik emekçi halkın hizmetinde ve onun denetimi altına değil, bir devlet kapitalizmi biçiminde gelişti. Devlet eliyle verilen ihaleler zorla burjuva yaratma amacını gütmekteydi. Buna rağmen, ülke endüstrileşmemişti, ağır temel endüstri kurulamamıştı. Ne kadar birikebildiyse, sermaye birikiminin yükü emekçi halkın sırtındaydı. Üstelik asıl yükü taşıyan bu sınıflar siyasi hayatın dışında kalmışlardı. Bir yandan irtica, öte yandan tek parti yönetimi halkın demokratik örgütlenmesine meydan vermiyordu.

Türkiye'yi kalkındıramayan egemen sınıflar, yüzlerini bütünüyle Batıya çevirerek ondan yardıma umut bağladılar. Batıya kapılanışımızın ilk örneği Atatürk'ün ölümünden onbir ay sonra imzalanan 19 Ekim 1939 İngiliz-Fransız-Türk Antlaşmasıydı. Bu antlaşma ilk bakışta her ne kadar Nazi Almanya'sı ve faşist İtalya'ya karşı bir ittifak kanısını uyandırıyorsa da, asıl onunla birlikte imzalanan 25 milyon, 15 milyon ve 31/3 milyon sterlinlik kredi antlaşmaları Türkiye'yi tekrar Batılı kapitalistlerden borç alma yoluna itmesi bakımından önemliydiler. İkinci Dünya Savaşının Türkiye'de toplumsal sınıflar açısından bir sonucu, Türkiye burjuvazisini palazlandırmak oldu. İstifçilik, vurgunculuk, emlak ve arsa spekülasyonu, egemen sınıfları daha da zenginleştirdi. Nazi Almanya'sında eğitim görmüş yeni bir kuşak da CHP'nin kendisini yenilemesine yardım edeceği düşüncesiyle bu partiye alınarak sorumlu yerlere getirilmişti. 1945'de Çiftçiyi Topraklandırma Kanunu bile yalnız devlet topraklarının dağıtılmasına yol açtı, toprak ağaları büyük toprak mülkiyetinin parçalanmasını engellemişlerdi.

İç ve dış etkenlerin Demokrat Parti'yi doğurduğu sırada, iki önemli sol parti mahkemeye verildi, sendikalar kapatıldı, iktidarın tertibi ile bir sol matbaa tahrip edildi ve iktidarın vesayeti dışında kalmayı başarmış olan bağımsız öğrenci birlikleri de silleyi yediler. Denenmeye henüz başlanmış olan çok partili demokrasinin yalnız burjuva görüşlerine izin verilen ve egemen sınıfların tek partisi yerine, çok parti sisteminin geçerli olacağı bir oyun biçimine bürüneceği anlaşılmaktaydı." (Doç. Dr. Türkkaya Ataöv, Amerika-NATO ve Türkiye, syf: 185-186)

Bilinen bir gerçektir ki ekonomi ve siyaset birbirinden ayrılamaz. Türkiye'deki ekonomik ve siyasal gelişmeler de bu evrensel yasaya bağlı olarak bütünlük arzeder. Türk burjuvazisinin doğurtucusu ve onu palazlandıran güç olarak ordu, görüleceği üzere Türk egemen sınıfların son 65 yıllık iktidarı süresince iktidar üzerindeki tasarruf hakkını kullanarak politik gelişmelerin yönlendiricisi olmuş ve tabii ki o da aynı zamanda ekonomik ve sosyal gelişmelere göre ideolojik, politik ve askeri örgütlenmesini devlet ideolojisi, politikası ve zoru olarak daha da netleştirip-geliştirmek ihtiyacını duymuştur. 1945'te burjuvazi, işbirlikçi-tekelci kapitalizmle bütünleştirilirken, bir devlet partisi olan CHP'de açık ifadesini bulduğu gibi, bu ekonomik yönetime uygun olarak faşizmin bizzat en üstten örgütlendirilmesi sağlanmış, 1960'lara gelindiğinde ise ordu bunu bizzat kendi içinde özel bir örgüte dönüştürerek NATO ve CIA'nın güdümündeki Özel Harp Dairesi'ni devreye sokmuştur. Özel Harp Dairesi'nin işlevi bellidir. Toplumun siyasal, sosyal, kültürel tüm yaşamını denetim altına alma, kurulan yan örgütlerle bunları güçlendirme, gelişecek muhalefeti bastırmak için karşı-devrim tedbirlerini geliştirip uygulama, emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda çıkarlarından saptırılmış, alıklaştırılmış bir toplumun oluşturulması için askeri şiddet yanında, sosyal-kültürel ve ahlaki dejenerasyonla boğuntu ortamının yaratılması vs. gibi sadece askeri değil, yaşamın her alanına ilişkin olarak gündeme konulacak uygulamalarla muhalif siyasal gücün oluşmasının önüne durulması vd. gibi çok yönlü bir görevle yükümlü olan Özel Harp Dairesi, Türk ordusunun kendisini Türkiye toplumunun siyasal, sosyal, kültürel yaşamı üzerinde ne denli etkin bir rolle yükümlü gördüğünü ortaya koymaktadır.

Türkiye'de ordu, burjuvazinin sadece ekonomik ve siyasal çıkarlarını korumada ihtiyaç duyduğu örgütlü bir zor gücü değildir. Emperyalizm çağında, emperyalist ve kapitalist orduların, ekonominin askerileştirilmesine bağlı olarak doğrudan sermayenin ortağı olma durumları vardır. Ama dikkat edilmelidir ki, Türkiye'de yaşanan bundan farklı bir olaydır. Türk ordusu da 1960 sonrası OYAK ile, işbirlikçi-tekelci kapitalizmin geliştirilmesinde ayrıca sermaye ortaklığına da ihtiyaç duymuştur. Ve bu ihtiyaç ekonomik genişlemenin sonucu olarak kendisini dayatmıştır. Örneğin 1984 istatistiklerine göre, OYAK'ın sermayedeki pay sahipliği sektörlerine göre şu oranlara varmış; Otomativ Sektöründe: OYAK RENAULT OTOMOBİL FABRİKASI A.Ş. sermayesi 7.700.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %41,66. MOTORLU ARAÇLAR İMAL VE SATIŞ A.Ş. sermayesi: 2.840.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %99,99. GOOD YEAR LASTİKLERİ T.A.Ş. sermayesi: 486.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %23,7.

ÇİMENTO SEKTÖRÜNDE: ÇUKUROVA ÇİMENTO SAN. VE TİC. A.Ş. sermayesi: 1.708.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48,74. ÜNYE ÇİMENTO SANAYİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 1.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48,65; MARDİN ÇİMENTO SAN. VE TİC. A. Ş. sermayesi: 2.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %48,22. BOLU ÇİMENTO SAN. A. Ş. sermayesi: 1.500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı; %40,08.

GIDA SEKTÖRÜNDE: TURGUTLU KONSERVECİLİK A.Ş. (TUKAŞ) sermayesi: 1.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %99,62. ENTEGRE TAVUKÇULUK SAN. VE TİC. A. Ş. (ENTAŞ) sermayesi: 3.500.000.000. TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %50. PINAR ENTEGRE ET VE YEM SANAYİİ A.Ş. sermayesi: 3.200.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %15. TAM GIDA SANAYİİ VE TİC. A.Ş. sermayesi: 870.000.000. TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %26. ETİ PAZARLAMA SANAYİİ VE TİC, A.Ş. sermayesi: 180.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %26.

İNŞAAT SEKTÖRÜNDE: OYAK İNŞAAT A.Ş. sermayesi: 1.020.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı % 99,99. OYAK KUTLUTAŞ KONUT HOLDİNG A.Ş. sermayesi: 600.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %39,95. OYAK KUTLUTAŞ İSTANBUL FREFABRİKE ELEMAN SAN. A. Ş. sermayesi: 1.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28. OYAK KUTLUTAŞ PAZARLAMA A.Ş. sermayesi: 400.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı % 28,60. OYAK KUTLUTAŞ İNŞAAT TESİSAT SAN. A.Ş. sermayesi: 150. 000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %28,60.

TARIMSAL İLAÇ SEKTÖRÜNDE: HEKTAŞ TİCARET T.A.Ş. sermayesi: 300.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %52,81. TARIM KİMYA SAN. TİC. A.Ş. (TEKİMSAN) sermayesi: 195.000.000.TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %006.

HİZMET SEKTÖRÜNDE: OYTAŞ İÇ VE DIŞ TİCARET A.Ş. sermayesi: 300.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %61,21. OYAK SİGORTA A.Ş. sermayesi: 150.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %60. OMSAN ULUSLARARASI NAK. SAN. A.Ş. sermayesi: 500.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %42. OYAK MENKUL DEĞERLER A.Ş. sermayesi: 200.000.000. TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %100.

ELEKTRONİK SEKTÖRÜNDE: ASKERİ ELEKTRONİK SANAYİİ VE TİC. A.Ş. (ASELSAN) sermayesi: 10.000.000.000 TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %0,375.

KİMYA VE PETROKİMYA SEKTÖRÜNDE: PETROKİMYA A. Ş. (PETKİM) sermayesi: 100.000.000.000. TL. OYAK'ın sermayeye katılma oranı %0,14. YATIRIM SANAYII VE TIC. A.Ş. (YASAŞ) sermayesi: 1.800.000.000 TL. OYAK'ın sermaveve katılma oranı %10.

Evet, ordunun sermayedeki pay ortaklığı 1984'te bu oranlardadır ve bu önemli bir gerçeği ortaya koyar. Bu, ordunun ekonomik politikanın belirlenmesi ve uygulanmasında itirazsız söz sahipliğidir. Yani ordu, sadece bir zor gücü olarak sermayenin destekçiliğini yapmamakta. sermaye üzerinde %90'lara varan pay ortaklığıyla mali açıdan da nüfuzunu koymaktadır. Türkiye işbirlikçi-tekelci kapitalizminin ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal planda yaşadığı gerçeklik ordu gerçeğinden kesinkes ayrılmaz özelliktedir.

Ordunun bu kıskacı içerisinde sivil güçlerin bağımsız bir varlık göstermesi beklenemez. Nazlı Ilıcak bunu, yani kendi gerçeklerini çok güzel ifade etmiştir. 1980'lerde dünya çapında yaşanan işbirlikçi rejimlerin askeri diktatörlükler biçiminde sürdürülme çabasının, Türkiye gerçeğinde baştan beri yaşanan olgu olduğunu da yine aynı yazısında itiraf etmek durumunda kalmıştır Yeni-sömürgecilik politikasının gelip dayandığı nokta olan askeri-faşist diktatörlükler, yani işbirlikçi burjuvazinin iktidarını sürdürmek için askeri şiddetin sivil burjuva kurumlar üzerindeki tartışmasız hakimiyeti, Türkiye'de varılan nokta değil, kesintisiz bir gelişme özelliğidir.

Bu gerçek içinde ele alındığında, Türkiye'nin ekonomik, siyasal ve askeri planda gelip dayandığı noktanın Türk ordusunun gelip dayandığı noktayı ortaya koyduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi 1980'de ekonominin iflas ettiğini, sosyal ve siyasal planda büyük tehlikelerle karşı karşıya olunduğunu, devletin yıkımın eşiğine geldiğini hem de yüksek sesle ilan etti. 12 Eylül, burjuvazinin bu feryadından başka birşey değildi. İşbirlikçi-tekelci kapitalizmin ekonomik ve siyasal her alandaki gelişmesine damgasını vuran bir güç olarak ordu, bu aşamadan sonra artık sivil organların gereksizliğine inanarak gerçek gövdesiyle ortaya çıkacak, her türlü tasarruf hakkını kullanarak tarih boyunca yaptığı gibi bir kez daha çıplak bir şiddetle yaratıcısı olduğu sınıfın iktidarını koruma savaşı verecekti. 12 Eylül ve sonrası yıllarda bu savaş yaşandı.

ABD Genel Kurmay Başkanı Orgeneral John Vessey, Türk Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Necdet Üruğ'a hizmetleri Karşılığında madalya taktı. Yandaki resim Üruğ'a madalya verilirken çekilmiştir. Bu, sömürgeci-faşist ordunun uşaklığın kanıtlamaktadır.

SÖMÜRGECİ-FAŞİST ORDU, EMPERYALİZMİN BEŞ PARALIK UŞAĞIDIR!

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun uşaklığı bile artık beş para etmez oldu. Temsilciliğini yaptığı sınıfla birlikte kofluğu mücadelemiz karşısında açıkça sergilenen Türk ordusuna, bütün çabalarına rağmen efendileri de artık şüpheyle bakıyorlar. Ona yükledikleri rolü oynama gücünde olup olmadığını tartışıyorlar. Ve siyasal iktidarı da ellerinde tutan faşist Türk generalleri hiç değilse değer bulan bir uşak olmak için çırpınıyorlar. ABD Dışişleri Bakanı Shultz'un Türkiye ziyaretinde olduğu gibi, yine de bir köpek gibi azarlanmaktan kurtulamıyorlar. Ama, sadık uşak olmanın bütün titizliğiyle efendilerinin ayakları dibinde kuyruk sallayıp birkaç kemik koparabilmenin heyecanı ve beklentisiyle dolu yaşıyorlar.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu, uşağın onur duygusuna bile sahip değil. O, temsil ettiği sınıfın ve emperyalizmin çıkarlarını korumak için satabileceği her şeyi sattı. Pahalı bir uşak bile olamadı.

NATO generalleri ve CIA elemanları, başta ordu olmak üzere, sömürgeci-faşist devlet organlarının asıl yönetici gücü durumunda. Bu beş paralık uşaklar ise hala halk kitlelerini kandıracaklarını sanıyorlar. Emekçi halkın ve asker "mehmetçik"in kanını pazara sürerek güç gösterisi yapıyorlar, bu kan üzerinden efendilerinden kırıntı koparmaya çalışıyorlar.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu, Türkiye emekçi halkının emperyalizme peşkeş çekilmesinin baş sorumlusudur. Bu ordunun tarihi efendiye kulluk tarihidir. Bugün ABD ve NATO generallerinin emrine amade olan Türk generalleri, dün de Osmanlı sarayında aynı itaat yeminlerini yapıyorlardı. Gelişen Batı kapitalizmi karşısında efendilerinin ilk gözdesi olmak için uşaklararası rekabet had safhada bulunuyordu. Hatta bu uşaklar basit bir ajanı oldukları İngiltere ya da Almanya adına birbirlerine silah çekiyor, diğerinin değil de kendi efendisinin hakim olması için yapmadık şarlatanlık bırakmıyorlardı.

Türk ordusu tarih boyunca hiçbir zaman temsil ettiği sınıfın onurunu bile koruyamadı. Çünkü bunu kendisi sattı.

Türk egemen sınıflarının karakteri belirtildi. Türk egemen sınıfları kendi kaderleri üzerinde bile söz sahibi olamayacak kadar silik ve kişiliksizdirler. Arkalarında orduyu görmeksizin soluk dahi alamayacak kadar güçsüzdürler. Bu, tarih boyunca hep böyle olmuştur. Türk egemen sınıflarını doğurtan, koruyan bir güç olarak ordu, himayesine aldığı bu sınıf adına kendisinin konuşmasını bunun içindir ki vazgeçilmez bir tasarruf hakkı olarak görmüştür. Bu bakımdan da ordu Türk egemen sınıflarının emperyalist güçlerle ilişkisinin de kurucusudur. Yani, belli bir ekonomik gelişmenin sonucu olarak burjuva sınıfların emperyalizmle ilişkiye geçme durumu değil, Türkiye'de daha baştan ordu eliyle ülkenin tüm kaynaklarının ve hatta İmparatorluk maliyesinin emperyalistlere teslimi olayı yaşanmış ve Türk burjuvazisi doğmadan satın alınmış, işbirlikçi bir sınıf, bir uşak olarak dünyaya gelmiştir.

XIX. yy'ın sonlarında Batı kapitalizmi İmparatorluk sınırlarını zorlamaya başladığında, başta saray olmak üzere Osmanlı feodalleri ve ordusu bu gelişme karşısında ilk günden diz çökmüşlerdir. Ve İmparatorluk her gün biraz daha emperyalistlerarası çelişkilerin en üst düzeyde yaşandığı, bunlar adına her türlü dalaverenin kol gezdiği hastalıklı bir bünye haline gelmiştir. Fransız sermayesi, daha Kanuni döneminde Osmanlı İmparatorluğunu satın alacak kadar hakim duruma ulaşmıştır. Kanuni döneminin kapitülasyonları, İmparatorluğun dış güçlere ekonomik, siyasi ve askeri bağımlılığının en somut belgesidir. Ağır gövdesiyle çöken Osmanlı İmparatorluğunu pençelerine alan kapitalist devletler, ne ekonomik, ne siyasi ve ne de askeri planda herhangi bir engelle karşılaşmış değillerdir. Bunların İmparatorluk üzerindeki hakimiyet mücadelesinde tek engelleri, yine kendileri olmuştur. Ve bu karşıtlık bütün yansımasını İmparatorluk üzerinde de bulmuştur. İmparatorlukta İngiliz, Fransız ve sonraları Alman hayranlığının gelişimi bu temeldedir. Her kapitalist devlet, İmparatorluk üzerinde ekonomik ve siyasi nüfuz edinebilmek için Osmanlı paşalarını hediyelere boğmanın, rüşvetle satın almanın yettiğini görmüş ve her devletin hizmetinde ajanlar kliği ortaya çıkmıştır. İngiliz ajanları, Fransız ajanları ve yüzyılın sonlarına doğru giderek etkinlikleri artan Alman emperyalizminin ajanları, üzerlerindeki paşa üniformaları ve sadrazam cübbeleriyle, "şanlı" Osmanlı Devletinin temsilcisi sıfatıyla, ajanlığını yaptıkları güçler adına en gözü kara maceralara bile girişmekten çekinmemişlerdir.

Bu ajan klikler çatışmasının en yoğun olduğu bir yapıda "hürriyet"ten en çok bahseden İttihat ve Terakki'dir. Pantürkizmin "babası" olan Enver Paşa, bir Alman ajanı olmaktan öte bir kişiliğe sahip değildir. Türk milliyetçiliğinin mayası böyle atılmıştır. Emperyalist devletlerin yayılmacı amaçlarına bağlı olarak, görünüşte Osmanlı İmparatorluğunun sınırlarını koruma ve büyütme hedefinin taşındığı izleniminin verildiği ideolojiler, bizzat emperyalist devletler tarafından ortaya çıkarılmış ve Türk paşaları bu emperyalist yayılmacı amaçlar doğrultusunda bir maşa olarak kullanılmışlardır. Osmanlı İmparatorluğunun Alman emperyalizmi yanında I. Emperyalist Paylaşım Savaşına girişi, Alman emperyalizmine bağlı ajan kliğin İmparatorluk ve ordu üzerindeki etkinliğinin sonucudur. İmparatorluğun parçalanması ardından, adına "Kurtuluş Savaşı" dedikleri çatışma da yine bu klikler arasında olacaktır. İngiliz ajanları İngiltere'nin, Fransız ajanları Fransa'nın ve bir kısmı da ABD'nin mandasına girmenin en hayırlısı olduğu yolunda yoğun propagandalara girişecek, hatta fetvalar çıkaracak ve bunun için birbirlerine gireceklerdir. Sözde "bağımsız" Türk devletinin kurucusu ve sözcüsü'olan M. Kemal de tutkunluk derecesinde bir İngiliz hayranıdır. Giyiminden yaşam tarzına ve kafasında yaşattığı ekonomik-siyasi oluşumlara kadar, her şey İngiliz tarzına göre şekillenmiştir. Nitekim, daha savaş yıllarında tüm bu emperyalist devletlerle Osmanlı İmparatorluğundaki anlaşmaların devamı olan yeni anlaşmalar imzalanmaktan çekinilmemiştir. Gerek İngiliz ve gerekse Fransız emperyalistleri, İmparatorluk zamanındaki ekonomik ayrıcalıklarını kendilerine bağlı klikler eliyle savaş yıllarında ve sonrasında önemli oranda korumuşlardır.

Türkiye'deki burjuvalaşmanın ordu üst yönetiminde olması durumu, iktisadi ve siyasal yaşamın bizzat ordu eliyle yabancı egemenliğe sunuluşunu ortaya çıkarmıştır. Bu, "Cumhuriyet" döneminde de hakim olan ilişkidir. Örneğin, M. Kemal ile İnönü arasında zaman zaman herkesin gözüne batacak kadar açığa çıkan sürtüşmelerden bahsedilir. Bu sürtüşmelerin nedenini gerideki emperyalist devletlerden ayrı bir yerde aramak en büyük yanılgı olur. İngiltere'nin tüm terslemelerine rağmen, M. Kemal'in İngiliz elçisine "ünvanlarla" yaranmaya çalıştığını, her fırsatta hayranlığını ifade ettiğini bizzat Kemalizmin kalemşörleri yazıyorlar. İnönü'nün ise daha gençlik yıllarında Alman emperyalizmine gönül kaptırdığını söylemeye bile gerek yoktur. Yani Türk burjuvazisi birçoklarının sandığı gibi 1945'ler sonrasında değil, gözlerini dünyaya ilk açtığında kendisini emperyalizmin kucağında bulmuştur.

Ama o, değer verilmeyen bir uşaktır. Kendisini emperyalizme tüm tapulama çabalarına rağmen horlanmaktadır, itilmektedir, beş para değer bile verilmemektedir. Şimdilerde "Atatürk haftaları" düzenleyen emperyalistlerin, Türk burjuvazisi ve ordusunun I. Adamı Atatürk için 1927'lerde "*... Timurlenk kadar hunhar, müthiş İvan kadar sefih ve kafatasları piramidi üstüne oturan Cengiz Han kadar kepaze olan bir diktatör...*" dediklerini ve bu sözlerin ABD temsilcisi Upshow'a ait olduğunu, Doç. Dr. T. Ataöv, *"Amerika-NATO ve Türkiye"* adlı kitabında kongre tutanaklarına dayanarak belgelendirmektedir. Gerçekte emperyalist devletler, Türk burjuvazisi ve ordusuna hiçbir zaman basit bir ajanlık dışında ne rol tanımış ve ne de değer vermişlerdir. Türk burjuvazisi ve ordusunun mücadelesi ise, onlar buna "Kurtuluş Savaşı" da dese, işte bu itilmeye karşı uşak olarak değer bulma mücadelesinden öteye geçememiştir.

Bu uşaklık ruhu, özellikle II. Emperyalist Savaş içinde ve sonrasında en üst noktaya varır. Türk burjuvazisi ve ordusu emperyalizmin kapıkulluğuna kabul için olmadık şarlatanlıklara başvururlar. Emperyalist sistemin en büyük korkusu olan "komünizm tehlikesi" ardına sığınıp, tehlikede oldukları yaygarasını koparark kulluğa kabul edilmenin koşullarını yaratmaya çalışırlar. Savaş sonrasında sistemin jandarmalığına oturan ABD, artık sığınılacak tek kapıdır. Bu aşamadan sonra bütün hayaller ABD ihsanı üzerine kurulur. TC, ABD generallerinin teşrifiyle "şereflenir." Ama gerçekten de kulluğa kabul için bu kadar uğraşan Türk ordusu ve burjuvazisi için bundan daha "mutlu" kılacak bir olay da yoktur hani! 5 Nisan 1946'da Amerika Missouri zırhlısı İstanbul'da demir atarken, Türk Genelkurmay Başkanı, Amerika zırhlılarının Türk sularına şeref verdiğini, Başbakan ise, "minnettarlığını tebarüz ettirirken... derin bir zevk içinde" olduğunu söyler. Ve bunlar, Türk ordusuyla sivil siyasi temsilcilerinin gerçek duygusu ve beklentisidir.

Ama efendiler uşağın secdeye yatmasıyla yetinmezler. Onun uşaklıkta kendisini daha çok kanıtlaması gerektiğini söylerler. 1948'de, "Türkiye'nin Amerika'ya müttefikten yakın olduğunu" zamanın Türk Dışişleri Bakanı söylemekte, Amerika Akdeniz filosunun Türkiye limanlarına her gelişinde ABD generallerinin çevreleri minnet belirten Türk generalleriyle çevrilerek yeni kurulan NATO'ya kabul için yakarışlar dizilmektedir. Oysa efendiler, Türk ordusuyla egemen sınıflarını uşaklığa bile yakıştıramamaktadırlar İşte Türkiye'de bunun üzerine yeni elbiseler dikilir, iki partili döneme geçilerek "Batılılaşmış" olduğu ve dolayısıyla resmi uşaklığa kabulü için bir engelin kalmadığı savunulur Tek parti diktatörlüğünden "demokrasi" böyle çiçeklenir. Türkiye'nin demokrasi macerası, tıpkı yıllanmış bir fahişenin alıcı bulmak için kendini durmadan süslemesine benzemektedir. Türk burjuva egemenlik sistemi siyasal düzeyde kendini efendilerine bile beğendirememiş olmanın kompleksiyle kılıktan kılığa girmekten yorgun düşmüştür.

Türk halkını bir "sürü", kendilerini de "ağa"nın sadık çobanı gören Türk burjuvazisi ve ordusu, nitekim bu kapıkulluğunu onaylatmak için emperyalizmin çıkarları adına yoksul halkın kanını pazara sürmekten çekinmezler. Onlar, işte böylesine pervasız ve gözükara birer uşaktırlar. Doç Dr. T. Ataöv, aynı kitabında bu konuda şunları yazıyor: *"NATO'ya girebilmek için Türk kanı da akıtıldı. Türk askeri Anadolu'nun bağrından alınıp Uzak Doğu'da pek işitmediği diyarlara götürülerek bilmediği ordularla dövüştürüldü."* Kore savaşına katılma kararı alınırken ordu parlamentoya danışma gereğini bile duymamıştı. Zaten, Türkiye'de parlamentonun temel kararların alınmasında bir fonksiyonu yoktur. Ve hiçbir zaman da olmamıştır.

Yoksul halktan onbinlerce gencin kanını akıtarak, ve Türkiye'nin insanı ve coğrafyasıyla, ve ruhuna kadar her şeyiyle emperyalizmin hizmetinde olduğunu kanıtlayarak, Türk burjuvazisi hayalinde yaşattığı mertebeye ulaştı. 1952'de Türkiye NATO'ya kabul edildi.

Artık her şey, ama her şey ABD ve NATO'nun hizmetine sunuldu. Bu öylesine bir ahlaksızlığa büründü ki, Amerikalı askerlerin sıkıntılarını dağıtmak ve Türkiye'yi "sevmelerini" sağlamak için emirlerine kadınlar sunuldu. Amerikan filoları limanlardan ayrılmaz, Amerikan bayrakları Türk bayrakları üzerinde dalgalanır oldu. Ama parlamentonun üzerinde hala "TBMM" tabelası asılıydı ve generaller de "ay-yıldız"lı üniformalarının altında "vatan ve namus" bekçisi olmanın "gururu"nu yaşıyorlardı.

Öte yanda ise, genç Türk kızları Amerikalı askerlerin pençelerine atılmış, arkadaşlarının cesetlerini bilmedikleri bir ülkede bırakmış "Kore Gazileri" göğüslerine takılan madalyaların anlamını düşünüyorlardı.

Elbetteki bu burada bitmedi. Uşak, önemli görevlerle yüklüydü. Sadakatını ve "kahraman"lığını Kore'de kanıtlamış olan Türk ordusu, neden ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarının bekçisi olmasındı? Ve zaten ABD, müttefiklerinin itirazına rağmen Türkiye'nin NATO'ya kabulünü sağlarken bu çıkarları gözetmemiş miydi?

Türk "paşa"ları artık Amerika'nın yolunu tutar oldular. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında ve öncesinde nasıl ki Osmanlı ordusu, Alman emperyalizminin çıkarları doğrultusunda teknik düzenlemeden ve eğitimden geçirilmişse, bu kez de doğrudan ABD'nin çıkarları doğrultusunda donanım ve eğitim düzeni geliştirildi. CIA tarafından eğitilen subay ve generaller ordunun kilit noktalarına getirildiler. Bunlar daha sonra devletin diğer sivil organlarında da en kilit mevkilerde görev aldılar. Ordunun yönetimi en üstten ABD karargahlarına bağlandı. 1960'lara doğru gelindiğinde, ordu başta olmak üzere bütün organlarıyla devletin yönetimi, görünüşte resmi hiçbir kimliği olmayan Özel Harp Dairesi'nin güdümüne verildi. Özel Harp Dairesi, ABD'nin çıkarları doğrultusunda artık kimin yönetime geleceğinden, kimin hangi mevkilere oturtulacağına, iç ve dış politikaların ne olacağına kadar her şeyin belirleyicisi oldu.

ABD için Türkiye, istediği gibi kullanacağı bir atlama tahtası, Türk ordusu ise bu amaçlarını gerçekleştirmede istediği gibi emrine koşacağı araçtan başka bir şey değildi. Türk askerinin emperyalizmin çıkarları doğrultusunda ölmekten başka hiçbir hakkı olamazdı. ABD'nin tasarruf hakkı her şeyin üzerindeydi. Bu konuda bir örnek verelim: *"Türkiye'de Amerikalıların işledikleri suçun, görevle en ufak bir bağlantısı bulunmadığının gün gibi ortada ol-*

Devamı Syf: 25'te

B. Alman Cumhurbaşkanı R. v. Weizsäcker'in Türkiye Gezisi ve Yeniden Gündeme Gelen Alman-Türk İlişkileri

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

II. Wilhelm Döneminde Türk Alman İlişkileri

"Emperyalist şölen masasına her yer paylaşıldıktan sonra gelen" Alman emperyalizminin, bu paylaşımdan pay almak isteyen ve durdurulamaz bir iştah sahibi olan saldırgan genç burjuvazisi en yağlı parçalardan biri olan Osmanlı İmparatorluğuna el attı. II. Wilhelm döneminde adeta açgözlüce bir iştaha dönüşen bu el atış, I. Dünya Savaşına her iki gücün müttefik olarak girmesiyle sonuçlandı.

1888 yılında Alman İmparatoru olan II. Wilhelm ilk iş olarak, Osmanlı İmparatorluğunun ele geçirilme planlarını uygulamayı benimsedi. Alman emperyalizmi, sadece Fransa ve İngiltere ile değil, Çarlık Rusya'sıyla da boy ölçüşebilecek bir güce eriştiğine kanaat getiriyordu. Bir yandan yeni sömürge toprakları ele geçirmeye çalışırken, diğer yandan ise İngiltere, Fransa, Çarlık Rusya'sı vb. gibi emperyalist devletlerle savaş kışkırtıcılığı yapıyordu. Diğer emperyalist devletlerin de Osmanlı İmparatorluğunun topraklarında gözlerinin olması, burayı çekişme alanlarının en önemli bir bölgesi konumuna getirdi.

II. Wilhelm, Almanya'nın ihtiyaç duyduğu geniş pazarı İmparatorluk toprakları üzerinde bulmaya çalışıyordu. Bu amaçla, bir yandan ekonomik-ticari ilişkilere hız verirken, diğer yandan ise, siyasal-askeri bağları güçlendirmeye uğraşıyordu. II. Wilhelm, birincisi 1888'de, ikincisi 1898'de olmak üzere İmparatorluğu iki kez ziyaret eder. Bilindiği gibi, bu her iki ziyaretin de temel amacı İmparatorlukla ilişkileri ileri götürmektir. Yanında kalabalık bir iş adamları topluluğuyla giden II. Wilhelm, aynı zamanda Alman tekelleri adına imtiyazların ele geçirilmesini de sağlamıştır. Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun imtiyazının Deutsche Bank'a verilmesinin, hemen bu gezinin sonrasına denk gelmesi, açık ki bir tesadüf olmaktan uzaktır. II. Wilhelm, İmparatorluğa egemen olmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Örneğin; memur ve askerlerin maaşını ödemekte güçlük çeken İmparatorluğa Anadolu Demiryolu Şirketinin 200.000 liralık bir krediyi vermesini sağlamıştır. Buna benzer daha birçok örnek gösterilebilir.

Büyük Almanya hayalinin önemli bir parçası olarak İmparatorluk üzerinde egemenlik kurmak isteyen Wilhelm, iktidarının ilk günlerinde gösterdiği yakın ilgiyi, I. Dünya Savaşında İtalya-Avusturya-Macaristan ile birlikte kurduğu ittifaka onun alınmasında da gösterir. Diğer müttefik güçler İmparatorluğun ittifaka alınmasında istekli davranmazken, II. Wilhelm tereddütsüz alınmasını ister. İmparatorluğun ayakta kalma çabaları ile Almanya'nın egemenlik istekleri, bu iki gücü birbirine öyle yakınlaştırmıştır ki, bunun etkileri günümüze kadar sürmüştür. Kısa bir süre içerisinde İmparatorluk içinde, diğer emperyalist devletlere göre daha fazla imtiyaz sahibi olan Almanya'nın bu derece gelişmesinde, II. Wilhelm'in çabaları gözardı edilmemelidir. 19. yy. sonlarına gelindiğinde, tüm devletlerin imtiyazını ellerinde bulundurdukları 1700 km'lik yola karşılık, sadece Almanya'nın elinde 2200 km'lik yol ve imtiyazı bulunuyordu.

II. Wilhelm'in, Osmanlı İmparatorluğu ile kurduğu ilişkiler, sadece ekonomik değildir. O, bunun da ötesinde, siyasal ilişkiler içerisine girerek, İmparatorlukla aralarında sıkı bağlar kurar. Düzenlediği gezilerin dışında, İmparatorluğun emperyalist yayılma isteğine de tam destek vererek, bu ilişkileri ilerletir. 1898'de ikinci kez İstanbul'a gelen II. Wilhelm, aynı dönemde Şam'a düzenlediği ziyareti esnasında bir de konuşma yapar. Bu konuşmasında, İmparatorluğun Panislamizm ideolojisini destekleyerek, *"300 milyonluk islam alemi Almanya'ya dost olarak güvenebilir"* demekteydi. Bu konuşma, aynı zamanda Almanya'nın yayılmacı siyasetinin boyutlarını da göstermektedir. Almanya, Osmanlı kalkanı altında Arap yarımadasına, hatta daha da ilerilere el uzatmak istiyordu. Bu amaçla, II. Wilhelm Şam'a, Kudüs'e kadar geziler düzenler. Tüm bu gezilerde, "Alman ırkının üstünlüğü" propagandası yapılarak, hıristiyan misyonerler eliyle, Alman kültürü yayılmak isteniyordu. Hatta, bu dönemlerde çeşitli Alman dini kurumları yaratılır. Tabii bu girişimler İmparatorluğun ele geçirilme girişimlerinden ayrı olarak düşünülemez; tam tersine, bu planın sıkı bir parçasıdırlar.

II. Wilhelm'in İstanbul gezileri Alman silah sanayinin ihracatında da bir artışa yolaçar. Başlıca silah tekelleri olan Krupp, Mauser, Löwe ve Schichau'nun satışlarında büyük artış olur. Krupp tekelinde bizzat hissesi bulunan II. Wilhelm, tekellerin kar oranlarının artırılması için girişimlerde bulunur. *"Almanya'nın yurt dışındaki en yetenekli ve en başarılı temsilcileri ateşli bir Krupp dostudur. Savaş öncesi Almanya siyasetinin bu odak noktası örneğin İstanbul'da hemen göze çarpıyordu. Krupp Firması'nın temsilcilik binası Alman İmparatorluğunun temsilcilik binasının hemen yanındaydı..."* (Bernhard Menne, Krupp Almanya'nın... syf: 239) Burada da görüldüğü gibi, İmparatorluktan dışişleri memurlarına kadar, tüm devlet kademeleri Alman tekellerinin karlarını artırmak için seferber olurlar. II. Wilhelm en üst düzeyde bu politikanın yürütücülüğünü yapar.

Örneğin, Wilhelm'in İstanbul'a gerçekleştirdiği ikinci gezi büyük bir özenle düzenlenir. II. Wilhelm'in başka hiçbir dış gezisi böylesine özenle ele alınmamıştır. Gizlice hazırlıkları yürütülen geziden, resmi basın, taçlı bir hacının "kutsal yerler"e yapacağı yolculuk olarak sözediyordu. Bu yolculuğun temelinde ise, çağdaş haçlı seferi komutanının Osmanlı İmparatorluğunu kendisine yarı-sömürge yapma isteği yatıyordu. Bu yolculuğun diğer bir amacı ise, Doğu Akdeniz'de bulunan Alman topluluklarının yardımıyla Almanya'nın Yakın Doğu'daki kültürel, siyasal etkinliğini güçlendirmekten ibaretti. *"Bütün bunların yanısıra, II. Wilhelm, İstanbul'da kaldığı süre içinde Alman finans kapitali, özellikle Alman silah sanayii için yeni karlı siparişler elde etmek ve kendinin de katıldığı bir toplantıda padişahla Georg von Siemens'in, Bağdat demiryolunun yapımının Deutsche Bank tarafından gerçekleştirilmesi konusunda anlaşmalarını sağlamak istiyordu. Yolculuğunun bu amacı, özellikle ön plana çıktı; zaten II. Wilhelm'in kendisi de Deutsche Bank'ın yürüteceği demiryolu yapımının Yakın Doğu'daki Alman yayılma politikasının başarısı açısından büyük bir önem taşıdığına inanıyordu. Almanya'daki banka ve sermayesi öyle önemli bir konum kazanmıştı ki, Alman şirketlerinin karlarının padişah önündeki savunuculuğunu artık bizzat II. Wilhelm yapıyordu."* (Berlin-Bağdat Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi, Prof. Dr. Lothar Rathmann, syf: 69)

II. Wilhelm döneminde Alman İmparatorluğunun Osmanlı topraklarına yönelik girişimleri de artar. Pan-Cermen Birliği sürekli bir biçimde yaptığı propagandalarıyla Alman göçmenlerinin, Mezopotamya başta olmak üzere, Anadolu, Suriye vd. ülkelere yerleştirilmelerini ister. Bunlar, aynı zamanda Osmanlı İmparatorluğu da tedirgin eden görüşlerdir. Bu nedenle, II. Wilhelm ve diğer devlet yetkilileri Pan-Cermenlerin propagandalarını biraz da olsa kısmaya çalışırlar. Dostluk kisvesi altında İmparatorluğu içten ele geçirmeye uğraşırlar. Bunun için sık sık "Alman-Türk dostluğu"ndan bahsederler. İmparatorluğun devlet ve toprak haklarının korunması temelinde bir ilişkiyi sürdürürler. Deutsche Bank'ın "barışçıl yayılma" biçiminde yürüttüğü dolaylı egemenlik savaşı "Türk dostu" maskesi altına bürünerek, Alman emperyalizminin Yakın Doğu'daki çıkarlarını korur.

Bu dönem için kısaca söylenebilecek birkaç söz daha var. Almanya'nın bu dönemde esas hedefi Yakın Doğu'ya egemen olmaktır. Almanya'nın bu alana hakim olma savaşımında ise, esas halkayı Osmanlı İmparatorluğu teşkil eder. Diğer emperyalist devletlerle kendi arasında çelişkiyi artırma pahasına Alman emperyalizmi İmparatorluğun topraklarına el atar. II. Wilhelm ilişkilerini ileri götürerek, 1895'lerde patlak veren Ermeni, Makedonya ve Girit ayaklanmalarını bastırmada, sağladığı maddi destek ve görevlendirdiği subaylarıyla önemli bir rol oynar. II. Wilhelm bu yardımları ile İstanbul'daki İmparator üzerinde siyasal etkinliğini artırırken, Osmanlı toprakları üzerinde yürüttüğü egemenlik savaşında ise başarı şansını güçlendirir. Bu şansı artıran diğer bir etken ise, Deutsche Bank ve Krupp-Konzern tekellerinin girişimleridir.

I. Dünya Savaşı Yılları ve İlişkilerin Kazandığı Boyut

İtalya'nın İmparatorluk topraklarında gözü olmakla birlikte, Almanya'nın Osmanlıları da ittifaka almakta ısrar edişi, ortaya çıkması muhtemel bir çatışmayı da önler. I. Dünya Savaşına doğru ilerlendiği bir dönemde, Almanya, Avusturya-Macaristan ve İtalya'ya Osmanlı İmparatorluğu da katılır. Böylece savaşın Alman cephesinin üyeleri belirlenir.

Almanya'yı I. Dünya Savaşına götüren nedenler bilinmektedir. Peki, Osmanlı İmparatorluğu hangi çıkarlar uğruna ve neye ulaşmak için, savaşa katılmakta tereddüt etmedi? Bunun en önemli nedeninin Almanya'yla içine girdiği ilişkiler olduğu açıktır. Artık belli bir düzeye kadar çıkan Türk-Alman ilişkileri her iki gücün müttefik olarak savaşa katılmalarını kaçınılmaz kılıyordu.

Almanya savaş hazırlıklarını 1900 yıllarından itibaren hızlandırır. Osmanlı İmparatorluğuna düzenlediği seferler, diğer emperyalistleri de tedirgin eder. Bu, giderek emperyalistlerarası bir savaşın fitilini ateşler. Almanya kendisi için bulunmaz bir parça olan İmparatorluk topraklarını, ne pahasına olursa olsun elde etmek istemektedir. Böylece Almanya bir yandan etkinlik alanını genişletirken, diğer yandan ise, Krupp'un silahları ile donattığı güçlü bir orduya sahip olacaktır. Bu durum ise, Almanya'yı karşıtları önünde daha avantajlı bir duruma getirir. Almanya, İmparatorluk üzerindeki siyasal nüfuzunu kanıtlamak için, Akdeniz'de bulunan savaş filolarıyla, Osmanlı limanlarını düzenli olarak ziyaret etmeye başlar. Petrol kaynaklarının bu dönemde tamamıyla İngilizlerin elinde olmasından dolayı, Almanya Mezopotamya'da petrol aramasına girişir. Alman İmparatoru II. Wilhelm böylece, herhangi bir savaş anında petrol sıkıntısına düşmemeyi planlıyordu.

Almanya, Fransa-İngiltere ve Fransa-Çarlık Rusya'sı arasındaki çelişkileri artırmak için çaba sarfetmesine rağmen, bu ilişkileri bozamamıştır. Almanya, çelişkileri artırmak maksadıyla Fas'ı işgal eder. Buna karşı, başta Ruhr Havzası olmak üzere Hamburg vb. alanlarda Alman işçileri gösterilere başlarlar. Rusya'da patlak veren 1905 devriminin de etkisiyle işçi hareketleri boyutlanır. 1906 Ocak'ında tüm Almanya çapında işçiler genel oy hakkı için genel greve giderler. Bunun üzerine II. Wilhelm yaptığı bir konuşmada, *"Eğer kan banyosu gerekliyse, önce sosyalistleri öldürür, kellelerini uçurur, zararsız hale getirir, sonra da dış savaşa yöneliriz"* (aktaran age. syf: 87) der. Almanya dış politikada çelişkileri artırmak yerine, hasımlarının birbirine daha da yakınlaşmasına yolaçar. Fas'ı işgali esnasında İngiltere ve Fransa'ya karşı savurduğu savaş tehditleri böylesi bir sonuca yolaçar. 1907'ye gelindiğinde, İngiltere, Fransa ve Çarlık Rusya'sı aralarındaki çelişkileri ikinci plana iterek, anlaşmaya varırlar. Bu aynı zamanda Almanların yapımını sürdürdüğü Berlin-Bağdat demiryoluna karşı bir direniş anlamına da gelmekteydi.

Almanya, Bağdat demiryolunun yapımı ile karşı müttefik güçleri zayıflatacağını umudediyordu. Demiryolu aracılığı ile Bağdat'a kadar inebileceğini hesaplayan Almanya, Osmanlı İmparatorluğunu kendisine sıkıca bağlamanın yanısıra, İngiliz, Fransız ve Rus emperyalistleri arasında bir askeri bölünme de yaratacağını sanıyordu. Ama İmparatorluğu kendisine bağlamanın dışındaki hesapları tutmadı.

1908'de Osmanlı hükümeti, demiryolunun yapım masrafı olarak 10 ilin aşar'ını* daha Deutsche Bank'a bırakır. 1912 yılına gelindiğinde Osmanlı Devletinin, Deutsche Bank'a borcu 29 milyon Osmanlı lirasına ulaşır. İmparatorluk borçlarının faizini ödemek için, ezilen halk yığınlarından yılda 20 milyon markı gaspetme yoluna gider. Almanya'dan Osmanlı İmparatorluğuna yönelen sermaye ihracı bu yıllardan itibaren giderek artış gösterir. Büyük bir mali sıkıntı içinde olan Osmanlı hükümeti, Alman borsalarından borç temin etme yoluna gider. İmparatorluğa başlıca sermayeyi ihraç eden güç olan Deutsche Bank, tekelci çıkarları gereği diğer Alman tekellerinin etkinliğinin gelişmesine de taraftar değildir. Demiryolları, silah satımı dışındaki diğer alanlara da el atan Alman tekelleri liman yapımı ve elektrik işletmelerinin kurulması işlerinde de rekabete girerler.

1908 Jöntürk hareketinin birinci yılında, Almanya'nın İmparatorluk üzerindeki planları önemli sarsıntılar geçirir. Hatta Deutsche Bank'ın İstanbul temsilcisi şöyle bir sonuca varır: *"İran Körfezi'ne değin uzanan Alman-Bağdat demiryolu düşü tümüyle suya düşmüştür."* (age. syf: 95) Jöntürklerin Paris'ten gelen mülteci liderleri Almanya'ya karşı İngiliz ve Fransız emperyalistlerini tercih ederler. Bu dönemde Almanya'nın müttefiki Avusturya-Macaristan İmparatorluğunun Bosna-Hersek'i elde etmesinden dolayı, Osmanlı İmparatorluğuyla aralarında ciddi sorunlar ortaya çıkar. Bu da diğer gelişmelere eklenince, İmparatorluk üzerinde Alman etkisi azalmaya başlar. Fakat, Almanya sarfettiği yoğun çabalar sonucu ve tehlikeli anlardan sonra, İmparatorlukla ilişkilerini yeniden düzenlemeye başlar. Abdulhamit'e düzenlenen suikastın ardında İngiliz parmağının çıkması, Jöntürklerin asker kanadının giderek yönetime egemen olmasını birlikte getirir. Daha önce de vurguladığımız gibi, bu subaylar tamamıyla Prusya kafası ve tipinde yetiştirilmiş subaylardır. Bu subaylar Alman egemenliğinin güçlenmesi için yeniden çaba sarfetmeye başlarlar. 1909 baharında General Goltz başkanlığında bir Alman askeri heyeti İmparatorluk ordusunun yeniden düzenlenmesi için İstanbul'a giderken, Osmanlı subaylarının Almanya'da eğitimlerinin devam etmesi de karar altına alınır.

Jöntürklerin iktidara gelen subayları arasında Mahmut Şevket Paşa ve Enver Paşa da vardır. Enver Paşa Almanlara o kadar bağlıdır ki, II. Wilhelm tarafından daha Berlin'de bulunduğu sıralarda dikkatle izlenmiştir. Alman kafa yapısına sahip subaylara iyi bir örnek olarak gösterilir. Nitekim, I. Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı İmparatorluğuna, Almanlar "Enverland" (Enver ülkesi) diyeceklerdir.

Bosna-Hersek'in Avusturya-Macaristan tarafından ele geçirilmesi ardından Almanya savaş kışkırtıcılığı yapmasına rağmen, Çarlık Rusya'sı, Fransa ve İngiltere gerekli hazırlığı yapmadıklarından savaştan kaçınırlar. Almanlar savaş çıkarmakta başarılı olamazlar, ama İmparatorluğu eskiden daha fazla denetimlerine alır.

Jöntürkler, "Osmanlıcılık" ideolojisinin tutmaması üzerine, Panislamizm ve ardından Pantürkizm ideolojisini geliştirmeye başlarlar. Almanların yakın desteğini gören Pantürkizm, tüm dünya Türklüğünün birliği gibi bir hayalle emperyalist emeller gütmektedir. İmparatorluğun aşırı derece toprak kaybına uğraması, Jöntürklerin Pantürkizme daha fazla sarılmalarına yolaçar. *"Saldırgan amaçlar izleyen Jöntürkler, Alman askeri görevlisi Liman von Sanders'in yardımıyla orduyu baştan sona yeniden kurmaya ve silahlandırmaya başladılar. Jöntürklerin iktidarda olduğu yıllarda, diğer devletleri Osmanlı İmparatorluğunun ekonomik ve politik yaşamından uzaklaştırmak ve burada kendi egemenliğini kurmak için hesaplar yapan Alman emper-*

* Aşar: Osmanlı Devletinin köylülerden topladığı vergi.

yalistleri, Jöntürklerin maceracılığını her yola başvurarak körüklediler. Buna karşılık «İttihat ve Terakki» yönetimi Almanya'yı açıkça Osmanlı İmparatorluğunu paylaşma yanlısı olan müttefik ülkelerin girişimlerine karşı, ülke bütünlüğünün «koruyucusu» ve «savunucusu» olarak görmüştür.» (Ekim Devrimi Sonrası Türkiye Tarihi, SSCB Bilimler Akademisi, syf: 12) Jöntürkler bu gelişmeler karşısında Almanya'nın yanında savaşa katılmaktan kaçınmazlar. Enver Paşa hükümeti savaşın öngününde Almanya ile gizli bir anlaşma imzalar.

Buna göre, Almanya'nın savaşa girmesi halinde otomatikmen, Osmanlı İmparatorluğu da katılmış olacaktır. 12 Ekim 1914'te savaşa girme kararını tartışan İttihat ve Terakki partisi ileri gelenlerinden Mevlan-zade Rıfat, savaşa Almanya'nın yanında katılma gerekçelerini açıklarken şöyle diyordu: *"Almanya, Mısır'ı, Kafkasya'yı ve hatta İran'ı geri almamıza razı oldu. Böylece kuşkusuz Turan yolunu açabilecek ve Türk birliğini gerçekleştireceğiz."* (age. syf: 13) İşte, Osmanlı İmparatorluğunu kayıtsız-şartsız olarak Almanya'nın yanında savaşa götüren başlıca neden budur.

I. Dünya Savaşı başladığında, Osmanlı İmparatorluğu yapılan plan gereği Çarlık Rusya'sına saldırır. Ama İmparatorluğun planları kısa sürede bozulur. Almanya, Osmanlı İmparatorluğunun Suveyş Kanalına inerek, Mısır'ı ele geçirmesini ister. Fakat İngiliz orduları İmparatorluk ordusunun bu yönelimini durdururlar. Savaş boyunca sadece Gelibolu yarımadasını koruyabilen İmparatorluk orduları, Mezopotamya, Suriye ve Filistin'i kaybeder. Dışarıda önemli kayıplar veren Jöntürk hükümeti, içte yoksul yerli halk ve ezilen halklar üzerinde baskıyı yoğunlaştırarak büyük vurgunlar vurur. Halkın elinde ne varsa hepsi yok pahasına gaspedilir. Kısacası savaş, çöken İmparatorluğun iflasını getirir. Ağır mali zorluklar içine giren Osmanlı hükümeti, günden güne ağırlaşan bir darboğazla karşılaşır.

Almanya savaş öncesi ilişkileriyle, İmparatorluğun fetihçi heveslerini pohpohlayarak beraberinde savaşa sürer. 1913 yılında büyük bir askeri heyeti İmparatorluk ordularını düzenlemek amacıyla gönderen Almanya, aynı zamanda Osmanlıları savaşa da hazırlıyordu. Alman-Osmanlı ilişkileri savaş içerisinde de gelişir. Almanya, Osmanlı hükümetini savaş boyunca kendisine daha fazla bağımlı hale getirir. Türk bakanlıklarında Alman uzman ve danışmanları görev alırlar ve bu bakanlıkları onlar yönetirler. Ordunun başlıca komuta kademelerini de Liman von Sanders ve Von der Goltz yönetimindeki Alman subaylar işgal eder. Savaşın sonuna doğru Almanya'nın İmparatorluk bünyesindeki askeri gücü artış gösterir. 800 subayın yanısıra, 18.000 dolayında Alman askeri de İmparatorluk ordusunda görevlendirilir. Ama tüm bunlara rağmen, savaşta yenik çıkmaktan kurtulamazlar.

Alman-Osmanlı orduları girdikleri tüm cephelerden yenik çıkarlar. Filistin, Avrupa ve Doğu cephelerinde mevzi üzerine mevzi kaybederler. Her ne kadar, Almanya Brest-Litovsk barış antlaşması ile, yeni kurulan Sovyet iktidarının savaştan çekilmesi karşılığında bazı toprakları ele geçirirse de, savaş aleyhlerine döner. Almanya ve müttefikleri 1918'de teslim olurlar.

İttihat ve Terakki yöneticileri savaşın aleyhlerine döndüğünü gördüklerinden politikalarının iflas ettiğini açıktan ilan etmeye başlarlar. 1918'in Ekim ayında bir Alman denizaltısı ile İstanbul'u terkederler. Bu, Osmanlı İmparatorluğunun resmen yenilgisi ve aynı zamanda İmparatorluğun dağıldığının da kanıtı olur. İngilizler ve Fransızlar, İmparatorluğun topraklarını kendi aralarında paylaşırlar. 30 Ekim 1918'de İngiliz hayranı İzzet Paşa ile Mondros Mütarekesi imzalanır. Başta boğazlar olmak üzere, İmparatorluk topraklarını kendi aralarında paylaşırlar. Özellikle de Kürdistan'ı aralarında paylaşan İngiliz ve Fransız emperyalistleri, burayı egemenlik altında tutmak için büyük özen gösterirler. Musul-Kerkük gibi zengin petrol yataklarına sahip alanlara İngilizler yerleşirken, Fransızlar da, Antep, Urfa, Maraş, Mardin ve Hakkari gibi alanları ele geçirirler. Böylece, I. Dünya Savaşı, İmparatorluğun dağılması ve topraklarının diğer emperyalist güçler tarafından paylaşılması ile sonuçlanır.

I. Dünya Savaşına Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu büyük fetihler gerçekleştirmek amacıyla girerler. Wilhelm Almanya'sının sloganı, "Doğu'ya itilim"di. Bu sloganla Almanlar tüm Yakın Doğu'ya hakim olacaklarını umuyorlardı. Ama hiç de bekledikleri sonuç gerçekleşmedi. "Doğu'ya itilim" sloganı "Drang nach Osten", Almanları ve müttefiklerini yenilgiden kurtaramadı.

Savaş Sonrası, Almanya'nın "Doğu'ya İtilim" Çabaları

I. Dünya Savaşından Almanlar yenik olarak çıktıysalar da, emperyalist yayılma siyasetinden vazgeçmediler. Savaştan sonra, Almanya "Doğu'ya itilim" sloganını devam ettirir. Deutsche Bank, Siemens, AEG, Krupp gibi dev tekeller aşırı kar hırsı ile yeni maceralara sürüklenirler. Bu aynı zamanda, Almanya'nın faşizme yönelmesine de yolaçar. 1918-19'da meydana gelen işçi ayaklanmalarının ezilmesi ve sosyal-demokratların tekellerle uzlaşmalarını ileri boyutlara vardırmaları Almanya'nın dışa açılma heveslerini kamçılar.

Almanya'da Hitler'in iktidara gelişi, yeni bir "Drang nach Osten" sloganını ortaya çıkarır. İngiliz ve Fransız emperyalistleri de, Hitler'in en başta SSCB'ye yöneleceği umuduyla el altından faşizmin tüm yayılmacı politikalarını destekler ve gelişmesine göz yumarlar. Azgın bir anti-komünist olan Hitler'in en başta SSCB'ye saldıracağı sanılıyordu. Böylece bir taşla iki kuş vurulmaya çalışılıyordu. Hitler silahlanmaya hız verirken, ordusunu da önemli oranda tahkim eder. Tüm bu gelişmeler sonucunda Hitler, savaşın öngününde SSCB ile bir saldırmazlık anlaşması imzalayarak, ilk elde Avrupa emperyalistlerine saldırır. Bu aynı zamanda İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin hayalinin suya düşmesi anlamına da gelir.

Almanya savaş hazırlıklarını yürütürken, yine yakın bir müttefik olarak Osmanlıların devamı olan TC'ye yönelir. Bu yıllarda TC ile Hitler Almanya'sı arasında sıkı bağlar kurulur. Bu bağlar, her iki gücü aynı cephede savaşa katılmaya götürmese de; sıkı bir diplomatik, askeri, siyasi ve ekonomik ilişkinin doğmasına yolaçar. M. Kemal Türkiye'si ile Hitler Almanya'sı arasında kurulan diplomatik ilişkiler, Keiser II. Wilhelm ile Abdulhamit arasında kurulan bağlardan farksızdır. Her iki devletin gücünde ve durumunda değişiklikler meydana gelmişse de, amaç olarak bir farklılık taşımamaktadırlar.

Almanya ile Türkiye arasında 1930'larda ekonomik ilişkiler hızlanır. 1933 yılında Krupp'un "Doğu Konsorsiyumu"yla Türkiye Cumhuriyeti hükümeti, Sivas-Erzurum demiryolunun inşasına ve bu yolda çalışacak olan lokomotif ve vagonların yapımı için donatım teslimine ilişkin bir anlaşma imzalar. Bu yıllardan itibaren faşist Alman sermayesinin Türkiye'ye akışı ve nüfuzunu artırması hızlanır. Yine, bu yıllarda Almanya, Türkiye'nin ihracatında birinci sıraya yükselirken, Türkiye ithalatında da ön sıralara iyice yerleşir.

1933 yılında Almanya'da faşist diktatörlüğün kurulması, Almanya'nın emperyalist emellerini güçlendirir. Hitler Almanya'sı, II. Wilhelm'in Bağdat demiryolu aracılığıyla yürüttüğü "Doğu'ya itilim" politikasını benzer girişimlerle sürdürür. TC ile kurulan ekonomik, diplomatik vb. ilişkiler, M. Kemal rejimini Hitler Almanya'sına yakınlaştırır ve kemalist hükümet SSCB'yle aralarında varolan dostluk antlaşmasını tek taraflı olarak bozar. Bu girişimler TC'yi, savaşa doğru gelindiğinde Almanya'ya daha da yakınlaştırır.

Türkiye, Almanya için olduğu kadar, Fransız ve İngiliz emperyalistleri açısından da elde tutulması gereken bir bölgeyi teşkil eder. Stratejik-coğrafik konumu, Doğu'ya uzanan yolların geçişinin yanısıra, metaların sürümü için işlenmemiş bir pazar görevini de görüyordu. Bu nedenle, Hitler Almanya'sı tıpkı I. Dünya Savaşında olduğu gibi, bu yeni savaşta da Türkiye ayağına basmaya çalışır. Doğu'ya uzanmak ve SSCB'ye Güneydoğu kanadından saldırı yöneltmek için Türkiye onlar için bulunmaz bir fırsattır. İşte böylesi bir fırsatı kaçırma niyetinde bulunmayan Hitler, faşist Alman propagandasının geliştirilmesi ve etkinlik sağlaması için TC'ye birçok girişimlerde bulunur.

Hitler, dünya çapında etkinliğini geliştirmek amacıyla faşist propaganda kumanda merkezleri kurar. Dışa karşı propagandanın geliştirilmesinden sorumlu olan bu kuruluşlar, her ülkeye yönelik olarak ne tür bir politika yürüteceklerini tespit ediyorlardı. Türkiye de bu politikadan kendi payına düşeni alacaktı. Türkiye'ye yönelik olarak geliştirilen propagandanın temel yönü antikomünizm ve tarihsel Türk-Alman dostluğuydu. Almanya, Prusya Kralı II. Friedrich döneminde başlayan ve Moltke, II. Wilhelm, Von der Goltz, Liman von Sanders'le devam eden ilişkilerine övgüler dizerek Alman-Türk kardeşliğinden bahseder. Hitler, Türkiye'yi yanında savaşa sokmak için büyük çaba sarfeder. Türk devlet yetkililerine gönderdiği metuplarında sık sık I. Dünya Savaşındaki "silah kardeşliğinden" bahseder. Bu "kardeşliği" sadece silahla sınırlamayan Hitler, aynı zamanda "ekonomik kardeşliği" de geliştirir. Hatta, Alman faşistleri daha ileri giderek, Hitler ile M.Kemal'i "iki ulusal kahraman" diye nitelerler. Görüldüğü gibi, faşist Almanya çok yönlü bir propagandaya başvurarak etkinliğini sürdürmeye çalışır. Bu propaganda savaşında en önemli odağı ise basın oluşturur. İngiliz ve Fransızların yanısıra, Almanlar da Türkiye'de kendi dillerinde gazete çıkardıkları gibi, birçok gazetenin buraya girmesini de sağlarlar. Türkische Post, Signal gibi gazeteleri çıkaran Almanya, Deutsche Allgemeine Zeitung, Völkischer Beobachter vb. gibi basını da Türkiye'de dağıtıyordu. Bunların yanısıra, yine bu dönemde Hitler Almanya'sının yürüttüğü diğer bir girişime de değinmek gerekir. Almanya, Türkiye ile sıkı ticari ilişkilerine dayanarak Türk basını ve radyosunu da etkisi altına alıyordu. Türkiye'nin kagıt ihtiyacını büyük ölçüde Almanya'dan karşılaması, basının bağımlılığını da ortaya çıkarıyordu. Bununla da yetinmeyen faşistler bizzat rüşvet dağıtarak, basın ve radyoda kendi lehlerine haberlerin çıkmasını sağlıyorlardı. Bu iş için de 2-3 milyon döviz gönderilmekteydi. Bu ilişki öyle bir boyuta varır ki, Anadolu Ajansı'nda görevli 26 memur işlerini bu yüzden kaybeder.

Almanya'nın Türkiye'ye yönelik çalışması tabii ki sadece bununla sınırlı değildir. Türkiye'yi faşist propagandanın kıskacına almak için her türlü olanağa başvururlar. Liman von Sanders ve diğerlerinin devamı olan askeri eğitmenlerden tutalım da öğretmenlere kadar birçok Alman propagandacısı Türkiye'ye gönderilir. Türk ordusu yine Alman eğitmenlerin komutasında düzenlenirken, açılan birçok Alman okuluna ve yüksek okullara Alman öğretmenleri atanır. Bunların yanısıra, birçok Alman filmi, tiyatro oyunu vb. yoluyla bir kültür akınının gerçekleştirilmesi ve çeşitli derneklerin açılması sağlanır. "Alman Doğu Derneği", "Almanya Türk Ticaret Odası", "Asya Savaşçıları ve Doğu Dostları Birliği" gibi çeşitli isimlerle dernekler, odalar kurulur. Bu derneklerden birkaçının başkanlığını Deutsche Bank'ın İstanbul temsilcisi yapar. Böylesine geniş bir propaganda seferberliği ile, Alman faşistleri Türkiye'de etkinliklerini güçlendirmeye çalışır ve bunda önemli oranda başarı da sağlarlar. Türkiye'de faşist Almanya'nın başarısından konuşulmaya başlanır.

Ama TC ile Hitler Almanya'sı arasında doğan çok sıkı bağa rağmen, Türk hükümeti I. Dünya Savaşının tersine bir politika izler. Savaşın başlangıcında hemen Almanya'nın yanında yer almaz. Tarafsız bir politika yürütüyormuş gibi bir görünüm verir. İçerde faşist propagandanın yanısıra, anti-komünist politikayı da hızlandırır. Buna rağmen, Almanya'nın savaşta kesin başarı kazanacağına yeterli bir güven duymadığından ilişkilerini belli oranlarda sınırlar. Savaşın gidişatına göre, bir ordan buraya, bir burdan oraya yönerge değiştiren TC, savaşın seyri kimin lehindeyse ona yaklaşan bir politika izler. Savaş içerisinde yürütülen bu politika, TC'yi II. Dünya Savaşının dışında tutmayı başarır. Hitler Almanya'sının yenilgisinin kesin olarak anlaşılmasının ardından, savaşın bitimine bir gün kala, Hitler'e savaş ilan eder.

II. Dünya Savaşı yıllarında TC ile Almanya arasında ilişkiler her bakımdan sürmekle birlikte, I. Dünya Savaşında olduğu gibi bir "silah kardeşliği"ne dönüşmez. Hatta savaşın bitiminde TC'nin savaş ilan etmesine kadar gider. Burada bir gerçeği daha belirtmek gerekiyor. Her ne kadar TC savaşa girmediyse de, başbakanından dışişleri bakanına kadar hepsi Almanya'nın yanında savaşa girmeyi çok arzuluyorlardı. Bu, TC-Alman ilişkilerinin köklü bir temele dayandığını gösterir. Daha sonra görülecektir ki, zaman zaman Alman-Türk ilişkilerinde soğukluk ortaya çıksa da, ilişkiler yeniden güçlendirilir. 1941 yılında Hitler Almanya'sı ile 10 yıl sürekli "Dostluk ve Saldırmazlık Paktı"nı imzalayan TC, daha sonraki yıllarda bu ilişkisini güçlendirecektir. Savaş yıllarında Türkiye ihraç mallarının %90'ını Almanya'ya satarken, Almanların ithal mallarının %75'inin de alıcısı durumundaydı. Savaş yıllarında yalnız İstanbul'da 125 Alman ticaret firması ve temsilciliği bulunuyordu. Tüm bu gerçekler, Almanya ile TC arasındaki ilişkilerin hangi düzeylere vardığını göstermektedir. Denilebilir ki, II. Dünya Savaşının uzamasının bir nedeni de bu ilişkidir. Çünkü Almanya, ihtiyaç duyduğu birçok hammaddeyi, krom vb. madenleri Türkiye'den, yağmaladığı altınlar karşılığında rahatlıkla satın alabiliyordu. Diğer devletlerin tüm uyarılarına rağmen, Türkiye ticari ilişkisini sürdürmekten vazgeçmedi.

II. Dünya Savaşı yıllarında Hitler Almanya'sı ile sıkı bağlar içinde bulunan TC, Stalingrad'da Sovyet Kızıl Ordusu'nun yenilgi alması ardından SSCB'ye karşı savaş açacaktı. Fakat, Stalingrad'ın Hitler ordularının başaşağı gidişini getirmesi karşısında TC de bu hayalinden vazgeçer. Hitler bu planın açığa çıkması karşısında da, Mareşal Fevzi Çakmak'ı "şamar oğlanı" gibi görevden alırlar.

II. Dünya Savaşı Sonrasında Almanya'nın İlişkileri Geliştirme İsteği

II. Dünya Savaşı sonrasında Almanya ile Türkiye arasındaki ilişkilerde yeniden bir canlanma görülür. Belli bir süre Türkiye ile Almanya diplomatik ilişkilerde basit birkaç girişimle yetinirler. Federal Başbakan Adenauer, yaptığı bir konuşmada, TC ile ilişkilerin

geliştirilmesinin zorunluluğunu şu sözlerle dile getirir: *"Çok uzun bir dostluk bizi Türk halkı ile bağlıyor. Bugün Türkiye, Batı savunma ittifakının önemli bir direğidir."* (Türkiye'de Faşist Alman Propagandası, Johannes Glasneck, syf: 11) Savaş sonrasının ilk Başbakanı Konrad Adenauer Türkiye'nin önemini bu şekilde dile getirirken, Türk-Alman ilişkilerini yeniden canlandırmak için de girişimlerde bulunur. Türkiye ve Almanya öylesine köklü ilişkilere sahiptirler ki, tarihin çeşitli dönemeçlerinde birbirine yakınlaşmaktan kaçınamazlar. II. Dünya Savaşı sonrasında da benzer bir durum kendisini gösterir. Almanya içte kendini toparlar toparlamaz yine ilk el attığı alanların başında Türkiye gelir. Aslında, Alman tekellerinin Yakın Doğu'ya karşı bitmek bilmez bir egemenlik hevesi vardır. Ve bu hevesi, Almanya biraz toparlandığında hemen ortaya koymaktadır.

Yıllar öncesinden, "Mezopotamya'ya... Öyleyse tam yol Fırat ve Dicle'ye" denilerek, "Doğu'ya itilim" peşinde koşan Alman tekelleri, iki savaştan yenik çıkmanın ağır yarası ve muhteşem ezikliği altında yeniden, "Öyleyse tam yol Fırat ve Dicle'ye" derler. Bu amaçlarına ulaşmak için de yine daha önceden olduğu gibi, bu yıllarda da TC'ye dayanırlar. Savaş sonrasında Almanya, "tam yol Doğu"ya yönelmek için Türkiye ile ilişkileri canlandırır.

1950'li yıllarda Türkiye'de de değişiklikler meydana gelir. Tek partili yönetimin yerini çok partili sistem alırken, TC, ABD'nin yenisömürgesi durumuna gelerek Kore'ye asker gönderir. ABD'nin savaştan karlı çıkması ve emperyalizmin jandarmalığını üstlenmesi birçok alanı etkisi altına almasına da yolaçar. Türkiye, özellikle savaş içerisinde ve sonrasında kurduğu ilişkilerle ABD ile son derece yakınlaşır. Buna rağmen TC, Almanya ile de ilişkilerini geliştirmekten geri kalmaz.

1960'lara gelindiğinde Türk-Alman ilişkilerine yeni bir öge daha eklenir. TC ile yapılan anlaşma gereği, 1960'lı yılların yarısından itibaren Almanya'ya büyük bir işçi göçü başlar. Her iki devletin de kuşkusuz bu ilişkiden kendileri lehine bekledikleri yararları bulunmaktadır. TC önemli orandaki bir işsiz gücü dışarı ihraç ederken, Almanya da ekonomisi için vazgeçilmez gördüğü ucuz işgücünü elde eder. Türk-Alman ilişkilerinin tarihi "dostluğu" böylece bu kez daha değişik bir görünümde de olsa kendisini gösterir. Bu aynı zamanda Almanya ile Türkiye ilişkilerinde yeni bir sorunun gündeme girmesidir de.

NATO'nun kurulması, Almanya'nın yanısıra Türkiye'nin de bu pakta katılması ilişkilere yeni bir boyut getirecektir. NATO içerisinde, Almanya TC'yle ilişkilerini güçlendirme olanağına da sahip olacaktır.

Savaş sonrasında Almanya'nın Türkiye ile ilişkilerini güçlendirme konusunda Johannes Glasneck, *"Türkiye'de Faşist Alman Propagandası"* adlı eserinde şunlara değiniyor: *"B. Alman tekelci sermayesi 1949'dan sonra Türk dış ticaretinde eski etkinliğini yeniden kazanmakla kalmamış, her zaman için uçurumun kenarında bulunan Türk maliyesini destekleme konusunda çok yönlü birçok eylemlerde başrolü de oynamış, Türkiye'nin Avrupa Ekonomik Topluluğuna ortak üye olmasında baş girişimciliği ve öncülüğü taşımıştır. 1964 yılına kadar B. Almanya, Türkiye'yi ekonomik, siyasal ve askeri etkinlik alanı haline getirmek için hemen hemen bir milyar mark yatırım yapmıştır."* (syf: 50) Bu ilişki, müslümanların savunuculuğuna soyunan II. Wilhelm'den Hitler'e ve Adenauer ile Erhard'a kadar sürmüştür. Almanya, TC'ye yönelik olarak, geliştirdiği sürekli faşist propaganda ile bir yandan ekonomideki varlığını sürekli kılarken, diğer yandan Türkiye'yi SSCB'ye karşı bir stratejik üs konumuna getirmiştir. Denilebilir ki, savaş sonrasında ABD ile Almanya, Türkiye'ye el atarak, bu devleti kendilerine bağımlı hale getirirler.

Günümüzde Almanya ve Türkiye'ye Bir Bakış

Bu tarihsel değerlendirmelerin ışığında, günümüz Türk-Alman ilişkilerini ele aldığımızda, "silah ve ekonomi kardeşliği"nin hala devam ettiğini görmekteyiz. Almanya hala Doğu'ya açılma amacını korurken, bunun aracı olarak gördüğü TC'ye de eskisinden daha fazla destek sunmaktadır. Günümüz koşullarının önemli oranda değişiklikler göstermesi, Almanya'nın TC ile ilişkilerinde birçok yeni ögeyi ortaya çıkarmıştır.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelişi, bilindiği gibi NATO içinde planlanan ve bizzat ABD, Almanya gibi emperyalist devletlerin yakın desteği ile gerçekleştirilen bir karşı-devrimci saldırıdır. Bu darbeyle, esas olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesi hedefleniyordu. Kürdistan 'da Bağımsızlık Hareketinin gelişmesi, sadece Türk egemen sınıflarını değil, emperyalist devletleri de tedirgin etti. Bu gelişmelerden en çok da Almanya tedirgin oldu. Şimdiye kadar çok arzulamasına rağmen, bir türlü elde edemediği Fırat ve Dicle mıntıkasını, artık tümden yitireceğini gören Almanya, faşist rejime destek vermekten kaçınmadı. Böylece, 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutarak, amaçlarına ulaşmak istemektedir.

12 Eylül faşist rejimi ile Almanya arasında önemli anlaşmalar gerçekleştirildi. Bu, ekonomik, siyasal ilişkilerin yanısıra; sol'un tasfiyesini de kapsıyordu. Almanya, kapılarını sol'a sonuna kadar açıp, cuntanın şiddetle ezemediklerini papaz politikası ile eritmeyi önüne hedef olarak koydu. Sol'u eritmek ve tasfiye etmek için çok çaba sarfedildi. Bununla da yurtdışına çıkan sol'un yeniden dönüşünü engelleyip tamamıyla kendi içinde eritmek istiyordu. Bugün mevcut duruma baktığımızda, bu görevi gerçekleştirmede önemli oranda başarı sağladığını görmekteyiz. Tasfiyeci sol'un içine düştüğü durum ibret vericidir. Almanya geçmişten bu yana kendi sol'una karşı yürüttüğü mücadelede elde ettiği deney ve tecrübelerden de yararlanarak, böylesi bir görevi gerçekleştirdi.

Bundan da öte, daha birçok konuda anlaşma gerçekleştirildiği açıktır. Almanya, faşist rejimin ayakta kalması için her türlü çabayı sarfetmektedir. Bugün NATO içerisinde olsun veya daha değişik kuruluşlarda olsun faşist Türk cuntasının baş destekçisi durumundadır. Nasıl ki Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünü geciktirmek için, her türlü ekonomik, askeri, siyasal ve kültürel desteği sunmuşsa, aynı şekilde bugün de 12 Eylül faşist rejimini ayakta tutmak için her türlü desteği vermektedir. Türk ordusunun askeri donatımından ekonomik yatırımlara kadar, Almanya bugün faşist cuntaya büyük yardımlar sunmaktadır. Almanya'nın bu yardımları, tarihi amaçlarına ulaşma çabasının yanısıra, aynı zamanda NATO içerisinde üstlendiği bir görevin yerine getirilmesidir de. Avrupa'daki NATO ittifak birliklerinin eski NATO yüksek emir komutanı ve şimdilik görevden alınan Haig'in yardımcısı, 4 yıldızlı General Gerhard Schmuck bir açıklamasında şu sözleri söylemiştir: *"1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başbakan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım" konusunda önder rolü Almanya'nın almasını istemişti."* Bu yaklaşım günümüzde de varlığını sürdürmektedir. FAC, NATO içerisinde Türkiye masası şefi olarak hareket etmektedir. Her iki devlet arasındaki, tarihi bağlar da dikkate alındığında, Almanya'nın böylesi bir görevi gerçekleştirmesi daha mantıklı görünmektedir.

FAC, özellikle de askeri malzeme sunulması ve ekonomik yatırımlarda başa yürümektedir. Hamburg limanında askeri malzemeler haftada bir kez "Türkiye'ye yardım" adı altında gönderilmektedir. Bu askeri malzemeler arasında silahlardan, tank ve helikoptere kadar birçok malzeme bulunmaktadır. Yine Hamburg limanında, Türkiye için sipariş verilmiş savaş gemileri inşa edilmektedir. Tüm bu malzemelerin finansmanı ise Alman kuruluşları tarafından karşılanmaktadır. %70'i Alman askeri yardım fonundan alınırken, %30'luk bölümünü ise Deutsche Bank başkanlığındaki bir banka konsorsiyumu üstlenmektedir. Bugün Alman askeri yardımında bir artış olduğunu görmekteyiz. Özellikle son dönemlerde Almanya ile Türk faşist cuntası arasında yapılan bir anlaşma gereği Konya Ovası ve Muş çevresinde havaalanları inşa edilecektir. Bu havaalanlarında aynı zamanda Alman askeri gücü de bulunacaktır. Böylece bir yandan Alman askeri varlığı güçlendirilirken, diğer yandan Türk ordusunun organizesine de yardımcı olunacaktır. Burada tarihi bir ilişkinin yenilenmesine tanık oluyoruz. Almanya, Türkiye'ye girmek için eskiden olduğu gibi, bu kez de askeri varlığını taşırmaktadır.

Ekonomik alanda da Deutsche Bank, AEG, Krupp, Thyssen eliyle ve otomotiv sanayi alanında önemli oranda yatırımların Türkiye'ye aktığını görmekteyiz. Bugün Türkiye'de Alman firmalarının yapımını üstlendiği ve işlettiği çok sayıda firma bulunmaktadır. Son dönemlerde FAC ile faşist cunta arasında ortaya çıkan yakınlaşmadan dolayı, bu yatırımlarda bir artış göze çarpmaktadır.

Almanya ile Türkiye arasında sıklaşan ilişki, 12 Eylül rejiminin tükenişe girdiği ve artık çözümsüzlük içinde bulunduğu bugün en canlı dönemini yaşamaktadır. Almanya'nın TC'ye desteği sadece askeri ve ekonomik yardımla sınırlı değildir. Bundan da öte siyasal desteği de kapsamaktadır. 12 Eylül faşist rejim, "demokrasiye geçme" manevralarıyla uluslararası kamuoyu nezdinde, faşist ve barbar yüzüne rağmen, destek bulmak ve meşrulaşmak istemektedir. 12 Eylül darbesinin hemen ardından, Avrupa devletlerinin TC'yle ekonomik-askeri ilişkileri devam etmekle birlikte, insan haklarının çiğnenmesi, cezaevlerinde uygulanan işkence ve katliamlar ile Kürdistan'da yürütülen savaş, uluslararası kamuoyunun yoğun tepkilerine yol açtığından, yeni bazı sorunlar da ortaya çıkmıştır. 5 Avrupa devletinin TC'yi Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikayet etmesi vb. buna örnek gösterilebilir. Yine Avrupa ülkeleri, devlet başkanları ve başbakanlar düzeyinde 12 Eylül rejimiyle resmi ziyaretler düzeyinde ilişkilerden kaçındılar. Fakat, cuntanın 4. yılında meydana gelen değişiklikler, Avrupa devletlerinin bu yaklaşımını da kökten değiştirdi.

Bir kez her şeyden önce, 12 Eylül rejimi önüne koyduğu hedeflere ulaşamadı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek bir yana, 15 Ağustos Atılımı ile yeni bir döneme girişini engelleyemedi. Bu, başta Almanya olmak üzere Avrupa emperyalistlerini de ciddi olarak tehdit eden bir gelişmeydi. Bu nedenle, Avrupa devletlerinin faşist cuntaya yaklaşımında da bir değişiklik ortaya çıktı. Başlangıçta, 5 Avrupa ülkesi (Fransa, Norveç, Danimarka, Hollanda ve İsveç) Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ndeki şikayetlerinden vazgeçtiler. Atılan bu adım faşist cuntayı meşrulaştırma girişimlerinden biriydi. Ancak burada tarihsel bir tekerrürü görmekteyiz: Cuntanın meşrulaştırılması çabalarında yine en önemli rolü Almanya üstlenecektir. Hatta, denilebilir ki 12 Eylül faşist rejimini meşrulaştırma girişimlerinde en ciddi adımı Almanya atacaktır. Bu adımların en önemlisi de bilindiği gibi, geçtiğimiz Mayıs ayı sonlarında FAC Cumhurbaşkanı R. v. Weizsäcker'in Türkiye ziyaretidir.

R. v. Weizsäcker'in Türkiye'ye Gidişi ve Ortaya Çıkan Sonuçlar

Almanya'nın Türkiye ile yakın tarihi bağları ve ilişkilerinin hemen her dönemde sürmesi, bugünkü gelişmelerin temelini de ortaya koymaktadır. R. v. Weizsäcker, Türkiye ziyaretinde, açık ki bu bağları görmezlikten gelmemiş, tam tersine gezisini buna dayandırmıştır. Bugün önemli bir işçi potansiyelinin (Kürt ve Türk) Almanya'da işçi olarak bulunması, birçok nedenden dolayı bu ilişkilerin bu mevcut gücü de kapsamına almasına yolaçmaktadır.

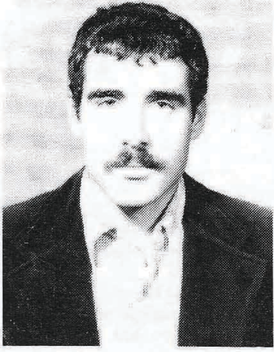
Almanya, bu mevcut potansiyelden, Türkiye'ye el atmak ve egemenliğini geliştirmek için son derece ustaca yararlanmak istemektedir. Bunları Alman kültürünün birer misyonerleri haline getirerek, TC'ye girişini kolaylaştırmaya çalışmaktadır. Böylesi bir potansiyelden kendi çıkarlarını korumak için yararlanmak istemektedir. Geçmişte olduğu gibi bugün de Almanya, gerçek amaçlarını gizleyerek, "barışçıl yayılma" planını uygulamaya çalışmaktadır. Bu işçi gücünün sorunlarını daha yakından öğrenmek için, Türkiye'ye kafile kafile öğretmen vb. eğitmenler göndermektedir. Tüm bu girişimlerini de "insancıl" amaçlar kisvesi altında yürütmektedir. Hatta Türkiye'de yeni fabrikaların açılmasına giderek, işçi gücünün belli bir kesimini orada konumlandırmak istemektedir.

Bu ekonomik ilişkiler dikkate alınmakla birlikte, R. v. Weizsäcker'in gezisinin daha başka nedenleri vardır. 12 Eylül faşist rejimi, tıpkı Osmanlı İmparatorluğunun çöküşüne benzer bir süreci yaşamaktadır. Faşist yüzü açığa çıkmış ve uluslararası kamuoyu bu güce lanet yağdırmaktadır. Bu nedenle, 12 Eylül rejiminin nefes almaya ve uluslararası kamuoyunda oluşan tepkileri hafifletmeye ihtiyacı var. Emperyalist devletlerin daha önceki yaklaşımı 12 Eylül rejimine gerekli desteği sağlayamamaktaydı. Bunu çok iyi gören Alman Cumhurbaşkanı Weizsäcker, II. Wilhelm'den daha da ileri giderek, geniş bir grupla Türkiye başkentine gitti. Kaiser Wilhelm'in Abdulhamit'in kanlı rejimine sağladığı desteği, Weizsäcker faşist bir rejime sunmaktadır. II. Wilhelm, İmparatorluğa verdiği destekle başta Kürt, Ermeni ve Makedonyalılarınkiler olmak üzere, gelişen isyanların bastırılmasında önemli bir rol oynamıştı. Weizsäcker ise, bugün Kürdistan'daki bağımsızlık mücadelesinin ezilmesinde önemli derecede bir rol oynamak istemektedir. II. Wilhelm'in Kudüs'e, Şam'a vb. alanlara yaptığı gezilerin bir benzerini Weizsäcker sadece Yakın Doğu'ya değil, dünyanın birçok alanına yönelik olarak geliştirmektedir. Bu derece tarihi benzerlik, destek verilen Türk rejiminin niteliğinde de kendisini ortaya koymaktadır. Abdulhamit'in kanlı rejiminin bir devamı olan ve bugün bu rejimin uygulamalarını en vahşi bir yöntem ile geliştiren 12 Eylül faşist rejimine destek verilmektedir.

Benzerliğin sadece bunlarla sı-

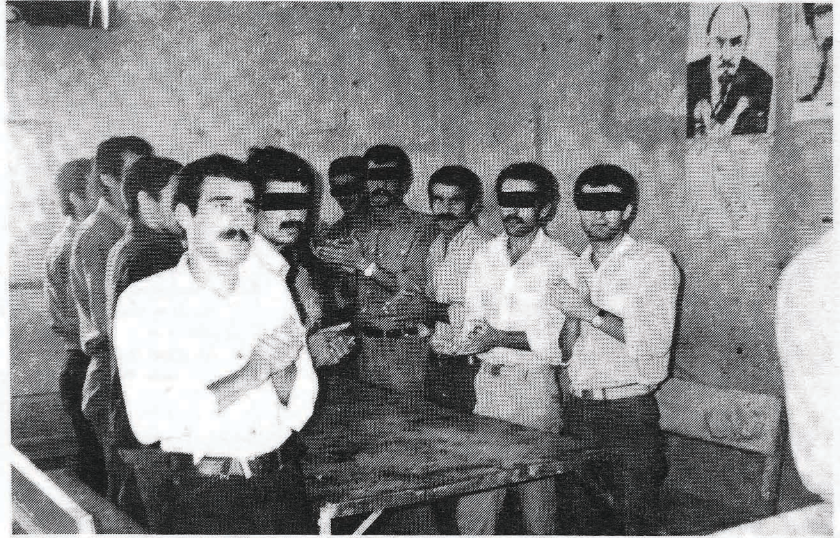
Devamı Syf: 27'de

VEYSİ BADEM YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN I. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ

Viranşehir'de doğup büyüyen Veysi BADEM (Diyap) yoldaş, 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan çapında gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenerek ulusal kurtuluşçu saflarda yeraldı. Aydın kişiliği ulusal kurtuluşçu düşünceleri hızla kavramasını ve bilinçlenmesini sağladı. O, daha ilk dönemlerden başlayarak bu ideolojinin propagandasını yapan ve Partimizin ideolojisinin geniş çevrelere maledilmesinde değerli çabalar gösteren bir yoldaşımızdı. Bu çabalarını aynı zamanda, Kürdistan'daki çarpık burjuva, küçük-burjuva ve feodal düşüncelerin teşhir ve tecrit edilmesinde de ortaya koyuyor, küçükburjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin iç yüzünü sergileyerek, bu anlayışları mahkum ediyordu.

Veysi BADEM yoldaş, 12 Eylül 1980'e kadar yoğunca yürüttüğü bu faaliyetlerin ardından Partimizin isteği üzerine cunta sonrası dönemde yurtdışına çıkarak kamplarda askeri ve siyasi yönden kendisini eğitmeye başladı. Lübnan-Filistin sahasında gördüğü bu eğitim sürecinde kendisini hızla yeniledi, kısa sürede dikkat çekici bir gelişme ortaya koydu. Özellikle ideolojik-politik olarak gelişkin bir düzeye ulaşarak diğer yoldaşlarının da bu yönlü eğitimine katkıda bulunmaya başladı. Veysi yoldaş, Ortadoğu'nun bu savaş alanında en ön cephede uzun süre kaldı. Nebatiye ve Arnun Kalesi gibi, her an saldırı ile yüzyüze bulunan alanlarda, bir yandan devrimci kişiliğini ve savaş gücünü geliştirirken, diğer yandan da Filistin halkının haklı kavgasına enternasyonalist desteğini sundu. Kamplarda bulunduğu sürece kişiliği ve örnek davranışları ile de yoldaşlarında saygı ve güven uyandırmasını bildi.

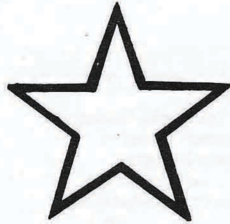
Veysi BADEM, Ramazan KAPLAN yoldaşlar PKK'nin II. Kongresi'nde

Parti II. Kongresi'nde delege olarak yeralan Veysi yoldaş, Kongre sonrasında, alınan kararların hayata geçirilmesi faaliyetlerine daha iyi hazırlanmak amacıyla Parti tarafından Güney Kürdistan'a gönderildi. Burada kaldığı sürece Partinin önüne koyduğu görevleri en yüksek sorumluluk duygusu ve kararlılıkla yerine getirmeye çalıştı. Kitle faaliyetlerinde yeraldı.

Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'a gönderilen Veysi yoldaş, Şirvan ve çevresinde faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Düşmanın yoğun askeri yığınak yaptığı, ihaneti yaygınlaştırmak için her türlü yöntemi denediği ve oluşturduğu hain çeteleri devrimcilerin üzerine saldığı bu alanda faaliyetler ancak çok büyük zorluklar ve her an ölüm tehlikesi ile yüzyüze yürütebilecek durumdaydı. Veysi yoldaş, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yeraldığı bu mücadelede, düşmanın alandaki varlığına ve tahribatlarına karşı direnişi yükseltme hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, düşman güçleriyle Şirvan-Sisem'de giriştiği bir çatışmada yüksek bir direnme gücü sergileyerek üç yoldaşı ile birlikte 1 Temmuz 1985 günü şehit düştü.

Veysi BADEM yoldaş, mücadele saflarında sergilediği olgun, kararlı ve dürüst yapısıyla yoldaşlarında derin bir saygı ve sevgi yaratmayı bilmiş, onlara birçok yönüyle örnek olarak seçkin bir kişilik sergilemiştir. O, bu değerli özelliklerini ölüme giderken ortaya koyduğu direnişçiliği ile zirveye ulaştırarak ulusal kurtuluş savaşımızda ölümsüzleşmiştir. Partimiz ve halkımız O'nu zafere giden ulusal kurtuluş-direniş savaşımızda yaşatacaktır.

DİRENİŞİN CANLI ABİDESİ
VEDAT ALATAŞ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Partimiz, değerli kadrosu ve direniş geleneğimizin en soylu temsilcilerinden Vedat ALATAŞ (Zihni) yoldaşı, 1 Temmuz 1985'te Şirvan-Sisem direnişinde şehit verdi. Vedat yoldaş, diğer üç yoldaşı ile birlikte sömürgecilerle girdiği çarpışmada son nefesine kadar direndi ve baştan sona direnişle yoğrulmuş yaşamını yine görkemli bir direnişle noktaladı. Böylece O, direnişle bütünleşmiş bir yüreğin ne denli soylu olabileceğini bir kez daha gözler önüne sererek ölümsüzleşti.

Diyarbakırlı olan Vedat yoldaş, ulusal kurtuluşçu ideolojimizle tanışmadan önce KUK saflarında yeralmaktaydı. Ancak gelişen mücadelemizin etkisi ile ufku açıldıkça, içinde yeraldığı yapının olumsuzluklarını görmeye başladı ve Kürdistan için savaş vermek isteyen soylu bir yüreğin bu saflarda yeri olamayacağına karar vererek Hareketimiz saflarında yerini aldı. Cunta öncesi dönemde Diyarbakır alanında Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılarak çeşitli görevler üstlendi. Vedat yoldaş, mücadelesini büyük bir azim ve çaba ile sürdürdüğü bir dönemde sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından yakalanarak Diyarbakır zindanına atıldı.

İşte Vedat yoldaşın bundan sonraki yaşamı, soylu bir destanın yazılışını ifade eder. Sömürgecilerin kudurmuşcasına saldırdığı ve Diyarbakır zindanlarının insanlıkdışı koşulları, vahşi işkenceleri ve inanılmaz görkemlilikteki direnişleriyle dillere destan olduğu bir dönemde, bu baskı ve işkenceleri iliğinde duyan, ancak sonuna kadar PKK'li kadro, sempatizan ve taraftarların oluşturdukları direnme duvarının sağlam bir taşı olmasını bilen bir kahramandır Vedat ALATAŞ yoldaş. O, Diyarbakır cehenneminde üç yıl boyunca en ağır baskı, işkence ve zulme maruz kaldı ama bu üç yılın her anını iliklerine dek direnerek geçirdi. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin en sadık izleyicilerinden biri oldu; mücadelesini yeniden dışarıda sürdürme umudunu asla kaybetmedi.

Ve üç yıllık esaretin ardından bu umudu bir gerçeğe dönüştü; Diyarbakır zindanlarından salıverildi. Ancak bu kez de dışarıda sömürgecilerin sıkı çemberi içerisindeydi ve her an gözaltında tutulmaktaydı. Vedat yoldaş, içinde piştiği direnişçi ruhunu bir kez daha ortaya koydu ve sömürgeci denetim çemberini yararak yoldaşlarıyla bağ kurdu. Artık yepyeni bir dönem başlamıştı kendisi için. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin devrettikleri direnme bayrağını bu kez Kürdistan dağlarında dalgalandıracaktı.

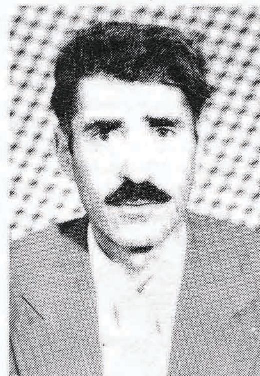
Vedat yoldaş, üç yıl boyunca uzak kaldığı gelişmeleri daha derinliğine kavramak ve kendisini her konuda yeni mücadele dönemine hazırlamak için Güney Kürdistan'daki Parti kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Eğitimini tamamlayınca, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele yürütmek üzere ülkeye döndü ve 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldı. Kendisini her yönüyle daha da büyük direnmelere hazırladığı bir dönemde, 1 Temmuz 1985 günü Şirvan-Sisem'de sömürgeci ordu ile girdiği çarpışmada üç yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

O, direnmenin en soylu bir örneği olarak yolumuzu daima aydınlatacak, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferlerinde yaşayacaktır.

BİR DOĞUŞUN HİKAYESİ

....
Duyuyor musun Diyarbekir?
Duyuyor musun onların sesini?
Dinle
şimdi sıra sende.
Titre... titre
sarsıla sarsıla
midende bulantı
düşmana kusana kadar.
Onlar yabancı değil sana;
sömürüye düşman...
emeğe dost
Onlar;
Newroz ateşiyle taş duvarlarını
parçalayan
Çağdaş Kawa'nın yoldaşları.
Onlar;
zindan direnişlerinin
zincir tanımayan ölümsüz
örgütleyicisi
Hayri DURMUŞ'un öğrencileri.
Onlar;
hücrelere sığmayan gür ses,
enternasyonalizmin
bükülmez bileği
Komutan Kemal PİR'in
askerleridir.
Senin değil Amed;
15 Ağustos,
onların günü bugün.
Dağlar karbeyazı
gelinliklerini giydiler
kızıl karanfil nakışlı.
Toprak en güzel kokusunu
salıyor doğaya
yara bağrından.
Müjde diyor müjde,
kuru göz çanaklarını ıslatan
sevinç gözyaşlarıyla.
En kahpe düşmana inat
müjde diyor analar
şimdi vatanda.
Yüzü gülüyor yaşlı-genç
Kürdistanlının
şimdi yakılan savaş türküsüdür
ağıtlardan fışkıran.

ÖMERAN AŞİRET REİSİ
YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM
İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

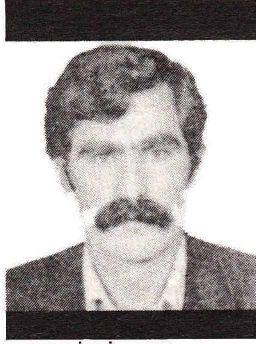
Sömürgeci faşistler halkımıza karşı giriştikleri suçlarına her gün bir yenisini ekliyor. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne geçemeyen ve her geçen gün çöküşü derinleşen sömürgeci faşist cunta, halkımıza yönelerek savunmasız yurtseverleri katliamdan geçiriyor. Devrimcilere yiyecek vermek, onlara yataklık yapmak ve hatta ihbar etmemekle suçladığı onlarca yurtseveri işkencelerde katleden sömürgeciler, bu cinayetlerine bir yenisini eklediler. Mardin'in Ömerli ilçesinde bulunan Ömeran aşiret reisi yurtsever Zübeyir YILDIRIM, Şubat 1986'da, işkenceye alındığı Mardin Tugayında vahşice katledildi.

Kurtuluş Kuvvetlerimizin geliştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan ve ordusu ile gelişmeleri önleme gücünü gösteremeyen sömürgeciler, Kürdistan'da bulunan aşiretlere el atarak onlarla ihanet anlaşmalarına girmeye ve milis-çete grupları örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu amaçla, tehdit de dahil birçok yönteme başvuran sömürgeci faşistler kaşarlanmış birtakım aşiret reislerini bu amaçlarına alet etmeyi başardılar. Ancak bununla yetinmeyerek diğer birtakım aşiretleri de yanlarına çekmeye çalışmakta, bu konuda fazla umut bağlayamadıklarına ise alçakça yönelmektedirler. Mardin ve çevresi, yurtseverliğin köklü olduğu alanlar olarak, sömürgecilerin bu amaçlarına ulaşmalarında önemli güçlükler çıkarmaktadır. 15 Ağustos 1984 sonrasında bu alanda mücadelemizin önemli gelişmeler kaydetmesi ve düşmana yöneltilen peşpeşe başarılı eylemlerle halk kitlelerinde derin bir güvenin yaratılması ise, bu hain planları iyice işlemez kılan gelişmeler olmuştur. Bu durum karşısında sömürgeciler, yanlarına çekme umudunu taşımadıkları kişileri tek tek katletmeye başlamışlardır. Ömeran aşiret reisi de mücadelemize sempati duyan bir yurtsever olarak sömürgecilerin baş hedeflerinden biri durumundaydı. İşte bu nedenlerdir ki, yurtsever Zübeyir YILDIRIM'ı, alçakça işkencelerle katlettiler.

Ancak her geçen gün açığa çıkan bir gerçek var; o da bütün bu cinayet ve saldırıların sömürgecilerin Kürdistan'daki son çırpınışları olduğudur. Onlar çırpındıkça batacak ve döktükleri kan gölünde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

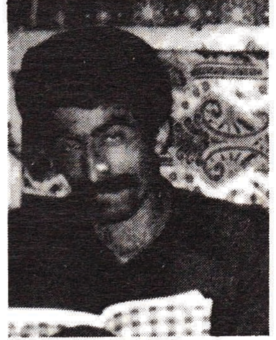
RTULUŞ YOLUMUZU AYDINLATAN SÜREKLİ BİR
EDİR

uşaklık, kalleşlik işlemişti
pis bedenlerine.
Bir duvar gibiydi önümüzde
kapkaranlık, kör kütük
ve hain feodal reis takımı
birleşemedik, birleşemedik
Ağrı'yla, Palu'yla, Genç'le
birleşemedik babo
ve yenildik.
Kan akıyordu isyandan
kan akıyordu oluk oluk
körpe bedenler namlusunda
mitralyözlerin
genç ihtiyar, çoluk çocuk
ve iplerde sallandık
üstüne üstüne yürüdük
ölü bedenlerimizle ihanetin
boyun eğmedik.

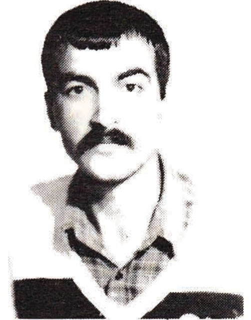

Sıddık BİLGİN

köle Kürdistan kadını
unutma hiçbir an bile
namus ayaklar altında
inim inim
şeref çok yabancı
onur ise paramparça
ve feryatlar
öyle acı ki
can çekişiyor vatan
tükür ihanete
dağlar kadar

hançerle teslimiyeti
Berivanlar gibi
O savaştı
son kurşuna dek
dikti isyan bayrağını
Sason doruklarına
ve kayalardan attı
genç bedenini
vatan namusu için
köle Kürdistan kadını
sen de göğsünü siper et
tıpkı benim gibi

Abdulmecit YILMAZ

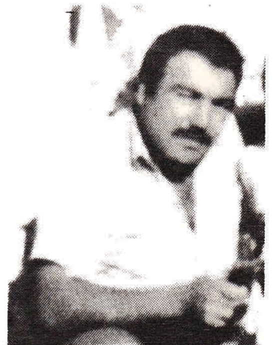

Çiçek SELCAN

Emin SARIK

yolun sonuna gelmedik daha
engeller var kalkmaz
kan ister her zerresi
kansız yollar kapalı
geçit vermez dağlar da
ben taşıdım bayrağımı
dalgalanıyor Eruh'ta
sıra sende artık
ağladığın yeter
ağlama ardımdan
köle Kürdistan kadını
ruhuma şad da etme
ölümsüzleşti ruhum
onu rehber al yeter
ve taşı kızıl bayrağımı
emanetim olsun sana
dalgalandır sen de
yarınlar rüzgarında
vatan Kürdistan için
köle Kürdistan kadını
ben bu yolda
bir kızıl ÇİÇEK'im
sen yetiştir binlercesini
bezensin KIZIL ÇİÇEKLER'le
özgürlükte son bulan
kurtuluş yolumuz....

Bozan OKTAY

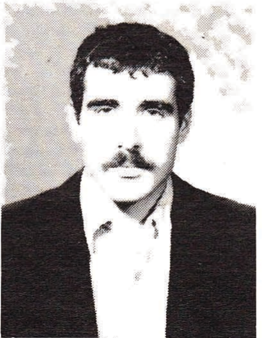
İki ayrı nesne değilse
sevdalılar
nasıl ayırsınlar ki birbirinden?
Gözümün nurusun sen
bereketli toprağım
yanan bağrıma pınarsın.
Sevdalıyım ya ben sana.
Sen de sevdalısın
belli ki bana;
bire on verdin
bire bin veriyorsun
çünkü hep.
Benim,
mezar taşlarından
boynuna taktığın kızıl gerdan.
Benim,
o gürleyen ses
benim,
yediveren gülü
benim,
o geçit vermez dağlar.
Gözümün nurusun sen
bereketli toprağım
yanan bağrıma pınarsın.
Güzelim
güzelim MEMLEKETİM.

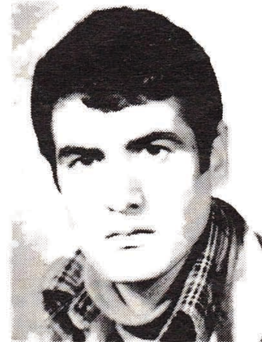

İbrahim DURMAZ

Dersim Direnişinin
Unutulmaz Militanı
Baki KAN Yoldaşı
Saygıyla Anıyoruz

Zübeyir YILDIRIM

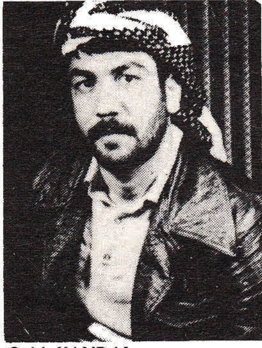

Veysi BADEM

Nuri ASLAN

Hasan KUŞ
Vedat ALATAŞ
Edip
Yılmaz
Mervan
Agit KÜLTER
Halil ... (Celal)

TEMMUZ AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ ULUSAL

MEŞ

Salih KANDAL

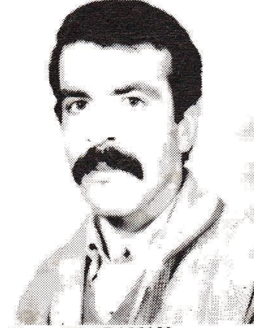
Biqulibîne rûpelên xwe
yên qirêj û gemar!
Kê li enîyê danî ev teniya
qirêj û gemar!
Kê rûçikê te reş kirîye
Kîne yên rûçikê te sipî dikin?
Wê kude here hewqas hêrsa min
Wê kude here!..
Wê kude here
gira di veşartina dilê min de
kombûye?

Ji danezanê vir de ber
qirkirina ma ne

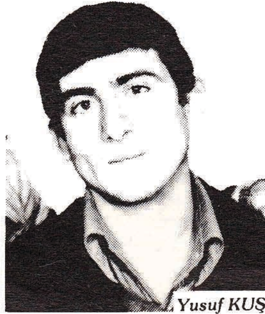
Ezê hîn bibim çûyina xwe
Ezê bixwe binivisînim hatina xwe!
Tu dîroka bi qirêj veke çavên xwe!
Hinekî tu!?

Ketin zevtê qunca emperyalist
Datînin qolonî
kulmên xwe yên rizgarîxwaz
Weke gurzan giran-giran
Bi hemû xeml û rêdana xwe

Va bibîne..!
Çawan ditirsin kerîyên seyan
Ji nêzîkbûna zirme-gurma
dengên lingên azadîyê
Li Qorê, li Vietnamê, mêzekê dîrok
Li Laosê, Qamboçyayê, Gineyê,
Angolayê mêzeke...
Şoreşvanên azadîyê
ber bi aşitîya bê binî dibezin
Li bircên kelan
tên çikandin
alên destên partîzanan

Yaşar KAHRAMAN

Onlar ki yiğitten yiğit
onlar ki tarihin zulmünü sırtlayan
onlar ki babo
canpareleri karınlarında
dünyaya süngü ucunda gelen.
Kan vardı arpacıkta
kan vardı kan
bastık
bastık
bastık tetiğe
bilcümle şehitlerimizin anısına
parça parçaydık ya babo
parçadan parça
yolun sonunu göremezdik
evvelden
bir duvar gibi kaplamışlardı
çıkarları uğruna bile değil
parçalanmışlık işlemişti

Yusuf KUŞ

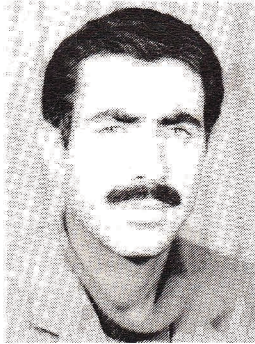

Hayrettin ERTÜRK

Ger li derve berdewam dibe jîyan
Nehatibê birîn
dengê stran û helbestan
Bi dengê xwe ê keleş
dixwîne mawzer.
Çîye?... çi dibe?..
kî ditirse ji mirinê!

Ji bo çê bitirsin ji mirinê!
Li ber hemû zorîyan
singvegirtin hebe

Ji bo çê bitirsin
ji îşkencê û lêdanê?
Doost hevalno!

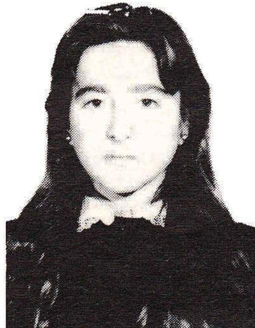
Bila xera bibe kela zilmê
Bila xera bibe mala zilmê
Doost hevalnoo!
Bo daxwaza çêbûna welatekî
demokrat, serbixwe û azad
Bo zarok bê tirs û stûxwarî
mezin bibin.
Ji bo sir nedin serî bidin
Giringe li ber her zorîyê
dil bi keder û kul li berxwe bide.

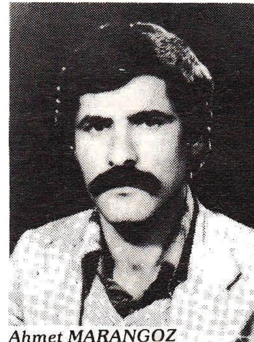

Selahattin AKTAŞ

Sen ki
gözümün nuruydun
bereketli toprağım.
Yanan bağrıma
pınardın.
Öylesine bağlıydım ki
sana...
Bilirim sen de bana,
bire on verdin
bire milyonlar verdin
çünkü hep.
Büyüdü
kanat gerdi şahinlerin,
boy attı buğdayların,
yedi kez öldü de
dirildi
yaban güllerin.
Nasıl da kem gözle baktılar
düşmanlarımız
aramızdaki sevdaya.
Yine de kopmadık
büyüttük sevgimizi.
Sen kimdin ki?
Ben kimdim ki?
ayırabilirlerdi bizi!
Hani sevdalandık dedim ya;
benim bana sevdalanışıma
benziyor bu.

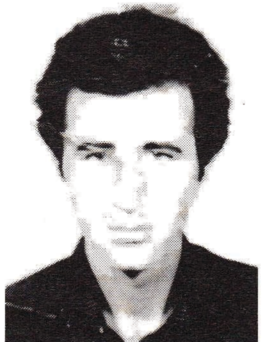

Şükrü MAN

Haydar IŞIK

Türkan DERİN

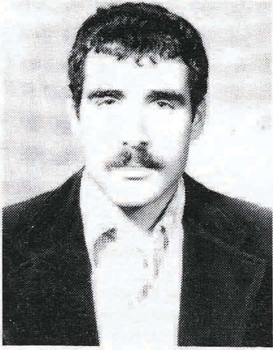

Ahmet MARANGOZ

Enternasyonalist
Savaşçı
Aziz Yoldaş
Mücadelemizde Yaşıyor

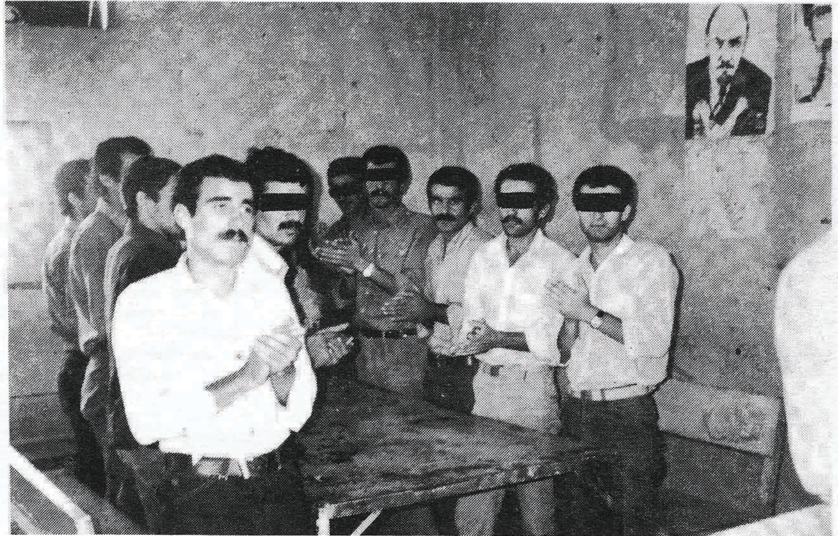
Gazi ERKAN
İsmail
Rüstem
Hamza
Azad
Welat
Mehmet AYIŞ
Rıfat

VEYSİ BADEM YOLDAŞI ÖLÜMÜNÜN I. YILDÖNÜMÜNDE SAYGI İLE ANIYORUZ

Viranşehir'de doğup büyüyen Veysi BADEM (Diyap) yoldaş, 1970'li yılların sonlarına doğru, Kürdistan çapında gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelemizden etkilenerek ulusal kurtuluşçu saflarda yeraldı. Aydın kişiliği ulusal kurtuluşçu düşünceleri hızla kavramasını ve bilinçlenmesini sağladı. O, daha ilk dönemlerden başlayarak bu ideolojinin propagandasını yapan ve Partimizin ideolojisinin geniş çevrelere maledilmesinde değerli çabalar gösteren bir yoldaşımızdı. Bu çabalarını aynı zamanda, Kürdistan'daki çarpık burjuva, küçük-burjuva ve feodal düşüncelerin teşhir ve tecrit edilmesinde de ortaya koyuyor, küçük-burjuva reformizmi, sosyal-şovenizm ve ilkel milliyetçiliğin iç yüzünü sergileyerek, bu anlayışları mahkum ediyordu.

Veysi BADEM yoldaş, 12 Eylül 1980'e kadar yoğunca yürüttüğü bu faaliyetlerin ardından Partimizin isteği üzerine cunta sonrası dönemde yurtdışına çıkarak kamplarda askeri ve siyasi yönden kendisini eğitmeye başladı. Lübnan-Filistin sahasında gördüğü bu eğitim sürecinde kendisini hızla yeniledi, kısa sürede dikkat çekici bir gelişme ortaya koydu. Özellikle ideolojik-politik olarak gelişkin bir düzeye ulaşarak diğer yoldaşlarının da bu yönlü eğitimine katkıda bulunmaya başladı. Veysi yoldaş, Ortadoğu'nun bu savaş alanında en ön cephede uzun süre kaldı. Nebatiye ve Arnun Kalesi gibi, her an saldırı ile yüzyüze bulunan alanlarda, bir yandan devrimci kişiliğini ve savaş gücünü geliştirirken, diğer yandan da Filistin halkının haklı kavgasına enternasyonalist desteğini sundu. Kamplarda bulunduğu sürece kişiliği ve örnek davranışları ile de yoldaşlarında saygı ve güven uyandırmasını bildi.

Veysi BADEM, Ramazan KAPLAN yoldaşlar PKK'nin II. Kongresi'nde

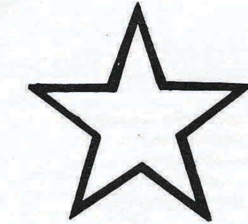
Parti II. Kongresi'nde delege olarak yeralan Veysi yoldaş, Kongre sonrasında, alınan kararların hayata geçirilmesi faaliyetlerine daha iyi hazırlanmak amacıyla Parti tarafından Güney Kürdistan'a gönderildi. Burada kaldığı sürece Partinin önüne koyduğu görevleri en yüksek sorumluluk duygusu ve kararlılıkla yerine getirmeye çalıştı. Kitle faaliyetlerinde yeraldı.

Daha sonra Kuzey-Batı Kürdistan'a gönderilen Veysi yoldaş, Şirvan ve çevresinde faaliyet yürütmekle görevlendirildi. Düşmanın yoğun askeri yığınak yaptığı, ihaneti yaygınlaştırmak için her türlü yöntemi denediği ve oluşturduğu hain çeteleri devrimcilerin üzerine saldığı bu alanda faaliyetler ancak çok büyük zorluklar ve her an ölüm tehlikesi ile yüzyüze yürütebilecek durumdaydı. Veysi yoldaş, 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yeraldığı bu mücadelede, düşmanın alandaki varlığına ve tahribatlarına karşı direnişi yükseltme hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, düşman güçleriyle Şirvan-Sisem'de giriştiği bir çatışmada yüksek bir direnme gücü sergileyerek üç yoldaşı ile birlikte 1 Temmuz 1985 günü şehit düştü.

Veysi BADEM yoldaş, mücadele saflarında sergilediği olgun, kararlı ve dürüst yapısıyla yoldaşlarında derin bir saygı ve sevgi yaratmayı bilmiş, onlara birçok yönüyle örnek olarak seçkin bir kişilik sergilemiştir. O, bu değerli özelliklerini ölüme giderken ortaya koyduğu direnişçiliği ile zirveye ulaştırarak ulusal kurtuluş savaşımızda ölümsüzleşmiştir. Partimiz ve halkımız O'nu zafere giden ulusal kurtuluş-direniş savaşımızda yaşatacaktır.

DİRENİŞİN CANLI ABİDESİ VEDAT ALATAŞ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Partimiz, değerli kadrosu ve direniş geleneğimizin en soylu temsilcilerinden Vedat ALATAŞ (Zihni) yoldaşı, 1 Temmuz 1985'te Şirvan-Sisem direnişinde şehit verdi. Vedat yoldaş, diğer üç yoldaşı ile birlikte sömürgecilerle girdiği çarpışmada son nefesine kadar direndi ve baştan sona direnişle yoğrulmuş yaşamını yine görkemli bir direnişle noktaladı. Böylece O, direnişle bütünleşmiş bir yüreğin ne denli soylu olabileceğini bir kez daha gözler önüne sererek ölümsüzleşti.

Diyarbakırlı olan Vedat yoldaş, ulusal kurtuluşçu ideolojimizle tanışmadan önce KUK saflarında yeralmaktaydı. Ancak gelişen mücadelemizin etkisi ile ufku açıldıkça, içinde yeraldığı yapının olumsuzluklarını görmeye başladı ve Kürdistan için savaş vermek isteyen soylu bir yüreğin bu saflarda yeri olamayacağına karar vererek Hareketimiz saflarında yerini aldı. Cunta öncesi dönemde Diyarbakır alanında Partimizin yürüttüğü ulusal kurtuluşçu faaliyetlere aktif olarak katılarak çeşitli görevler üstlendi. Vedat yoldaş, mücadelesini büyük bir azim ve çaba ile sürdürdüğü bir dönemde sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından yakalanarak Diyarbakır zindanına atıldı.

İşte Vedat yoldaşın bundan sonraki yaşamı, soylu bir destanın yazılışını ifade eder. Sömürgecilerin kudurmuşcasına saldırdığı ve Diyarbakır zindanlarının insanlıkdışı koşulları, vahşi işkenceleri ve inanılmaz görkemlilikteki direnişleriyle dillere destan olduğu bir dönemde, bu baskı ve işkenceleri iliğinde duyan, ancak sonuna kadar PKK'li kadro, sempatizan ve taraftarların oluşturdukları direnme duvarının sağlam bir taşı olmasını bilen bir kahramandır Vedat ALATAŞ yoldaş. O, Diyarbakır cehenneminde üç yıl boyunca en ağır baskı, işkence ve zulme maruz kaldı ama bu üç yılın her anını iliklerine dek direnerek geçirdi. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin en sadık izleyicilerinden biri oldu; mücadelesini yeniden dışarıda sürdürme umudunu asla kaybetmedi.

Ve üç yıllık esaretin ardından bu umudu bir gerçeğe dönüştü; Diyarbakır zindanlarından salıverildi. Ancak bu kez de dışarıda sömürgecilerin sıkı çemberi içerisindeydi ve her an gözaltında tutulmaktaydı. Vedat yoldaş, içinde piştiği direnişçi ruhunu bir kez daha ortaya koydu ve sömürgeci denetim çemberini yararak yoldaşlarıyla bağ kurdu. Artık yepyeni bir dönem başlamıştı kendisi için. Mazlum, Kemal ve Hayrilerin devrettikleri direnme bayrağını bu kez Kürdistan dağlarında dalgalandıracaktı.

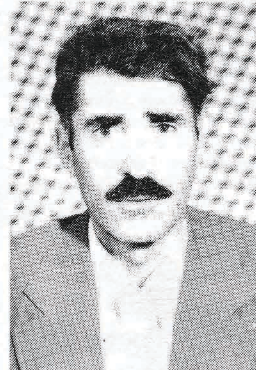
Vedat yoldaş, üç yıl boyunca uzak kaldığı gelişmeleri daha derinliğine kavramak ve kendisini her konuda yeni mücadele dönemine hazırlamak için Güney Kürdistan'daki Parti kamplarında askeri ve siyasi eğitim gördü. Eğitimini tamamlayınca, Kuzey-Batı Kürdistan'da mücadele yürütmek üzere ülkeye döndü ve 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı'nda savaşçı olarak yer aldı. Kendisini her yönüyle daha da büyük direnmelere hazırladığı bir dönemde, 1 Temmuz 1985 günü Şirvan-Sisem'de sömürgeci ordu ile girdiği çarpışmada üç yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

O, direnmenin en soylu bir örneği olarak yolumuzu daima aydınlatacak, ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferlerinde yaşayacaktır.

BİR DOĞUŞUN HİKAYESİ

....
Duyuyor musun Diyarbekir?
Duyuyor musun onların sesini?
Dinle
şimdi sıra sende.
Titre... titre
sarsıla sarsıla
midende bulantı
düşmana kusana kadar.
Onlar yabancı değil sana;
sömürüye düşman...
emeğe dost
Onlar;
Newroz ateşiyle taş duvarlarını
parçalayan
Çağdaş Kawa'nın yoldaşları.
Onlar;
zindan direnişlerinin
zincir tanımayan ölümsüz
örgütleyicisi
Hayri DURMUŞ'un öğrencileri.
Onlar;
hücrelere sığmayan gür ses,
enternasyonalizmin
bükülmez bileği
Komutan Kemal PİR'in
askerleridir.
Senin değil Amed;
15 Ağustos,
onların günü bugün.
Dağlar karbeyazı
gelinliklerini giydiler
kızıl karanfil nakışlı.
Toprak en güzel kokusunu
salıyor doğaya
yara bağrından.
Müjde diyor müjde,
kuru göz çanaklarını ıslatan
sevinç gözyaşlarıyla.
En kahpe düşmana inat
müjde diyor analar
şimdi vatanda.
Yüzü gülüyor yaşlı-genç
Kürdistanlının
şimdi yakılan savaş türküsüdür
ağıtlardan fışkıran.

ÖMERAN AŞİRET REİSİ YURTSEVER ZÜBEYİR YILDIRIM İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

Sömürgeci faşistler halkımıza karşı giriştikleri suçlarına her gün bir yenisini ekliyor. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne geçemeyen ve her geçen gün çöküşü derinleşen sömürgeci faşist cunta, halkımıza yönelerek savunmasız yurtseverleri katliamdan geçiriyor. Devrimcilere yiyecek vermek, onlara yataklık yapmak ve hatta ihbar etmemekle suçladığı onlarca yurtseveri işkencelerde katleden sömürgeciler, bu cinayetlerine bir yenisini eklediler. Mardin'in Ömerli ilçesinde bulunan Ömeran aşiret reisi yurtsever Zübeyir YILDIRIM, Şubat 1986'da, işkenceye alındığı Mardin Tugayında vahşice katledildi.

Kurtuluş Kuvvetlerimizin geliştirdiği eylemler karşısında çaresiz kalan ve ordusu ile gelişmeleri önleme gücünü gösteremeyen sömürgeciler, Kürdistan'da bulunan aşiretlere el atarak onlarla ihanet anlaşmalarına girmeye ve milisçete grupları örgütlemeye çalışmaktadırlar. Bu amaçla, tehdit de dahil birçok yönteme başvuran sömürgeci faşistler kaşarlanmış birtakım aşiret reislerini bu amaçlarına alet etmeyi başardılar. Ancak bununla yetinmeyerek diğer birtakım aşiretleri de yanlarına çekmeye çalışmakta, bu konuda fazla umut bağlayamadıklarına ise alçakça yönelmektedirler. Mardin ve çevresi, yurtseverliğin köklü olduğu alanlar olarak, sömürgecilerin bu amaçlarına ulaşmalarında önemli güçlükler çıkarmaktadır. 15 Ağustos 1984 sonrasında bu alanda mücadelemizin önemli gelişmeler kaydetmesi ve düşmana yöneltilen peşpeşe başarılı eylemlerle halk kitlelerinde derin bir güvenin yaratılması ise, bu hain planları iyice işlemez kılan gelişmeler olmuştur. Bu durum karşısında sömürgeciler, yanlarına çekme umudunu taşımadıkları kişileri tek tek katletmeye başlamışlardır. Ömeran aşiret reisi de mücadelemize sempati duyan bir yurtsever olarak sömürgecilerin baş hedeflerinden biri durumundaydı. İşte bu nedenledir ki, yurtsever Zübeyir YILDIRIM'ı, alçakça işkencelerle katlettiler.

Ancak her geçen gün açığa çıkan bir gerçek var; o da bütün bu cinayet ve saldırıların sömürgecilerin Kürdistan'daki son çırpınışları olduğudur. Onlar çırpındıkça batacak ve döktükleri kan gölünde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

TC'NİN AJAN, MİLİS, ÇETE ÖRGÜTLEME FAALİYETLERİ KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ GÜÇLERİNİN İNDİRDİĞİ DARBELERLE BAŞARISIZLIĞA UĞRATILDI

Ulusal kurtuluş ve devrimci hareketlerin tarihlerinde de görüldüğü gibi, devrimci mücadelenin gelişmesine koşut olarak karşı-devrim de gelişir. Karşıt güçler bile birbirlerinin boşluklarından çıkarları gereği yararlanır, kendi çıkar ve amaçlarını hakim kılmak isterler. Hangi güç, taktiğini ve politikasını daha yetkin uygularsa, o kazanır. Evet, sonunda başarıya ulaşan, devrimci ve haklı olandır. Fakat, şu da açık bir gerçektir ki, yetmezlik gösteren bazı ulusal kurtuluşçu ve devrimci hareketler, ya yenilgiye uğrayarak yıllarca geriletilmiş veya kendilerini ezilmekten ve tümüyle imha olmaktan kurtaramamışlardır. Bu kural, ülkenin geneli için geçerli olduğu kadar, bir parçası ya da bölgesi için de aynı oranda geçerlidir. Düşman ve devrimci güçler genel, bölgesel ve yerel düzeylerde kendi amaçlarına uygun stratejik-taktik plan ve programlar belirlerler. Ve bu çerçeve dahilinde birbirleriyle mücadele ederler.

Kürdistan'ın küçük bir kasabası olan Şemdinli üzerinde de devrim ile karşı-devrimin böylesi yönelim ve çalışmaları vardır. Şemdinli, 15 Ağustos Atılımıyla ilk kurşunların patladığı, ilk bombaların gümbürdediği ve ulusal kurtuluş mücadelemizin sesini dünya kamuoyuna duyurduğu alanlardan biridir. Aynı zamanda, ülkemizin en sarp arazisine sahip olan Hakkari'nin bir ilçesi olan Şemdinli, bölünmüş Kürdistan'ın birleştiği noktada bulunmakta, ortak sınırları olması itibariyle Doğu ve Güney Kürdistan'a açılmaktadır. Düşman bu durumu gözönünde bulundurarak, yöreye gereken önemi vermekte ve dolayısıyla bu alan üzerine habire yüklenmektedir. Denilebilir ki, düşmanın bugün Kürdistan'da en fazla önem verip, askeri güçlerini yığdığı alanların başında Şemdinli gelmektedir. 15 Ağustos Atılımından önce Şemdinli'de sadece 80 kişilik bir düşman askeri gücü varken, bugün Şemdinli'deki asker mevcudu yereldeki halkımızın nüfusunu aşmakta, eğer buna bir de ajan-milis yapıyı da ilave edecek olursak, Şemdinli'de neredeyse kişi başına ortalama 1-2 silahlı düşman gücü düşmektedir. Bu, düşmanın küçük bir kasabaya ne kadar ağırlık verdiğini göstermektedir.

Alan üzerinde savaşan güçler, çeşitli düzeylerde kıyaslandıklarında ve yine kendisini dayatan zorluklar ifade edildiğinde, devrimci güçlerin kaydettiği gelişmelerin önem ve değeri daha çok kavranacaktır. Sömürge bir halkın olanakları ile sömürgeci bir devletin olanakları arasındaki fark kıyaslanmazdır. Düşman, çağın tüm gericiliğinin desteğini arkasına alıp, kendi teknik üstünlük ve maddi imkanlarına dayanarak devrimci kurtuluş güçlerine karşı bir imha seferi yürütüyor. Devrimciler ise, sadece sömürge bir halkın kararlı desteğine, yüksek azim ve fedakarlığına, güçlü ideolojilerine dayanarak çetin bir mücadele sürdürmektedirler. Yılın mevsim farklılıkları düşman açısından önemli bir engel oluşturmayabilir; fakat, devrimci mücadele üzerinde önemli bir etkileyici faktördür. Düşman mevsim koşullarını gözönünde bulundurarak, faaliyet yürüten güçlerin çalışmalarında engeller çıkarmaktadır. Özellikle Kürdistan'ın büyük bir bölümünde çok ağır ve sert geçen kış, böylesi bir özelliğe sahiptir.

Hakkari, dolayısıyla Şemdinli iklimi çok sert geçen bir yöremizdir. Adeta komşunun komşuya gidemediği ağır kış koşullarında, Kurtuluş Birlikleri hem sömürgecilerle, hem de bu çetin doğa koşullarıyla boğuşarak ulusal kurtuluş mücadelemizi ilerletmektedirler. İşte bu olumsuz koşulların yarattığı çeşitli boşluklardan yararlanan sömürgeciler, 1985-86 kışı boyunca kendi teknik üstünlüklerine de dayanarak Şemdinli'de yurtsever halkımız üzerinde her çeşit zorba işkence, tutuklama, yerinden sürme, zorla milisleştirme... faaliyetlerine hız verdiler. Aynı zamanda, şimdiye dek görülmedik bir düzeyde sözlü ve yazılı propaganda kampanyası sürdürdüler. Gönüllü silah alan, kendisini çoktan satmış, vatan haini çok az uşak bir güruhun dışında, yurtsever halkımızın eline zorla silah tutuşturup kendilerine o, meşhur köy korucuları adını taktılar. Bunlara zorla nöbet tutturuldu, sömürgeci birlikler önünde rehberlik yaptırıldı. Yol boyları ile yerleşim alanları üzerinde mütemadiyen dolaşan helikopterlerle PKK'ye, önderliğine ve Kurtuluş Kuvvetlerine yönelik asılsız, karalayıcı; ama özünde kendi zayıflıklarını ele veren broşür ve bildiriler dağıttılar. Bunun yanısıra sömürgeci yetkililer köylerde sistemli bir biçimde halkı zorla toplayıp, iğrenç propaganda kampanyaları yürüttüler.

1986 ATILIMIYLA MÜCADELEMİZ DAHA DA YÜKSELİYOR

Karların erimesi ve mevsim koşullarının elverişli hale gelmesiyle beraber, Şemdinli'de devrimci mücadeleyi hızlandıran Kurtuluş Kuvvetlerinin faaliyetleri, sömürgeciler ile uşakları, vatan hainleri üzerinde şok etkisi yarattı. Kendisini "güven" ve "huzur" içinde hisseden sömürgeciler ve çeteleri, devrimci faaliyetlerin kabarmasıyla neye uğradıklarını şaşırarak korku ve panik içine girdiler. Daha önbe getirip yerleştirdikleri askerlerle her köyü bir karakola çeviren sömürgeciler, ağır kış koşullarından faydalanarak bu kez bu birliklerinin yerine, eline zorla silah tutuşturdukları veya sakladıkları silahları çıkarttırdıkları halktan unsurları, "Köy Korucuları" adı altında görevlendirip kendi askeri güçlerini belli noktalarda topladılar. Böylece kendi esas güçlerini kullanmadan ve yıpratmadan Kürdistan'da denetim kurup, sürdüreceklerini umdular. Fakat, HRK birlikleri yeni atılımla beraber köylere girip, propaganda, köy toplantıları ve silahsızlandırma eylemlerine yoğunluk kazandırdılar. Çok sınırlı bir kesim dışında, devletin silahlandırdığı unsurların hepsi, adeta Kurtuluş Kuvvetlerini bekliyorlarmışcasına onlara kucak açtılar. Devletin büyük umut bağladığı bu yapı, Kurtuluş Kuvvetleri karşısında yükümlendiği görevlerin hiç birisini yerine getirmedi, getiremezdi. Tam tersine, devletin kendilerine zorla yüklediği görevlerden ötürü büyük bir eziklik duyup, bu durumlarını kanıtlama gayretiyle Kurtuluş Kuvvetlerine ellerinden gelen yardım ve desteği sunarak gerçek tutumlarını sergilediler. Bu durumu sezen düşman, kendisine uşaklık yapanların aracılığıyla, aralarında korku ve tedirginlik yaratmak istedi. Ama tüm uğraşlarına rağmen düşmanın devrimcilerle halkı karşı karşıya getirme politikası, Kurtuluş Kuvvetlerinin güttüğü uygun taktik, politika ve propagandalarla başarısız kılındı.

Bazı köylerde, devletin köy korucuları diye adlandırdığı unsurların silahsızlandırılmaları, devleti yeni yönelimlere ve yeni tedbirler geliştirmeye itti. Daha önce birçok köyden kaldırılan karakollar yeniden oluşturuldu. Karakolların gücü sayısal ve niteliksel olarak takviye edildi. Bu alanda köy korucuları olarak görevlendirilen köylülere güvenilmediğinden, kontr-gerilla eğitimine tabi tutulan ve devlete bağlı güvenilir unsurlar yeniden kurulan karakollara ve oluşturulan seyyar birliklere alındı. Ve bu durum, bütün Şemdinli için örnek teşkilatlanma olarak gösterildi. Bu yöntemle de, halk sindirilip, Kurtuluş Kuvvetlerinin yarattığı etki ortadan kaldırılamayınca, bu sefer daha başka oyunlara başvuruldu. Diğer alanlardan getirdiği güçlerin katılımıyla operasyonlara başlayan sömürgeciler, ajan-milis yapıya cesaret vermek için, "Falan dağın, falan mıntıkasında, falanca köyünde çatışma çıktı. Teröristlerden iki kişi öldürüldü, biri yaralı olarak ele geçti. Girilen çatışma sonucu bölücüler alandan sökülüp atıldı" vb. türünden asılsız haber ve propagandalar yaydı. Buna rağmen etkinlik sağlayamayan düşman, yaygın pusu kurma taktiğine başvurup, sızmalara karşı, çetelerle birlikte köyü ve köylüyü "korumaya" koyuldu. Bazı devrimcilerin başına ödül koyarak, öteden beri uygulayageldiği bir yönteme başvurdu. Kendi çaresizliğinin bir sonucu olarak böyle bir yönteme başvuran düşman, diğer yönden de PKK önderliğinde gelişen devrimci mücadeleyi kişilere bağlama amacını alçakça gütmüştür. Kişileri ön plana çıkarıp, mücadelenin sanki bir parti önderliğinde ve onun ideolojisi ışığında değil de, bir kişinin istek ve keyfiyetiyle sürdürüldüğü, onun da başı ezildiğinde "bölücü" ve "yıkıcı" faaliyet adına bir şey kalmayacağı, "huzur" ve "güven" ortamına kavuşulacağı imajını vermekte, böylece mücadeleyi küçümsemekten devrimcileri karalamaya, yalan ve asılsız proagandalar yaygınlaştırmaya dek çeşitli biçimlerde psikolojik savaşı da tırmandırmaktadır.

EYLEMLER BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

26 Mayıs 1986 günü, devlete resmi olarak milislik yapan bir şahıs, Nerkola köyünü basan Kurtuluş Kuvvetleri tarafından, taşıdığı Sminof marka silahı kamulaştırılarak silahsızlandırıldı. Halkın önünde bu kişi şahsında ajan-milis yapı teşhir edildi. Ayrıca bu şahıs sert bir şekilde uyarılarak serbest bırakıldı. Gerçekleştirilen bu ilk eylemle Kurtuluş Kuvvetleri bu yapı üzerine kararlılıkla gideceklerini gösterdiler.

Bu eylemin ardından Şemdinli ilçe merkezinin dahilinde sayılabilecek ve yakın bir mesafede bulunan Nehriye köyü silahsızlandırıldı. Köyde feodal-komprador bir aile ikamet etmektedir. Tarihten beri bu aile sömürgeci devlete hizmet etmektedir. Köy, 1985 yılında seyyar komando birliğinin üslendiği bir yer dir. 30 Mayıs 1986 günü saat 24.00 sularında Kurtuluş Kuvvetlerince sarılan köy denetim altına alındı. Yapılan baskın operasyonunda, Reşit ve Selahattin Çiftçi'ye ait kalaşnikof marka silah saklandığı yerden çıkarılarak kamulaştırıldı. Bu şahıslar köy halkı önünde teşhir edildi, işledikleri suçu bir daha tekrarlamamaları konusunda kati bir şekilde uyarıldılar. Gerçekleştirilen bu eylem, düşmanın en güçlü olduğunu sandığı alanda bile Kurtuluş Kuvvetlerinin ajan-milis yapı üzerine ısrarla yürüyeceğine dair kararlılığını, oluşturulan ajan-milis yapının ise kofluğunu bir kez daha gösterdi.

Kurtuluş Kuvvetleri aynı süreçte Güney Kürdistan sınırında bulunan Herki köyünü, gerçekleştirdikleri kararlı ve planlı bir operasyonla tümden silahsızlandırdılar. Büyük bir disiplin ve başarıyla yapılan ani baskında, devletin umudunu bağladığı köy korucuları tesirsiz hale getirilerek hiçbir direnişte bulunmadan silahlarını kurtuluş kuvvetlerine teslim etmek zorunda bırakıldılar. Eylemde, devletin dağıttığı silahların tümü (14 adet piyade tüfeği) kamulaştırıldı. Devletin girişimleri ve ilkel milliyetçiliğin fiili teşvikiyle oluşturulan bu yapıyı dağıtan silahsızlandırma eylemlerimiz, sömürgeci-faşist Türk devletini korkuya boğduğu gibi, bir süredir "PKK'ye sınırda eylem yaptırmayız" propagandasını yaygınlaştıran, erzak karşılığında bunu taahhüd eden anlaşmaları faşist Türk devletiyle imzalayan ilkel-milliyetçilerin çıkarlarını da ciddi bir biçimde sarsarak onları endişelendirdi. Eylemde, TC'nin politikasıyla, ajan-milis yapı ve ilkel-milliyetçilik güçlü bir biçimde teşhir edildi. Halkımıza, bunlara itibar etmemeleri, oyunlarına gelmemeleri, ERNK'nin ve önderi PKK'nin yanında yer almaları çağrısı yapıldı.

Eylemden sonra, düşman bir operasyon düzenledi. Daha önce silahlandırdığı unsurlar, devletin resmi yetkilileriyle görüşmekten çekinip, dağa kaçtılar. Bunun üzerine paniğe kapılan TC, ilkel-milliyetçiler ve işbirlikçi aşiret reisleri duruma çare aramaya koyuldular. Bir yandan, getirilen büyük askeri birliklerle gözdağı verilmek istenirken diğer yandan da göçettirme, erzağı kesme, köylerini-evlerini yakıp-yıkma tehditleri savruldu. İlkel-millyetçiler de el altından haber göndererek, silahını teslim edenleri tehdit edip çetelerden silahlarını teslim etmemelerini, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı kullanmalarını istedi.

Türk devletinin her eylemden sonra geliştirdiği propagandalarda görüldüğü gibi, bu eylemden sonra da yeni bir asılsız iddia ortaya atıldı ve şöyle denildi: *"Aslında Apocuların bu alandaki gücü 5-6 kişidir. Bunların köy basacak, silah toplayacak güçleri yoktur. Apocular Barzanilerden pêşmerge gücü getirerek bu tür eylemler yapıyorlar."* Bu iddia, TC'nin gazete, broşür vb. yayınlarında yeralan, "Apo desteksiz kaldı", "Barzani Apoculara yaptığı desteği kestiğini açıkladı", "Apocularla Barzaniciler arasında çatışma çıktı" gibi iddilarla karşılaştırıldığında, faşist Türk sömürgeciliğinin yalan, iftira ve karalamayı kendisine bir yöntem olarak seçtiği açıkça görülecektir.

Eylemin ardından Güney Kürdistan'da devletin bizzat örgütlediği işbirlikçilerin harekete geçmesi, Kurtuluş Kuvvetleri ile halka karşı her göreve amade olmaları, yerlerinde bile duramayıp, ortalıkta fır dönmeleri Türk devletinin siyasi uzmanlarıyla, büyük bir askeri birliğin koruması altında, Herki köyünde gündüz ortasında toplantı yapmaları, toplantıda PKK'ye karşı "etkin" kararların alınması, ilkel-milliyetçiliğin, işbirlikçi Kürt egemen sınıflarının maskelerini bir kez daha düşürmüştür. İşbirlikçiliğin, Kürt hakim sınıflarının sınıfsal çıkarlarına ve geleneksel karakterlerine son derece uygun olduğu pratikte kanıtlanmıştır.

Halkımızın PKK'ye, onun önderliğindeki ERNK'ye olan bağlılığı ve Kurtuluş Kuvvetlerinin sabırlı ve kararlı çalışmalarıyla düşmanın oyunları boşa çıkarılıp, ilkel-milliyetçi Kürt egemen sınıfları geriye adım atmak zorunda bırakıldılar. Kurtuluş Kuvvetlerine açıktan yönelmeyen bu güçler, çeşitli komplo ve entrikalara başvurmaktadırlar. Alanda bulunan aşiret ileri gelenleri, gönderdikleri haberler ve yaydıkları çeşitli propagandalarla tarafsızlıklarını beyan etmektedirler. Gelişmeler, devrimci hareketin güçlenmesi ile bunlardan bir kesiminin tarafsızlaşacağını, bir kısmının da devrimci güçlerden yana tavır takınacağını, diğer bir kesiminin ise özünde devletle işbirliği içinde olmakla beraber taktik gereği böyle bir tavır alacağını göstermektedir.

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
– Kahrolsun İşbirlikçilik, Ajan-Milislik ve Çetecilik!
– Yaşasın Halkımızın TC'ye ve Yerli İhanete Karşı Yürüttüğü Vatan Mücadelesi!

Cimşit
28. 6. 1986

Kürdistan'da Süreklilik ve İvme Kazanan Ulusal Kurtuluş Direnişi, Faşist Türk Sömürgeci Ordusunun Operasyonlarındaki Çıkmazı, Direniş Karşısında Türk Şoven Burjuva Basının Çılgınlığı ve Milisleşme Yolundaki Reformculuk...

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Yaz ve sonbahar taarruzunu değerlendiren Türk sömürgeci uzmanları, sorunun hiç de yüzeysel tedbirlerle önlenemeyeceğini, derin köklere dayandığını, örgütlü olduğunu farkederek bu gerçekliği kabul etmiş; CIA ve NATO uzmanlarıyla toplantılar yapıp yeni uygulamalar tespit etmişlerdir. "Bu nedenle 1985 kış ayları kurallaştırılarak siyasal, ekonomik, askeri biçimleriyle yoğunlaştırılacak özel savaşın planlandığı dönemdir."

Türk faşist ordusu, 15 Ağustos'tan bu yana Kürdistan'daki askeri yoğunlaşmasını hiç azaltmamış, operasyonlara hiç ara vermemiştir. Ad değiştiren harekatlar, taarruzlar daha da yoğunlaşmayı ve yöntem değişikliklerini ifade etmektedir.

1985 baharıyla netleşen bu çok yönlü savaş şu noktalarda özetlenebilir: Belli bir stratejik, taktik planlamaya göre yoğun askeri yerleşime gitme, askeri birliklerin birim düzeyinde sayılarını artırma, güvenlik önlemlerine aşırı önem verme, aktif savunmadan saldırıya geçerek, taktik saldırı insiyatifini ele geçirmek. Buna göre, karakollardaki asker sayısı en az 100'e çıkarıldı, yüz askerden 60-70'i nöbet ve pusu düzeninde tutularak güvenlik önlemleri artırıldı... Askeri birliklerin etrafı mayınlarla dolduruldu, binalar yüksek duvarlarla çevrildi, kırsal alanda gece-gündüz askeri araçların seyretmesi yasaklandı ve bütün ulaşım helikopterlerle yapıldı. Askeri birlikler telsiz, MG-3 ve roketatarlarla donatıldı; jenaratörlerle aydınlatıldı... Faşist ordunun bu yoğun savaş hazırlıklarını kendi belgelerinden izlemek olanaklıdır:

7'nci Kolordu Synt. K.lığının 18 Haziran 1985 Gün ve İSTH: 7130-108-85/986 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: 07 Haziran 1985 Günü Şırnak'ta 119'ncu J. Snr. Al. K.lığı Kışlasına 200 metre mesafeden BSIWIN marka Rus yapısı bir roket atıldığını...

Md. 3: Belirtilen silahların eylemlerde yaygın olarak kullanılmasına, önümüzdeki günlerde aynı silahların aşağıdaki hedeflere kullanılma ihtimalinin bulunduğunu:

A) Helikopterlere, özellikle pist yerinde olanlara

B) Benzin tankerleri ve akaryakıt depolarına

C) Cephanelik depolarına

D) Önemli askeri tesis, karakol karargahları ve lojmanlara

E) Zırhlı ve motorlu araçlara

F) Kamu ve umuma ait diğer kritik tesisler...

Md. 4: Tüm birlik komutanlarınca hedef olması muhtemel tesis ve araçların emniyetinin belirtilen silahın özellikleri dikkate alınarak yeteri kadar mesafeden sağlanmasız tesis edilecektir... (IRAK) emniyet tedbirlerinin iç (YAKIN) emniyet tedbirleri ile sıkı bir şekilde koordinesinin sağlanması ilgi (B) emirle bildirildiğini, ..."

Jandarma Genel Komutanlığının 02 Ağustos 1985 Gün ve İSTH: 0621-1-851 EM. ve ASYŞ. Şb. Sayılı Emri:

"Md. 1: 1 Ağustos 1985 günü saat 17.30 sıralarında SİİRT ili SASON ilçesi, Yücedağ bucak J. Tk. K.lığından ihtiyaçlarını alarak karakola ait Pick-up aracıyla SASON ilçe merkezinde karakola dönüşlerinde tahminen 4-5 terörist tarafından yapılan saldırı sonucunda 1 asb., 4 er şehit olmuş, 1 er ağır yaralanmıştır...

Md. 2: 15 Ağustos 1984 tarihinden bu yana Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da vukuu bulan olaylarla ilgili olarak bugüne kadar verilen bütün emirlerde ve özellikle ilgili emirlerde teröristler tarafından yapılması muhtemel, her türlü alınması gereken tedbirler ve tertip açık ve teferruatlı bir şekilde belirtilmesine rağmen en az 2 araç halinde, gerekirse çıkarılmaması gerekirken tek araçla göreve çıkılmış ve dönüşte akşama kalınması neticesinde bu vahim ve son derece üzücü olay meydana gelmiştir.

Md. 3: İlgili emirler hilafına hareket ederek 1 asb. ve 4 er şehit ve 1 erin ağır şekilde yaralanmasına sebebiyet veren Sason ilçesi Jandarma Bl. K.lığı (973-14) hakkında emre itaatsizlikte ısrar, tedbirsizlik, dikkatsizlik ve ölüme sebebiyet vermekten kanuni işlem yapılacağını..."

J. Gn. K.lığının ve S. K.ler İstihbarat Güvenlik Yönetmeliği Yönergesi (12 Ekim 1985):

"10. Bölgede göreve gönderilecek her araç için bir üst komutanlıktan izin alınacak intikaller AKB'dan iki saat önce varış yerinde olacak şekilde planlanacaktır... nöbetçilerin yönü dışarıya yönelik olacaktır...

12. Atış yapmamış ve kullandığı silahı, bütün özelliklerini bilmeyen subay, assubay, erbaş ve er kalmayacaktır...

13. Bütün erbaş ve erler M-48 mayınının tökezlenmesini ve el bombasının kullanılmasını bilecektir.

....

Lojistik

1. Sivil vasıtalarla mermi, silah, teçhizat, telsiz veya melbusat nakli yapılmayacaktır.

2. Her kademede bakıma gerekli önem verilecek silah, araç ve muharebe malzemelerinin her an kullanılmaya hazır bulundurulması sağlanacaktır."

....

7. Kolordu Komutanlığı 26 Haziran 1985 Günü ve HRK: 7130-356-85 Sayılı Emrine... Ek/A... (GENELKURMAY BAŞKANLIĞININ EMİRLERİ)

"Harekat Güvenliği tedbirleri:

(12) Güneş harekat bölgesi, muharebe sahasıdır. Muharebe sahasında asker silahsız gezmez. Herkes silahlı olacak, gerekli emniyet tedbirleri alınmak suretiyle silah her an ateşe hazır bulunacaktır.

(13) Subay ve assubaylar kadro silahı olan tabanca ve makinalı tabancaya ek olarak p.tf. de taşıyacaklardır...

....

Eğitim:

(e) Bütün generaller, sb. ve assubaylar bilfiil bu eğitim, alarm ve tatbikatlara katılacaklardır...

....

Diğer hususlar:

(1) Tali Bölge. K.lıkları emrine verilmiş olan iç güvenlik özel timleri ihtiyat olarak tutulmayacaktır. Bu timler:

(a) Asgari 20-25 günlük sürelerle arazide kalarak aynı çeteler gibi hareket edecek,

(b) Karşı gerilla hareketi uygulayacak,

(c) İstihbarat elde edecek,

(d) Gece harekatı yapacak,

(e) İz sürme ve takip ile bölücü çeteleri bulacak ve tesirsiz hale getirecektir."(1*)

Ordunun hazırlıkları, hareket alanına giren ve Kürdistan'ın çoğunluğunu kapsayan şehir ve kazalarda, baskınları önleyecek tarzda olağanüstü boyutlara ulaşmış, başta Van, Siirt, Hakkari ve Mardin olmak üzere çoğu ildeki kazalar kuşatmaya alınmıştır.

Ordunun kış hazırlıkları sürecinde doktor, sağlıkçı, öğretmen vb. sözde dini ya da sağlık ve eğitim hizmeti gören bütün elemanları Güneş Harekatı'nın amaçları doğrultusunda seçilip yollanmıştır. Çatak'ta MİT mensubu bir öğretmen, ağalar arasında çeteciliği örgütlemiş, Şırnak'ta bir imam aynı görevi yapmaya çalışmış, Eruh'ta ise doktorlar aktif rol oynamışlardır. Doktorlar hastalanan her köylüye ancak, "bir Apocu'nun adını ya da yerini" söyleme karşılığı bakmışlardır...

Güneş Harekatı'nın amacına uygun ekonomik önlemler alınmıştır. Ekonomik önlem paketi denen tedbirler, asıl olarak feodaller ve aşiret reisleri vasıtasıyla çeteciliği geliştirmeye yönelik olmuşlardır. Buna göre, sınırdaki hayvan ticareti yasaklanıyor, resmen ağalarla komutanların denetimine veriliyordu. Güney Kürdistan'daki bazı aşiret reisleri de bu planlamaya dahildirler. Bol köy yolları yapılacak, okulla asimilasyon ve denetim hızlandırılacak; tapu dağıtımıyla mera ve otlaklar, ekilebilir araziler, egemen ögelere tapulanacak; köylülerin şehir pazarına bağlanması hızlandırılacak; egemen ögelerin kompradorlaşması teşvik edilecek; bazı alanlarda keçi beslenmesi yasaklanacak; göç teşvik edilecek; orman kesimi ağaların eliyle hızlandırılacak; köylülerin erzak alımı karneye bağlanacaktı vb...

Kitle denetimi ve pasifikasyon tedbirleri tespit edilip uygulamaya sokuldu. Yoğun askeri birikim ve çeteleşme bu denetim ve pasifikasyonun birinci adımıydı. Ancak diğerleri de o kadar etkiliydi. Köylerin yoğun nüfus kaydına tabi tutulması, gençlerin zorla metropole yollanması ya da askere alınmaları, İZİNSİZ köyden ayrılmama uygulaması, erzakın karneyle alınması, yaylaya çıkılmaması, geceleri ateş yakma yasağı, yasak alanların oluşturulması, zorunlu köy boşaltma uygulamaları (1985 kış ve baharıyla bu uygulamaya geçildi, Eruh'ta Guyîna köyü tümüyle, Şırnak'ta Deştê Lalo kısmen, Miştaxo tümüyle, Eruh'ta Zivinga Şikaka -Ağaçyurdu- çoğunlukla, Pervari'de Çemê Kalo köyü tümüyle, Uludere'de Evîl tümüyle göçertildi. Bunların sayısı daha da fazladır. Örneğin, 1985 Eylül'ünde Şırnak-Cudi'de on köy boşaltıldı), yurtsever ailelerin tespiti, zorla muhbirlik ve silah dayatmaları, operasyonlara zorla katma, stratejik köy(2*) oluşturma ve bu yönlü tehditler vd. hazırlık ve uygulamalar, kitle pasifikasyonunun yöntemleriydi.

Türk burjuvazisi, ordu dökümanlarından da anlaşılacağı üzere ve 1984 yaz-sonbahar taarruzunda görüldüğü gibi, kitlelerden destek görmemiş, ulusal kurtuluş güçlerine darbe vuramamıştır. Kürdistan tarihinde ihanetlerin rolünü çok iyi bilen sömürgeciler, ihaneti teşvik amacıyla "Pişmanlık Yasası" çıkardılar. Yasa, korkaklara, döneklere, kaypaklara, kararsızlara, inançsızlara, oportünistlere hitap ediyordu. Ulusal kurtuluş saflarında ihanetin sayısal oranı %5 bile olmamasına rağmen, sonuçları tahrip edici olmuştur.(3*)

Türk ordusu, PKK ve ulusal kurtuluş direnişine köklü yöneliminin en başına milisliği koymuştur. **Serxwebûn** gazetesinde bu etraflıca izah edilmiştir. Milislik, emperyalizmin Global savaş stratejisinin en aktif uygulaması ya da ögesidir. Savaşı o ülkenin insanlarıyla yürütmek, savaşı özelleştirmek demektir. Tarih boyunca Türk sömürgeciliği bu yöntemi uygulamıştır. Bugün Irak'ta 100.000 civarında milis ordusu oluşturulmuştur. İran devleti 1982 ile birlikte milislik uygulamasına geçerek hemen hemen her köyde milis grubu oluşturmuştur. Yakın tarihte de Türk sömürgeciliği, 1925-40 yılları arasındaki başkaldırılarda bazı ağalar ve aşiret reislerini ayaklanmalara karşı çıkararak ayaklanmaları bastırmıştır. PKK'nin 1978'le yoğunlaşan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı da Siverek'te Bucakları, Hilvan'da Süleymanları, Derik'te Mansurileri, Batman'da Ramanlıları, Aydınlık'ı, DHB ve HK'yi,

(1*) Kontr-gerilla timleri olan iç güvenlik timleri yaygın olarak Temmuz 1985'le birlikte uygulamaya sokulmuşlardır. Bunlar 40-50 kişilik, gerilla kıyafetiyle gezen, özerk donanımlı birliklerdir. 1985 Eylül'ünden başlayarak aktif çeteleri de bu birimlere dahil etmişlerdir. Oldukça etkili olmuşlardır. Mart ayında, bir kontr-gerilla timi Bingöl'de İbrahim Çakabay ve Mustafa Çakas adlı iki köylüyü öldürmüştür. Emniyet Genel Müdürü S. A. Bedük, 22 Mart 1986 tarihli Cumhuriyet'te terörist kılığında polis olmadığını belirtmiştir.

(2*) Köy kaldırma ve köyleri stratejik noktalarda birleştirme uygulamaları daha 1983'ten itibaren parça parça yapılmış, 1984-85'te hızlandırılmış, 1986 kışında uygulamaya sokulmuştur. **Serxwebûn**, Şubat 1986 sayısında, Hakkari'de boşaltılan köylerin Türkçe isimlerini vermiştir (Meşelik, Ayranlı, Kandil, Karasu, Yukarıpirinççeken, Ünlüce, Genişdere, Üzümkıran, Vargelim köyleri). Stratejik köy uygulamasına yaygın olarak 1986 Nisan'ında geçilmiştir. Bu uygulama, ağırlıklı olarak Uludere, Beytüşşebap, Şırnak, Eruh, Silopi, Çukurca, Çatak, Yüksekova, Şemdinli olmak üzere, Şirvan, Sason, Mardin ve Dersim'de yapılmaktadır. Örneğin, Pervari'nin Hol, Kol, Omyanus, Aker köyleri, Osyan (Doğan) köyünde toplanmaktadır. Şırnak'ın Ramuran, Dehreban, Çemkê Tehlo, Kella, Gundik, Çala, Tuşîma, Avka Tehl köyleri Xirbikê Bestê köyünde toplanmaktadır. Şırnak'ın Grek, Bacrît, Talga, Deryan, Divyan köyleri Avyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ın Cunîver, Bêrizê, Girê Sîra köyleri Navyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ın Xwarê Pizo, Gurdilan, Bêsukê köyleri Banê Botiyan'da toplanmaktadır. Şırnak'ta Gundikê Mellê köyü aynı şekilde bir merkez olmaktadır. Cudi'de zaten on köy boşaltılmıştır. Uludere'de Hîlal böyle bir merkez olmaktadır. Uludere'nin Robosk, Mêrgê Mîrê, Aluş sınır köyleri kaldırılmaktadır. Beytüşşebap'ın Kolka, Xinzorik, Besta Sêvê, Zorava, Şikala köyleri bölüğün olduğu Uludere-Beytüşşebap yoluna indirilmektedir. Uygulamaların yüzlerce köyü kapsadığını belirtmeye gerek yoktur. Sömürgeciler bunu niye geciktirdiler? Birincisi, PKK'yi ezeceklerini sanıyorlardı; ikincisi, böyle bir uygulama çok riskliydi. Boşaltılan köylerin %100'ü topraksız olup hayvancılıkla geçinmektedir. Hedef köylüleri dağdan koparmak olduğuna göre, sömürgeciler bunun altından nasıl kalkacaklardır? Sömürgeciler, askeri denetim ve milis gruplarıyla köylüleri tutmayı hedefliyor. Halbuki bu köyler şimdiye değin silah almamakta direnmiş, elli civarında şehit vermişlerdir; onlarca tutukluları vardır. Ulusal kurtuluş saflarında ikiyüz civarında savaşçıları vardır. Böyle bir toplanmanın ortaya çıkaracağı sosyal sorunlar ayrıdır. 28 Mart 1986 tarihli Hürriyet'te, faşizmin "Sosyal-Demokrat"ları SHP'nin telaşı bu çıkmazı belgelemektedir. *"İçişleri Bakanı ve dolayısıyla hükümet, devleti 3-5 eşkiyaya karşı aciz gösteriyor... Dağınık olan yerleşim birimleri, belli merkezlerde toplanmalı. Güvenlik kuvvetleri buralarda yoğunlaştırılmalıdır. Teröristler de açıkta bırakılmalı."* (Vecihi Ataklı)

(3*) 1984 Aralık'ında Pervari'de yaralı ele geçen Mustafa Çimen, Uludere, Şırnak, Pervari ve Eruh'ta sömürgeci ordunun düzenli yerleşimini sağladı. Eruh, Pervari'de toplumun en dinamik yurtseverlerinden çoğunu yakalattı. 5 Ocak 1985'te Sason'da teslim olan Ali Ozansoy, düşmana verdiği bilgilerle, Sason, Şirvan ve Mutki'de onaltı devrimcinin şehit olmasında ve altısının esir düşmesinde rol oynadı. Batman, Şirvan, Sason, Kulp'ta ikiyüze yakın insanı tutuklattı. Aynı tahribatı Van'da Müslüm Öztürk, Hakkari'de Hüseyin Tilki yaptı. 1986 Şubat'ında, tutuklu yüzlerce kişi arasında bunların sayısı 30 olarak verildi. Kaldı ki önemli bir kısmının savaşçı ve kadro olma durumu yoktur. Bunların üst üste televizyona çıkarılmaları, tecrite alınmaları, mahkemelerde dövülmeleri, "itirafçıların" sahte kimlik ve estetik ameliyatla yüzlerinin değiştirilerek topluma salınmaları, mücadelenin gelişmesi, sömürgecilerin çıkmazını göstermektedir. Çıkmaz öyle bir düzeye varmıştır ki, faşist savcılar bile yasaya itiraz etmişler ve yasa "İnfaz Yasası"yla inceltilmiştir.

Sonuçları oldukça tahrip edici olan ihanetler konusunda PKK'ye iki eleştiri olmuştur. Birincisi, yurtsever halktan olmaktadır. Bunlar, "Neden bunları içinize alıyorsunuz, neden tarihten ders almıyorsunuz, neden farkedip cezalandırmıyorsunuz?" diyorlar. Bu yurtseverler, savaşçı çocuklarına, "Ölün ama teslim olmayın" diyorlar. Oğlu ihanet eden bir yurtsever, bir zamanlar oğluna şöyle demişti: "Oğlum, sen hindi halinle aslan yuvasına oturmaya çalışıyorsun." Başka bir yurtsever, savaşçı oğluna, "Eğer erkeksen git, yok kendine güvenmiyorsan adım atma" demişti. Bu savaşçı, ilk çatışmasında, Çatak'ta Haziran 1985'te kahramanca çatışarak şehit düştü. Bu eleştiriler son derece haklıdır. Eğer bunlara uyulsaydı, Süleyman, M. Oktay vb. çoğu ihanetin önlemi önceden alınırdı.

İkincisi, ince oportünistlik yapıp, direnmelerin karakterini ve bizzat bu karakterin zıddı olan ihanetleri de yarattığını gözardı eden, ihanetleri örgütsel zaaf olarak değerlendiren anlayıştır. Bunlar, Şahin'e tavır alıp, Semir ve Süleyman'a vd.'lerine sahip çıkıyorlar. Bu zavallı oportünistler, yavaş yavaş onların durumuna sürüklendiklerini unutuyorlar.

gittikçe Kürt reformistlerini çıkarmıştır. UDG milisliğin en sinsi biçimidir. Bugün yaşanan milislik olayı iyice gözlemlenirse, 1978-80 dönemindeki sınıfsal yapı ve gruplar üzerinde biçimlendiği iyi anlaşılır. 1983'te çıkarılan bir yasayla muhtarların denetiminde milisliğin siyasal zemini yaratılmak istenmiştir. 1984 Ağustos Atılımı, ve 1984 sonbahar ordu taarruzlarındaki başarısızlık, Türk faşist devletinin milisliği yasallaştırmasına yol açmıştır. Milisliğin dayandığı sınıfsal zemin Kürdistan'daki hakim sınıflardır. Bunlar, ağalar, aşiret reisleri, kabile büyükleri ve kompradorlarla, etkin feodal-dini otoritelerdir. Ancak milislik yalnızca bunlarla sınırlı değildir. Kürdistan'da yaşayan azınlık milliyetler de geliştirilen çetecilik için toplumsal zemindir. Sason'da, Ermeni katliamları döneminde buraya milisleştirilerek yerleştirilmeleri, 1985'te ulusal kurtuluş mücadelesine karşı milisleşmelerini kolaylaştırmıştır. Siirt'teki özümsenmiş mütegallibe ve bürokrat Arap azınlığı daha baştan milisliğe soyunmuştur. Yobaz ve gerici din çevreleri çeteciliğin başka bir zeminidir. Siirt, Pervari, Şırnak vd. yerlerde bu çevreler milislikte etkin olmuşlardır. Kürdistan'daki mahkum potansiyeli, çeteciliğin beslendiği diğer bir kaynaktır. Hırsız, işsiz, lümpen, kumarbaz ve benzerlerinden oluşan toplumun de-klase, tortu kesimleri milisliğe zemin olmaktadır. 1985'te Şırnak'ta etkin çete grupları bu ögelerden oluşturulmuştur. Kitlelerin düşünsel geriliği, aralarındaki çelişkiler, henüz devrimci düşünce ve örgütlenmeyle bütünleşmeyen durumları, düşmanın milislik oyunununa zemin yaratmaktadır. Ajan ve muhbir ağı, çeteciliğin etkin bir aracıdır. Nitekim Midyat, Nusaybin, Şirvan vd. yerlerde milisliği ajanlar örgütlemiştir. Mezhep ayrılıkları sömürgecilerin milislikte dayattığı başka bir araç olmuştur. Milisliğin diğer bir kaynağı, ihanetçiler, uşak reformist güçlerdir. Cezaevlerindeki "Genç Kemalistler", Yıldırım-Şahin çetesi ve dışarıdaki Semir, Süleyman vd. uzuntıları ile KUK-SE, Peşeng vd. güçler sinsi milisliğin görüntüleridir.

Kürdistan'da varolan bu zemine ve sömürgeciliğin deneyimine rağmen, milislik kolay oluşturulan bir kurum olmamıştır. Ağalar bile başta çekimser davranmışlardır. Köylülük ise büyük bir direniş içine girmiştir. Van, Siirt ve Hakkari'de aşiret reislerinin çoğu tam feodalliğe dönüşmemişlerdir. Ağırlıklı olarak uşak olmalarına rağmen, maddi olmayan otoriteleri; aşiretlerin kısmen çözülmeleri; Irak örneğinden dolayı çeteciliğe tavır almaları; PKK'nin aşiretler arasında yoğunlaştırdığı ulusal birlik ve direnmeyi temel alan mücadelesinin yarattığı ideolojik, politik ve örgütsel etki sömürgeciliğin milislik oyununu ciddi oranda darbelemiştir. Beytüşşebap'ta Jirkan ağaları; Tahir, Hacı Dırban, Kokel vd.'leri silah alınca, aşiretten 100 civarında aile göçmüştür. Aşiretin çoğunluğu silah almamıştır. Beytüşşebap'ta, Mamxuran ağası Hasan'ın bütün zorlamalarına rağmen aşiret silah almamıştır. Van'da uşaklığa başta soyunan Sidan ağası Sadun, Yezdinan ağası Abdurrahmanê Faris ve Şerefan ağası Mustafa'ya aşiret tepki duymuş; ulusal kurtuluş güçleri 1985 bahar ve yazında, aralarında Xavistan ağası ve Yezdinan ağasının oğlu da olmak üzere otuz civarında çeteyi vurunca, Çatak, Başkale ve Hakkari (merkez)'de milislik tutmamıştır. Sömürgeciler, Temmuz 1985'te Van'da ağalarla bir toplantı yaparak kendilerini tehdit etmiş ve alanlarına yollamışlardır.(4*) Şırnak'ta köylülük olduğu gibi direnmiş, çetecilik Alixan Tatar ailesi ve toplumun tortularıyla sınırlı kalmıştır. Köylülüğün tepkisi ve devrimci etkinlik o kadar fazla olmuştur ki, Şırnak'ta devlet olarak bilinen bu aile tümüyle şehre sığınmış, evleri basılmış, benzinlikleri yakılmış, altı kişileri öldürülmüştür. Yine de milislik ağalar ve aşiret reisleriyle başlatılmıştır. Şırnak'ta Alixan Tatar, Eruh'ta Mıhemmedê Hessam, Beytüşşebap'ta Jirkan ağaları, Mamxuran ağası Hasan, Çatak'ta Sidan ağası Sadun, Yezdinan aşireti reisi Abdurrahmanê Faris, Zevki aşiret reisi Şemsettin, Şerefan reisi Mustafa (Başkale), Pervari'de Adiyanlar reisi Emin Özcan, Çukurca'da Pinyanisler reisi Macit, Yüksekova'da Yukarı Pinyanisler reisleri Zeydanlar, Şemdinli'de bazı Gerdi kabile reisleri milisliğin öncüleri olmuşlardır...

Türk faşist-sömürgeciliği, yükselen mücadele karşısında acizliğini aşmak için aşırı çaba sarfetmiştir. Ağalar ve aşiret reisleri ekonomik olarak teşvik edilmiştir. Tapular verilmiş; sınır ticareti ellerinde yoğunlaştırılmıştır. İl ve ilçe parti başkanlıkları bunlara teslim edilmiştir. 15 Ağustos 1984 Atılımıyla birlikte, daha önce haklarında ölüm kararı çıkarılan ve haklarındaki karar radyoda da okunan Jirkan ağalarıyla generaller görüşmüş; helikopterlerle dolaştırılan bu ağalara, yüzbaşı rütbeleri verilmiştir. Tehdit, etkileyici öge olmuş, fakat çıkarlar uzlaşmıştır. Çünkü PKK'nin 1982-85 mücadelesi ağaları zor duruma sokmuştur. Sonuçta bu güçler sınıf çıkarlarını tercih etmişlerdir.(5*)

Ağaların silah almasında G. Kürdistan'daki aşiretçi-feodal önderlik oldukça etkileyici olmuştur. 1984 Aralık'ında MİT, Mardin ve Diyarbakır'dan T-KDP adına birkaç ajanı bunların yanına yollamıştır. Türk devletinin Hakkari'deki büyük dayanağı Zeydanlar aynı dönem, aşiretçi-feodal önderlikle görüşmüştür. Toplantının ardından Zeydanlar Van'da Ferit Melen'le görüşmüş ve Beytüşşebap'ın Piroz köyünde Jirkan, Gewda, Mamxuran ağalarıyla görüşme yapmışlardır. Bu toplantılar ardından silah almalar başlamıştır. Ordunun şu iki belgesi gerçeği çok açık göstermektedir: **"... Başlarında ... kod adlı şahsın bulunduğu 15-20 kişilik grubun Uludere'de Jirki aşireti ileri gelenlerinden Salih isimli şahıstan 2 milyon istedikleri, Salih isimli kişinin durumu Jirki aşireti Tahir Adıyaman'a bildirdiği, Tahir Adıyaman'ın şiddetle karşı çıktığı ve bir kurye göndererek durumu I-KDP merkezine bildirdiği, buradan gelecek direktife göre hareket edeceği..."** (J. Gn. K.lığının 04 Haziran 1985 Gün ve İsth. 3590-158-85/İsth. Şub. İsth. KB. sayılı mesaj emri). Nitekim, aşiretçi-feodal önderlik aynı dönemde, PKK'den etkilenebilecekleri varsayımıyla Zaxo komitesinde sınırlı olan aydınları aldı, yerlerine toplumun tepki duyduğu aşiretçi unsurları atadı. Lak-1'e sorumlu olarak yollanan ve Sami Abdurrahman'la bağları açık olan .... adlı unsur, sınırda Türk ordusuyla aynı işlevi görecek olan sınır muhafaza müfrezeleri oluşturmaya çalıştı. Sınıra yerleştirilen bazı ağalar vasıtasıyla Türk ordusuna ihbarlar yapıldı. **"Md. 1: İlgi emirle Kuzey Irak'taki kamplarda üslenmiş bulunan 100 (yüz) kadar PKK elemanının bir hafta içerisinde öncelikle Habur Suyu güzergahı olmak üzere sınırı geçip Türkiye'ye girecekleri yolunda bir haber alındığı ... ... pusuya düşürülmesi için gerekli tedbirlerin alınmasını,..."** (7. Kol. Ord. Sınır Kom. K.lığının 01 Haziran 1985 Gün ve İsth: 7130-933-85/896 sayılı mesaj emri)(6*). Aşiretçi-feodal önderlik doğrudan PKK üzerine yürüyemediğinden, saldırılarını kendisine bağlı milis gruplarına yaptırıyordu. Bütün bunları, sözümona Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girmesini engellemek adına yapıyordu. Ama, bu olumsuz konumlarının temeli, Kürdistan'da aşiretçi-feodal sınıfın ve küçük-burjuva politikacılığının sömürgecilerle milislik bağlarıyla bağlı oluşlarından başka bir şey değildir.(7*)

Milisliğe IKP ortaktır. Hainlerin beşiği olan IKP, aşiretçi-feodal önderliğe baskı yapmış, PKK'yi silahsızlandırmak istemiştir. Lak-1'de KUK-SE, Peşeng ve Sami Abdurrahman'ın çetelerini toplamış, açıkça, "PKK'yi önleyeceğiz" propagandasını yaymışlardır. Amadiye mıntıkasında bir grup devrimciye pusu kurmuşlar, ancak pusuları boşa çıkarılmıştır. Nihayet Nisan ortalarında Zaxo'da sekiz PKK kadro ve savaşçısını pusu kurarak şehit etmişlerdir. Halkın başkaldırıya varan tepkisini zorla önleyen aşiretçi-feodal önderlik, komployu himaye ettiğini açıkça gösteriyordu. IKP, bununla da kalmadı; Şırnak'ın Gundikê Mellê köyünde KUK-SE'li çete sömürgecilerden 15 silah alarak, helikopterlerin denetiminde devrimci avına çıktı. Mayıs 1985'te olan bu girişimden sonra, çete üyeleri açıkça faşist ordunun birimlerine katıldılar.(8*)

Asker ve yüzbaşıları vurmaktan aranan unsurlar silah verilerek milisliğe koşuldular. Şırnak ve Sason'da bu tür unsurların sayısı fazladır. Bu durum burjuva basınına bile çok açık olarak yansımıştır. Yeni Gündem, 17-23 Mart 1986 sayısının 23. sayfasında, 1975'te Agit Kaya'yı öldürmekten sanık Abdurrahman Sezgin'ın Siirt savcılığı tarafından gıyabında 12 yıla mahkum edildiği halde, Eruh bölgesinde milis bölge sorumlusu olan Mehmet Olgaç (Mıhemmedê Hessam) tarafından 1985'te milis yapıldığı ve bu unsurun 1986 Şubat'ında Sağkol köyünde 80 koyun çaldığını belirtmek zorunda kalmıştır.(9*) 1980'de Hakkari'nin Maryunus köyünde, köylülerle askerler arasında meydana gelen çatışmada 30 civarında asker öldü. Bu köylülerin bir kısmı 1985 Kasım'ında silah alma karşılığında teslim oldular ve 1986 Şubat'ında PKK'li adı altında televizyona çıkarıldılar. Resmi muhtarlık kurumu çeteleşmenin zorunlu aracı yapıldı. Bu nedenle yüzlerce muhtarın istifa ettiği ya da istifa ettirilip tutuklandığı basına yansımıştır. Aile ve kabile çelişkileri körüklenerek silah verildi. Bazı alanlarda bu, "vatandaşlığın" zorunlu kurumu haline getirildi; bazı alanlarda parayla teşvik edildi; bazı alanlarda ise insanlar provake edilerek silah verildi.

Milislik resmi olarak 1985 Mart'ında başladı. Başlangıçta bunlar gevşek bir şekilde köylerinde ve karakollarda nöbet tutuyorlardı. Köylerine ve çevresine devrimcileri sokmamakla sorumluydular. Ulusal kurtuluş saflarına katılmaları önleyeceklerdi. Gittikçe devriye yöntemi çıkarıldı. Operasyonlara koşuldular. Temmuz 1986'da feodallere rütbe verilerek, silah yönünden yetkinleştirilip, bir kısmı parayla teşvik edilerek, düzenli operasyon birimleri haline getirildiler. Kazalarda resmi çete büroları oluşturuldu. Telsiz verildi. Başlarına subaylar, askeri, siyasi danışman olarak yerleştirildi. Bölgesel yönetimleri oluşturuldu. Eruh'ta Mehmet Olgaç, Şırnak'ta Süleyman Tatar, Beytüşşebap'ta Jirki ağası Tahir Adıyaman, Pervari'de belediye reisi Emin Özcan, Çukurca'da Macit Ağa vb.'leri bölge sorumluları oldular. 1986 Mart'ında çıkarılan bir yasayla çete ve muhbirlere, devlet memurluğu statüsü verildi. Görüldüğü üzere, milislik adım adım gelişme göstermiştir.

Milislik şiddetle ezilecek bir karşı-devrim örgütlenmesidir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine paralel olarak, hedeflenen bir özel savaş, bir karşı-devrim otoritesidir. Sömürgeci otoritenin Kürdistan'daki varlığının yegane cisimleşmesidir. Bu nedenle sömürgecilikle savaş, milis ordusunu dağıtmaktan geçmektedir. Sömürgeci egemenlik, zor, ve Kürdistan'daki ağırlığı hakim sınıf olmak üzere varolan sosyal zemin milisliği olanaklı kılmıştır. Tabana doğru, zorlanmış ve kandırılmış orta-yoksul köylülüğün oluşu, bu yapıyı dağıtmak ve işlemez kılmak için, temelde şiddet olmak üzere, siyasal zor ve iknaya da başvurmayı ve bunları kazanmayı zorunlu kılmaktadır. Bu yapının tahribatını örneklemek, bu yapıya karşı mücadelenin zorunluluğunu daha iyi gösterecektir. 1985 Mart'ında Sason'da, Giya Ağanın şikayetiyle sekiz devrimci şehit oldu. 1985 Haziran'ında çeteler Çatak'ta üç devrimciyi şehit ettiler. 1985 Eylül'ünde Şırnak'ta Alixan'ın çeteleri iki devrimciyi şehit ettiler. 1985 Temmuz'unda Mıhemmedê Hessam ve Emin Ağa, beş devrimcinin şehit olmasına yolaçtılar. 1985 Mayıs ve Haziran'ında Mıhemmedê Hessam'a bağlı çeteler Eruh'ta yedi devrimciyi şehit ettiler vd.(10*)

Sömürgecilerin 1985 kışındaki bu hazırlıklarına siyasal hazırlıkları eşlik etti. İran'a seferler düzenlendi. İran'la belli bir uyuma vardılar. Zaten KUKM'nin bağımsızlıkçı karakterine ortak olarak karşıydılar. İran'a göre böyle bir şey, "İkinci bir İsrail devleti"ydi. Irak'la 1980'de anlaşma imzalanmıştı. K. Evren, Dışişler Bakanlığı Müsteşarı Aydın Tezel vasıtasıyla Suriye devlet başkanına mektup yolladı. Avrupa'ya yönelik benzer girişimler yapıldı. Ecevit, M. Ali Birand, Uğur Mumcu vd.'leri yoluyla reformist Türk solu açıkça koşullandırıldı. İsveç polisinin itiraf ettiği gibi, SÄPO-MİT işbirliği gerçekleştirildi.

Bütün bu hazırlıklara, radyo, TV ve dünyanın en rezil basını olan Türk şoven basını vasıtasıyla yoğun propagandalar eşlik etti. Bu denli yoğun saldırılar ve hazırlıklar, Güney Kürdistan otonom güçlerinin açık ihaneti, reformist-tasfiyeci ihanet kampının saldırıları ve 1985 kışının adım attırmaz yoğun karı ile birleşince, 1985 Ocak-Mayıs aylarında Uludere, Eruh, Midyat, Şirvan, Mutki, Sason, Kulp, Çermik, Bingöl ve Bozova'da 30 civarında devrimci ve yurtsever şehit düştü; 15 kadarı da esir edildi. Bu çatışmalarda, çoğu subay olmak üzere, 50 civarında asker ile 10 civarında ajan ve çete öldürüldü. İhanetlerin önemli bir rol oynadığı bu durum sömürgecilerin önlem ve saldırganlığını artırdı.

1985 kışında yapılan bu hazırlıklar, PKK'nin mutlak imhasına yönelikti. Saflar iyice belli olmuştu. Bir yandan barbar Türk faşist ordusu, Kürdistan'daki bütün işbirlikçileri ve sol maskeli reformist-tasfiyeci kamp vardı, diğer yanda ise Türkiye ve Kürdistan emekçilerinin onurunu savunacak, KUKM'ni ezdirmeyecek, Marksizm-Leninizm ve mazlum Kürdistan halkının engin gücünden aldığı destekle ve olanaklarının azlığına rağmen devrimi geliştirmek zorunda olan PKK'nin inanç, fedakarlık ve yetkinliği.

15 Mart 1985'te Türk ordusu Mardin, Siirt, Hakkari, Diyarbakır, Bingöl ve Dersim'i kapsayan imha operasyonlarına başladı. Özel birliklerle, daha çok havadan indirmelerle gerçekleştirilen, açık vahşet örneği olan bu saldırıda köyler yakıldı, işkence ve toplu tutuklamalar yoğunlaştı. Kitle pasifikasyonuna hız verildi. Sürgünler gerçekleştirildi. Halka ibret olsun diye, 1 Mayıs 1985 günü Siirt'te köylülerin gözü önünde, ser verip sır vermeyen devrimci Abdulkadir BİÇİM'i şehit ettiler.

PKK, bu yoğun saldırılar arasında toparlandı, taktik saldırı insiyatifini elden bırakmadı. İhanetleri, reformist engelleri, sömürgeci azgın kuşatmayı yararak Adıyaman, Dersim, Bingöl, Kars, Ağrı, Diyarbakır, Mardin, Urfa, Siirt ve Hakkari'ye yerleşti. Uzaktan seyredenler, bunu kolay sanabilirler. Ama bu hamlenin siyasal anlamı bile tarihidir. Doğru bir siyasal çizgi, etkin bir taktik ve planlama, örgütlülük, kitlelerin desteği, inanç, kararlılık ve her saniye halkın davasına bağlılığı gerektirir.(11*) PKK, 21 Mart'ın tarihsel anlamını Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin kuruluşu ve ilanıyla bütünleştirerek, mücadeleyi siyasi, askeri ve örgüt-

---

(4*) Temmuz 1985'te Van Jand. Alay. K.lığında 60 ağayla bir toplantı yapılmıştır. Toplantıda, *"Atatürk zamanında ağa ve şeyhlere kötü davranılmıştır, ancak şimdi itibar veriliyor. Devletle çıkarlarınız birdir, silah alamamak vatana ihattir, isteğimiz olmazsa 3,5 milyon insan öldürmeye kararlıyız."* denmiştir. Uşak ağalardan hiçbiri ses çıkarmamıştır... Aynı dönemde Lice'de yapılan bir toplantıda ise bir köylü, hayatını ortaya koyarak sömürgecilere karşı çıkmıştır.

(5*) Kürdistan'ın tümünde kişi kişi adlarını verebileceğimiz, ağa, aşiret reisi, komprador düzeyindeki hakim sınıf bireyleri silah almışlardır. Silah almayan ağa kalmamıştır. Bazıları aşiretinin tepkisinden dolayı alamıyorlarsa da, Türk ordusu bunları aktif ajan olarak çatıştırmaktadır... Bu duruma rağmen ÖY, Peşeng vb. örgütlerin müsvedde programlarında bu ögeler milli burjuva olarak adlandırılıyorlar. Sözkonusu örgütler bu anlayışlarını hayata da geçirdiler. ÖY'dan ayrılan muhalefet, K. Burkay'ın TKSP'nin merkezini feodal aristokratlarla doldurduğunu yazılı olarak açıklamıştır. Ömer Çetin, mahkeme açıklamalarında, Peşeng'in nasıl feodal ve kompradorların partisi olduğunu açıklamıştır. KUK'tan sözetmiyoruz bile, çünkü o halen de doğrudan bu çevrelere bağlıdır. Bu konuda o kadar belge ve pratik vardır ki, şoven ve reformist güçlerin hala somut gerçeği görmemezlikten gelmeleri anlaşılır bir şeydir.

(6*) Benzeri ihbarlarla 1982 Kasım'ında 8 PKK kadrosu Hêzil-Silopi'de şehit edildi; yine 15 Mart 1985'te Uludere-Hêzil'de benzer bir ihbar pususunda bir savaşçı şehit edildi, yedi kadro ve savaşçı esir düştü.

(7*) Ağustos 1985'te Şemdinli sınırında aşiretçi-feodal önderlik, milisleri vasıtasıyla PKK kadrosu Hamit AVCI'yı şehit etti. Cesedini sınıra bırakarak Türk askerleri vurdu süsünü verdiler. Gerçek etrafa yayılınca da doğrudan komploya şahit olanı vurarak durumdan sıyrılmaya çalıştılar.

(8*) Bu çete Mayıs 1985'te Pervari-Aker köyünde bir, Eylül 1985'te Şırnak'ın Talga köyünde bir yurtseveri kafasını gövdesinden ayırarak şehit etti.

(9*) Yeni Gündem'de adı geçen Abdurrahman Sezgin, Bahattin Aktuğ ve Mehmet Olgaç, Mayıs 1985'te Eruh-Fındık bucağı çevresinde dört devrimcinin ölümüne neden olmuşlardır.

(10*) Reformist örgütler de aynı milisliği yaptılar. 1985 Şubat'ında Kulp'un Şınas köyünde bir DDKD'li iki devrimciyi yakalattı. 1985 Şubat'ında Şirvan'ın Hürmüz köyünde T-KDP'nden Remê Şêrik üç devrimcinin yakalanmasına, üçünün de şehit olmasına yolaçtı. 1985 Temmuz'unda Pervari'nin Ebubekran köyünde ÖY'lu Mahmut Yılmaz (Piroz'lu Mahmut) iki devrimcinin şehit olmasına yolaçtı. Bunlardan Mahmut Yılmaz ve Kulp-Şınas'takiler cezalandırıldılar. Remê Şêrik, Siirt'te askeri korunmaya alındı.

(11*) Büyük tehlike ve risklerden sonra oldukça zorlanan devrimci birimler, 1985 Mayıs başlarında Şırnak'ta toplandılar Daha dağılım olmadan, kendilerine KUK-SE denilen, çoğu mahkum (şimdi açık milis) olan 15-20 kişilik çete grubu, helikopterlerin denetiminde hamlemizi provake etmek istedi.

Aynı dönem, ordu tekslerinden de anlaşılacağı üzere, bütün geçitler, sular, köprüler, çoğu köy ve şüpheli alanlar tutulmuştu.

sel alanlarda boyutlandırdı. Hiç kayıp verilmeden toparlanma sağlandı; kitlelerdeki burukluk aşıldı.

7 Haziran'da Şırnak alayına yapılan roket atışıyla devrimci eylemler tekrar yoğunlaştı; Şırnak-Eruh yolu üzerinde Xodan (Torkiz) karakoluna saldırıldı; Çatak'ta 4 çete vuruldu, 3'ü yaralandı; Cizre basıldı, 2 polis, 1 asker vuruldu; İdil basıldı, 1 asker öldürüldü; İdil ve Cizre'de 2 ajan cezalandırıldı. Şırnak-Bacrit ve Pervari-Akêr köylerinde askeri birliklere yapılan saldırılarda 1 asteğmen ile 2 asker öldürüldü; 7 Haziran'da Şirvan'da 1 yüzbaşı vuruldu. Kozluk-Timox köyünde 1 muhbir vuruldu. Van-Gürpınar'da 2 çete öldürüldü; 4'ü yaralandı; Dersim'de Çiçekli karakolu imha edildi, Anafatma fuhuş yuvası dağıtıldı. Yüksekova'da gerçekleştirilen bir askeri pusuda, 1'i subay 4 asker vuruldu, 1'i subay 3 asker yaralandı, iki askeri araç tahrip edildi; Çukurca'da 3 muhbir cezalandırıldı; 1 panzer roketlendi, 1'i subay 3 asker yaralandı. Eylemleri yoğun köy toplantıları, şehirlerle ilişkiler ve savaşçı katılımı izledi.

Faşist ordu kaybetmişti. Milislik çıkmaza sokulmuş, oldukça pasif bir kurum olarak kalmıştı. "Pişmanlık Yasası" toplumda tepki yaratmıştı. Ordu ve ajanlar üst üste darbeler alıyordu.

22 Haziran'da faşist ordu Genelkurmaylığı olağanüstü bir toplantı yaparak, çıkmazını belgelendirdi:

7. Kolordu K.lığının 26 Haziran 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85/Sayılı Emri:

"Bölücü çeteler tarafından düzenlenen pusu ve baskınlara karşı alınacak tedbirler ve örgüt mensuplarının tesirsiz hale getirilmesi için yürütülmesi gereken faaliyetlerle ilgili olarak 22 Haziran 1985 tarihinde Genelkurmay Başkanlığı Karargahında bir toplantı yapılmıştır.

Toplantıda Genelkurmay Başkanı Org. Necdet ÜRUĞ tarafından emredilen hususlar EK-A'da emrin icrasıyla ilgili esaslar ve hareket güvenliği konusunda Kor. K.lığınca emredilen hususlar EK-B'dedir..

... Kaya Yazgan
Korgeneral
7'nci Kor. ve SYNT. K."

Serxwebûn gazetesinin Nisan 1986 ve Pêşmerge dergisinin Nisan 1986 sayılarında yayınlanan belgelerin konumuzla ilgili bölümlerini alıyoruz:

"... Kulp bölgesinde ajan ve muhbir olarak nitelediği vatandaşlarımıza yönelik olarak girıştiği eylemler ile, YÜKSEKOVA'dan askeri bir aracın çıkışının haberi alınıp pusu kurulması, örgütün haber imkanları ve kullandığı haber kaynakları açısından dikkat çekicidir ve istihbarata karşı koyma, aldatma, faaliyetine yeteri kadar dikkat etmediğimizin bir işaretidir.

Örgütün haber alma kaynaklarını kısıtlamak açısından faaliyetlerimizin başında İKK ve aldatma faaliyetlerine ağırlık verilecek, kışla karakol çevresinde dolaşanlar, hatta bizlere yakınlık göstererek yaklaşanlar dahi çok iyi incelenecek, çevrede daima örgüte haber götüren biri olduğuna mutlak gözü ile bakılacak, özellikle bize yardımcı olan vatandaşlarımızla temaslar gizli olacak, deşifre olmalarına fırsat verilmeyecektir." (Aynı talimat, s. 4)

"İstihbarat kaynakları kısıtlı olduğundan, belli etmeksizin ve açığa çıkarmaksızın bölgedeki vatandaşlarımızdan azami istifade edilecek, onlarla diyalog devam ettirilecek, halkın kazanılması, devletin varlığının ispatı ana amacımız olacaktır." (Aynı talimat, s. 5)

Bu, devrimcilerin halk desteğine sahip olmasının yanısıra, ordunun muhbirler dışındaki halktan destek görmemesinin de itirafıdır. Devrimci eylemler karşısında yüzbinlerce kişilik birliklerin nasıl yetersizliğe, acze düştükleri itiraf edilmektedir.

"Bugüne kadar rastlanmamakla beraber, bölücü çetenin bazı eylemler esnasında askerlere yönelik olarak uyguladığı propaganda tipi sözlerin (bizim sizlerle işimiz yok, sb. ve asb.larınızı istiyoruz vs. gibi) etki yaratmamasına çalışılacak, bu konuda sıralı k.lara özel bir ilgi gösterilecektir." (Aynı talimat, s. 5)

"(2) Harekat güvenliği ve emniyet tedbirleri konusunda görülen noksanlıklar:

a) Karakol binaları ile diğer askeri tesislerde nöbet, devriye, gözetleme ve dinleme postaları yerlerinin uygun şekilde hazırlanmadığı,

b) Tesis ve karakol çevresinde tehlikenin erkenden haber alınması hususunda zaafiyet olduğu,

c) Baskına karşı gerekli emniyet tertip ve tedbirlerinin tam olarak alınmadığı,

d) Karakol ve diğer birliklerde, tehlike anında kendini korumak ve bölücü çetelere karşı etkili olmak için plan ve hazırlık yapılmadığı,

e) Araçla intikallerde; araç tentelerinin açılmadığı, intikal esnasında gözetleme yapılmadığı ve araç içinde bulunan personelin her an ateş etmeye hazır bir durumda bulunmadığı,

....

Araç ve karakollara karşı düzenlenen pusu ve baskın olaylarında, (1) personelin kısa bir sürede reaksiyon göstermediği, birçok olayda bölücü çetelere ateş açma imkanı dahi bulunmadığı,

....

"Bazı durumlarda 3-5 kişilik bir çeteyi takip ve yakalamak için lüzumundan fazla birlik kullanıldığı..." (Aynı talimat, s. 7)

....

"5. PKK mensuplarının hakkında planlı ve sürekli yapılacak menfi propagandalarla da örgüt mensuplarının dinsiz oldukları, komünist ideolojiyi benimsedikleri malzeme olarak kullanılacaktır."

"Harekat,

1. Tb. ve bl. merkezlerinden çıkarılacak pusu timleri gündüzleri 1 sb. ve asb. komutasında en az 10 erbaş ve er, geceleri ise yine 1 sb. veya asb. komutasında en az 20 erbaş ve erden müteşekkil olacaktır...

2. Hiçbir göreve münferit araç çıkmayacak, en az 3 araç konvoy halinde görevlendirilecektir. Göreve giden konvoyda bütün personel (araç komutanı, şoför ve diğer personel) tam teçhizatlı ve çelik başlıklı olacaktır...

3. Motorlu intikaller ve diğer görevlerde tüfekler dolu, şarjör tüfeğe takılı, mermi namluya sürülmüş ve emniyete alınmış, her an kullanılmaya hazır olacaktır...

....

7. Bölücü çetelerle çatışmaya girildiğinde hedef göstermeden ateş edilecektir..." (J. Gn. K.lığının 14 Haziran 1985 Gün ve İSTH. 3500-41-79/İSTH. ŞB. İSTH. KS. Sayılı İstihbarat faaliyetleri direktifi)

....

"c) Yaya hareketlerde mümkünse ve başka geçiş yeri yoksa önden katır veya eşek geçirilmesini,

d) Terkedilmiş ev yıkıntısı, su kaynağı, münferit ağaç gölgelerine dikkatli yaklaşılmasını,

e) Arazide görülen terkedilmiş her türlü malzemeye el sürülmeden önce gerekli tedbirlerin alınmasını..." (Hakkari Bölge Tali Komutanlığının 24 Temmuz 1985 Gün ve İSTH: 7130-221-85/315 S.M.E)

....

9. Sınır J. Blk. K.lığından (24 Temmuz 1985 Gün İsth: 7130-273-85/345 Sayılıdır):

"Md. 1: Son günlerde bölgemizdeki çeşitli köy, mağara ve yaylalarda Hakkari dışından olup muhtelif bakkal eşyası satmak üzere gelen yabancı şahısların dolaştığı,

....

Md. 4. Köy, mezra ve yaylalarda görülen seyyar satıcıların bölgede dolaşmalarına müsaade edilmemesine ve yakalanarak bölge dışına çıkarılması maksadıyla İl Jn. Alayı birliklerine teslim edilmesini..."

Kitlelere uygulanan erzak ambargosu ise şöyle belgelenmektedir:

118'nci J. Snr. A. K.lığının 03 Ağustos 1985 Gün ve İsth: 7130-509-85/1082 Sayılı Mesaj Emri:

"Son zamanlarda özellikle Şemdinli bölgesinde vatandaşların ihtiyaçlarının çok üzerinde yiyecek ve giyecek maddelerini köylerine taşıdıklarının öğrenildiğini,

Öncelikle huduta yakın köylerin kontrol altında tutularak sözkonusu maddelerin hudut ötesine kaçırılarak veya kaçırmadan bölücü çetelere aktarılmasını önleyici tedbirlerin alınmasını,

Bu meyanda gerekirse ihtiyaç fazlası maddelerin kır şartları dikkate alınarak ikmaline tahditler konulmasını..."

....

9'ncu J. Snr. Bl. K.lığından (06 Eylül 1985 Gün ve HRK: 2051-5-85/87 Sayılıdır):

"... Bugün birliklerimiz için müteyakkız olmaları öncelikle ayrılıkçı unsurlardır..."

....

'Hizmete Özel' olarak hazırlanan bir yazıda ise devrimcilere yönelirken halka uygulanacak yöntemler şöyle izah edilmektedir:

4. NASIL BİR YÖNTEM UYGULAMALIYIZ?

a. Şer güçler amaçlarına ulaşmada ilk hedef olarak halkı elde etmeye çalışırlar. Halkı yanlarına çekmeyen, onun desteğini alamayan bir faaliyetin başarısından sözedilemez. Bu destek sağlanamadığı takdirde mücadeleye girişilmemesi ve mücadeleden vazgeçilmesi gerekliliği bütün uygulayıcı ve teorisyenler tarafından tavsiye edilen bir görüştür. Bu görüşün sahipleri; halkı su, şer güçlerini de balık kabul ettiklerinden bunlarla mücadele edeceklerin mücadele yöntemini tespitte dikkatli olmaları gerekir. Tavsiye edilecek yöntem:

(1) Balığın olta veya ağla yakalanması,

(2) Yakalanmadığı takdirde suyun vasfının değiştirilmesi,

(3) Veya balıkla suyun ayrılmasıdır.

b. Halkın güvenlik güçlerinin yanına çekilmesi diyebileceğimiz, suyun vasfının değiştirilmesi, iç kalkınma faaliyetleriyle mümkündür ve bu faaliyetler devamlılık ister.

Balığın olta veya ağla yakalanması ise askeri usüllerle yapılabilecek teknik bir meseledir. Öncelikle balığın bulunmasını gerektirir... İster yeraltı teşkilatı isterse gerilla olsun, bunların da insan olduğu ve güvenlik kuvvetlerine nazaran iskan, islah, teçhizat gücü ne olduğundan fazla, ne de olduğundan daha az değerlendirilmeli, kuvvetli ve zayıf tarafları tarafsızlıkla değerlendirilmelidir.

Bölücü çete mensuplarının varlıklarını sürdürmelerinin, halka bağlı olduğu bilinmeli ve bunların istihbarat, İKK, iaşe, ibate, silah ve mühimmat ikmali, destek için er-geç halkla temas etme, ilişki kurma mecburiyetine düşeceği akıldan çıkarılmamalıdır.

Şer güçlerin haberleşmek için kurmak zorunda oldukları işlem ise hem karışık hem de insandan yararlanmayı gerektirir. Bu sebeple haberleşme kanallarının aranıp bulunması öncelik kazanır. Bu açıklama ve bilgilerden çıkan sonuç, şer güçlerini halktan ayırıp tecrit etme işleminin mücadelede ilk adım olduğudur. Tecrit işlemi; silah ve cephane kontrolü, gıdaların vesikaya bağlanması, her türlü toplantı yasağı, kritik maddelerin kontrolü, arama ve yakalama, sansür, kimlik taşıma mükellefiyeti, yer değiştirmelerin göçe bağlanması ve gerektiğinde halkın başka yerlere nakli gibi idari tedbirlerle yürütülürken, pusu ihdası, keşif kolları çıkarılması, akınlar düzenlenmesi ve yasak bölgeler kurulması gibi taktik tedbirlerle pekiştirilir.

Tecrit uygulanırken elbette halk sıkıntıya düşecektir. Ancak halkın tepkisini şer güçlere çekebilmek için bu rahtasızlık ve sıkıntılara şer güçlerin sebep olduğu hususu devamlı şekilde propaganda edilmelidir. ... İstihbaratın işlenmesi sonunda kendileriyle temas kurulacak şer güçlerin imhası askeri harekatla olacağından, bilinen diski parçalama, örs ve çekiç, tavşan avı ve ateşle ürkütme teknikleri kullanılarak çevrilip imhası sağlanacaktır..."

İzaha gerek olmayacak şekilde, kitle baskısı, sürgün, yasak bölge, izinsiz köyden ayrılmama vb. uygulamalar resmileştirilmiştir.

"7. Kolordu Komutanlığının 26 Haziran 1985 Gün ve HRK: 7130-356-85 Sayılı Emirlerine EK-A (Genelkurmay Başkanlığının emirleri)" talimatında, devrimcilerin halktan aldıkları destek karşısında ordunun içine düştüğü acizlik şöyle izah edilmektedir:

c. Diğer önemli bir husus da, örgüt mensupları kısıtlı imkanlarına rağmen nasıl bir haber alma ve istihbarat sistemine sahiptirler ki, eylemler açısından istedikleri haberleri alıp insiyatifi elde bulundurabilmektedirler. Bu konu mutlaka araştırılacaktır..."

....

Hakkari Tali Bölge K.lığının 18 Haziran 1985 Gün ve İSTH: 7130-33-85/Sayılı Mesaj Emri:

"Md.1: Terörist saldırılarına hedef olabilecek karakol, mayın depoları ve benzeri yerlerde alınan emniyet tedbirlerinin artırılması ve bu gibi yerlerde çift nöbetçi görevlendirilmesi...

Md. 2: Nöbetçi, devriye ve hazır kıtaların müteyakkız bulundurulmasını..."

Bir avuç dedikleri, bitirdik dedikleri, halktan destek almıyorlar dedikleri ulusal kurtuluş güçleri karşısında onbinlerce kişilik faşist Türk ordusunun nasıl bir savunma ruhu, panik ve çıkmaz içinde olduğu açıkça görülmektedir. Kendi açıklamalarında bile bu dönemde asker ve subaylar arasında yoğun çatışmaların olduğu, onlarcasının öldüğü ve bir o kadarının da firar ettiği gizlenememektedir.

Faşist ordu, varolan güçlerine ilaveten, Kürdistan'a onbinlerce askeri daha yığdı. Siirt, Van, Hakkari, Bitlis, Kars, Ağrı, Mardin, Diyarbakır, Bingöl, Dersim, Urfa, Adıyaman ve Elazığ operasyon alanına alındı. Ancak operasyonlar Botan (Şırnak, Eruh, Cizre, Silopi, Pervari, Uludere), Beytüşşebap, Çatak, Gürpınar, Başkale, Çukurca, Yüksekova, Şemdinli, Ağrı, Şirvan, Mutki, Sason, Silvan, Kulp, İdil, Midyat, Ömerli, Derik, Kızıltepe, Viranşehir, Dicle, Lice, Ergani, Palu, Genç ve Dersim'de yoğunlaştı. Köylerdeki sabit ordu güçleri takviye edildi, yaygın pusu yöntemi geliştirildi. Birliklerin çoğu köylerin civarına yerleştirilerek, hareketli kılındılar. Yakın birliklerin ortak savunma ve operasyon koordinesi sağlandı. Yaygın kontr-gerilla birlikleri oluşturuldu. **"... İç güvenlik timlerinden ihtiyat ayrılmayacaktır. Bu timler ......'de belirtilen esaslara uygun kullanılacaktır."**(10) **"Tali Blg. K.lıkları emrine verilmiş olan iç güvenlik özel timleri ihtiyat olarak tutulmayacaktır. Bu timler, (a) Asgari 20-25 günlük sürelerle arazide kalarak, aynen çeteler gibi hareket edecek, (b) Karşı-gerilla harekatı uygulayacak, (c) İstihbarat elde edecek, (d) Gece harekatı yapacak, (e) İz sürme ve takip ile bölücü çeteleri bulacak ve tesirsiz hale getireceklerdir..."**(11) Kontr-gerilla birlikleri oldukça insiyatifliydiler. 40-50 kişilik gruplar halinde geziyor, ulusal kurtuluş güçlerinin kıyafetlerini giyiyor ve çalışmalarını taklit ediyorlardı. Çoğu defa anında sorgulayıp uygun gördükleri cezayı infaz ediyor, ev yakıyor, insan sürüyorlardı. Sonbaharda bu gruplara aktif çeteler de katıldılar; daha doğrusu, aktif çeteler kontrgerillaya dönüştürüldü. Kritik kazaların etrafı kuşatmaya alındı. Üst düzeydeki ordu yetkilileri fiili olarak operasyonlara katıldılar.

Çukurca, Beytüşşebap, Eruh, Siirt, Şırnak, Şemdinli vb. yerlerde açık çete büroları oluşturuldu. Çeteler aktifleştirildiler. Bizzat ağa ve aşiret reisleri operasyonlara koşuldular. Çeteler pasif konumdan çıkarıldılar. Artık alan koruyorlardı. Devriye çıkıyor, pusu atıyorlardı. Fakat devlet bunlara güvenmediğinden, özel grupları pusulara çıkarıyordu. **"... (2) İl. J. A. K.ları; Köy Korucularını onore edecek, onları bir manga gibi teşkilatlandıracak ve bir K. ve K. yardımcısı tespit edecektir. Korucularla verilmiş olan silah ve mermiler sıkı kontrol edilecek maksatları dışında kullanılması önlenecektir."** (11)-(12*)

Kitle pasifikasyonu yoğunlaştırıldı. Bunun en bariz örneği, oğlu ve yakını yurtsever olanların teşhir ve taciz edilmesi maksadıyla çocuklarını bulmaları için dağlara salınmaları oldu. Bunlara zorla milislik dayatıldı. Bu yurtsever çevrelerin evlerinin yakılması, sürülmeleri, rüşvet alınması sıradan bir uygulama haline getirildi. Devrimci çalışmanın yoğunlaştığı yerler ablukaya alındı. Köyler arası ilişki izne bağlanarak, bir yerde yasaklandı. Yasak alanlar çoğaltıldı. Gece tamamen çıkma yasağı, gündüz ise izinli tarlaya gitme vb. uygulamaya geçildi. Operasyonlarda kadın ve çocukların önden salınması uygulaması yaygınlaştırıldı. Köy ve kaza toplantıları yaygınlaştırıldı. Bu toplantılara en üst ordu yetkilileri ile idari yetkililer ve ağalar katılıyor; ihanetçilere inanılmaz propagandalar yaptırılıyordu.(13*) İhanetçilerin ağzından bildiriler hazırlanıyor, köy köy dağıtılıyordu. Faşist yüzbaşılar köylülere açıkça, "Orta yol yoktur, ya devleti ya da Apocuları destekleyeceksiniz" diyorlardı. Muhbirlik ve devrimcilere uyuşturucu verme teklif ediliyor; köylüler o kadar sıkıştırılıyorlardı ki, pratikte yapmadıkları halde, söz veriyorlardı. Bazen köylülerle milislik yapma komedisini de sergiliyorlar, devrimcilerin çevrelerini radyo ve televizyona çıkarıyorlardı. Muhbirler ve ajanlara yoğun destek veriliyor, her yöntem denenerek muhbirlik teşvik ediliyordu: **"... Devlet yanlısı ve güvenlik kuvvetlerine yardımcı olan vatandaşların can**

güvenliği sağlanacaktır. Gerektiğinde bu maksatla bir birlik görevlendirilecektir, gece-gündüz tesis edilecek nöbet, devriye vb. yollarla bu şahıslar korunacaktır. İhtiyaç duyulan durumlarda, Köy Korucu Kanununa göre, korucu olarak görevlendirmek suretiyle bu şahıslara silah verilebilecektir..."(13)

Temmuz başında yoğun bir taarruz başlatıldı; Şırnak-Silopi-Cudi, Şırnak-Piran (5 Temmuz), Çatak-Katoyê Xêrkal (10 Temmuz), Pervari-Körkandil (6 Temmuz), Eruh-Gavar ve Çırav, Uludere-Kelêmamê ve Tenînê vb. dağlar 3-4 bin askerin katıldığı operasyonlara tabi tutuldular. Dağların tümü defalarca bombalandı. Köyler tutulduğuna göre, amaç devrimcileri dağdan indirmekti. Geçitlere yoğun pusular atıldı. Fiili bir savaş başlamıştı.

Modern KUKM tarihinde, en soylu bir dönem yaşandı. Yoğun çatışmalar arasında temmuz ayı içinde Pervari'de beş, Şirvan'da bir, Çatak'ta bir, Şırnak'ta bir, Mutki'de beş, Hizan'da üç, Şemdinli'de dört devrimci şehit oldu. Ancak devrimci eylem ve örgütlenme insiyatifi kaptırılmadı. Kitle pasifikasyonuna ve her köyde asker olmasına rağmen siyasal çalışmalar derinleşti, yaygınlık kazandı. Kitleler, artık durumu tam kavrayarak, her şeyi göze alarak desteklerini artırdılar. 1 Temmuz'da Beytüşşebap'ta Jirki çetelerine saldırıldı, biri öldürüldü, ikisi yaralandı. 15 Temmuz'da Pervari'de ajan Mahmut Yılmaz cezalandırıldı. 14 Temmuz'da Van-Başkale'de siyasal gösteri yapıldı; aynı gün Çatak, Midyat ve Karakoçan basıldı. Midyat'ta iki asker, Karakoçan'da yedi polis vuruldu. 14 Temmuz'da Kozluk'ta Mobil tesisleri tahrip edildi, İsmailkâ karakolu basıldı. 7 Temmuz'da Cudi'de Spindarok'ta konumlanan askeri birliğe saldırıldı. 16 Temmuz'da Silopi'de siyasal gösteri yapıldı. 18 Temmuz'da Şırnak'ta polis noktası tarandı, Cizre-Sağ köyünde dinamit deposu soyuldu. Çukurca'da iki muhbir cezalandırıldı. 13 Temmuz'da Gürpınar'ın Xirabşêx köyünde üç çete cezalandırıldı. 29 Temmuz'da Eruh-Guyina köyü çevresinde kontr-gerilla timine kurulan pusuda en az 6 ölü verdirildi. Temmuz ayında İdil ikinci defa basıldı. 8 Temmuz'da Mardin-Ömerli yolunda askeri araca kurulan pusuda iki asker öldürüldü. 23 Temmuz'da Bingöl-Genç'te Suveren karakoluna yapılan saldırıda düşmana 3 ölü verdirildi.

Ağustos 1985'te atılım genişledi. 1 Ağustos'ta Sason'da bir askeri araç tahrip edildi. Biri subay, beş asker cezalandırıldı. Silahları alındı. 11-14-18-26-28 Ağustos tarihlerinde Dersim'de, çoğu muhtar olan beş muhbir cezalandırıldı. 18 Ağustos'ta Dicle'de meydana gelen çatışmada iki asker öldürüldü. 23 Ağustos'ta Midyat-Kerboran'da üç çete öldürüldü. 31 Ağustos'ta Derik-Xanika'da bir ajan muhtar cezalandırıldı. 29 Ağustos'ta Bitlis'te Avacs tesislerinde siyasal gösteri yapıldı. 1 Ağustos'ta Baykan'da meydana gelen çatışmada birkaç asker öldürüldü. 15 Ağustos'ta Hakkari emniyet binasına saldırı yapıldı. 15 Ağustos'ta Silopi'de siyasal gösteri yapıldı. 20 Ağustos'ta Ağrı direnişi gerçekleştirildi. 23 Ağustos'ta Xirbikê Bestê köyünde iki dozer yakıldı, iki asker öldürüldü. 23 Ağustos'ta Cizre basıldı, üç polis vuruldu, iki askerin silahı alındı. 30 Ağustos'ta Eruh-Bukat'ta bir çete vuruldu. 31 Ağustos'ta Şırnak-Dara'da iki asker, bir çete vuruldu.

Eylül-Ekim-Kasım 1985 ayları ordunun bozgunu, devrimci atılımın ise zirvesi oldu. 16 Eylül'de Silvan basılarak iki asker öldürüldü. 3 Eylül'de Kozluk'un Çirdo köyünde bir muhbir cezalandırıldı. 22 Eylül'de Bitlis'in Duxana karakolu basıldı. 27 Eylül'de Bitlis-Beycuma vadisinde bir komprasör imha edildi. 3 Eylül'de Şırnak'ta Alixan Tatar'ın evi basıldı, 5 kişi cezalandırıldı, 3'ü de yaralandı. 8 Eylül'de Alixan'ın benzinliği tahrip edildi, 250.000 lira paraya el konuldu. 11-12 Eylül gecesi Şırnak kömür ocağı basıldı, bir dozer tahrip edildi. 21 Eylül'de Şırnak-Gilindor'da birçok çete öldürüldü, ya da yaralandı. 23 Eylül'de Şırnak-Spindarok'ta birkaç çete vuruldu. 8 Ekim'de Şırnak-Avka Masiya'da bir kontr-gerilla cezalandırıldı. 1 Ekim'de Şırnak'ın Avyan köyünde 1 muhbir cezalandırıldı. 19 Eylül'de Uludere basıldı, polis karakolu tahrip edildi, çok sayıda polis öldürüldü ya da yaralandı, Atatürk büstü tahrip edildi, bir daktilo ve teksir alındı. 16 Eylül'de Hakkari'de 3 polis cezalandırıldı. 25 Eylül'de Çukurca'da 1 asker vuruldu. Ekim ortalarında Çukurca'da bir askeri birliğe saldırılarak büyük bir zayiat verdirildi. 25 Ekim'de Çukurca-Xabur'da basılan bir karakol tahrip edildi; 9 asker öldürüldü, 2'si yaralandı, silahları, malzemeleri ve dökümanlar alındı. 15 Ekim'de Mutki-Geyikpınar'da 2 ajan cezalandırıldı, 4'ü yaralandı. Ekim 1985'te Eruh-Keşeşa'da bir dozer tahrip edildi. 25 Eylül'de Lice'de bir askeri araç tahrip edilerek, 1 asteğmen, 5 asker öldürülüp silahları alındı. 9 Eylül'de Çatak'ta 1 asker öldürüldü. Kasım'da Uludere-Mijin'de 2 asker öldürüldü, 2'si yaralandı. 3 Eylül'de Dersim-Harcik köyünde 1 ajan cezalandırıldı. 11 Eylül'de Kiğı-Yedisu nahiyesinde 1 ajan vuruldu. 11 Eylül'de Nusaybin-Atxe'de bir şantiye bombalanarak tahrip edildi. 2 Ekim'de Karlıova-Riçik'te 1 ajan muhtarın evi bombalandı. 30 Ekim'de Dersim'de bir pusuda 2 polis aracından biri tahrip edildi, 9 polis vuruldu. 2 Kasım'da Şırnak-Çemê Mezin'de 2 muhbir vuruldu. 4 Kasım'da Bingöl-Kiğı basıldı, 2 asker vuruldu. 1 Kasım'da Şırnak-Dehreban'da çetelerden 9 silah alındı. 19 Kasım'da Çukurca-Xabur'da 1 asker vuruldu. 4 Aralık'ta Hani-Feinter'de bir muhbir vuruldu. 14 Aralık'ta Eruh-Zêvê'de 2 çete vuruldu, 3'ü yaralandı. 22 Kasım'da Uludere'de Sêgirka taburu roketlendi...

Yaz, sonbahar devrimci taarruzunda onlarca faşist ordu mensubu, onlarca ajan-muhbir ve çete vuruldu. Çok sayıda ekonomik tesis ve askeri araç tahrip edildi; silah, malzeme ve belge ele geçirildi. 1984'ün aksine, kaza baskınlarına ağırlık verilerek, şehir emekçi kitleleri ulusal kurtuluş eylemine çekildi. Ağustos 1985-Ocak 1986 döneminde düşmanın yüzlerce kişilik kaybına karşılık, ulusal kurtuluş saflarında kayıplar; Şırnak'ta üç, Cizre'de bir, Midyat'ta bir, Kızıltepe'de bir, Ağrı'da iki, Dersim'de dört partizan ya da savaşçı kadardı. Çatak, Çukurca ve Midyat'ta beş yurtsever öldürülmüştü. Sömürgeciler çıkmazda kalmışlardı. Onbinlerce kişilik ordu koşturup duruyordu.(14*) Genelkurmaylık, Ağustos brifingi ile çıkmazını belgeliyordu. Çetecilik tıkanmıştı. Muhtarlar istifa ediyor, köylüler silah almamak için şehirlere göçüyorlardı. Her muhbiri korumak için evinin etrafına bir karakol kuruluyordu. Van, Hakkari, Siirt, Pervari, Eruh, Şırnak vd. yerlerde yapılan toplantılar ve ağalara yapılan tehditler fayda etmiyordu. Beytüşşebap, Şırnak, Eruh, Uludere ve Çukurca'da stratejik köy denemelerine girişildi. Ancak çeteler bile tepki gösterdiler. Çetelere ikramiye verildi, yine sonuç değişmedi. Halk direniyordu. Teşvik için burjuva partilerine silah verildi, dağlara salındılar. Sömürgeciler halka yöneldiler. Cudi'de on civarında köyü boşalttılar. 'Suyu kurutarak balığı yakalayacaklardı!' Cudi ve Pervari'de köy yakmaya başladılar. Halk direndi.

Sömürgeciler tek bir askeri bile geri çekemediler, sadece kışın bastırmasıyla güçlerini birleştirdiler. Bu da devrimci insiyatifi artırdı. Sonbaharda çoğu köyü tuttular. Dağları tekrar bombaladılar.(15*) Bütün vadileri tarayıp bombaladılar. Güney Kürdistan'daki güçleri tekrar devreye soktular. Aşiretçi-feodal önderlik, Türk ordusu gibi, sınıra güç yığdı, halkı tehdit etti, daha da ileri giderek mücadele aleyhine bildiri dağıttı. Ama doğrudan üstlenme cesaretini gösteremediklerinden, komitelerine bastırıyorlardı.(16*) Aşağıda aktaracağımız bir-iki belge, Türk faşist ordusunun durumunu yansıtmaktadır...

Emniyet Genel Müdürlüğünün 08 Ekim 1985 Gün ve İSTH. Bşk. b-1/2885 sayılı yazısı ve Hakkari Tali Bölge K.lığının 11 Ekim 1985 Gün ve İSTH: 7130-555-85/596 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: PKK örgütünün önümüzdeki dönemde tekrar büyük boyutlu eylem hazırlıkları içerisinde oldukları, bunun için yeni silahlı birlikler oluşturma çalışmalarının yürütüldüğü, yine önümüzdeki günlerde Doğu'ya muhtemelen çıkacak Cumhurbaşkanımız ve diğer üst düzey yöneticileri ve yetkililerine karşı suikast eylemlerine girişecekleri ...... yolunda haberler alınmıştır.

Md. 2: İlgi ile alınan haberin birinci maddeye çıkarıldığını, bütün bölgelerde müteyakkız bulunulmasını ve konu ile ilgili haber teminine çalışılması,

Md. 3: Merkez Komutanlığı, Emniyet Müdürlüğü ve İl Jandarma Alay Komutanlığınca ekim ayı içerisinde HAKKARİ ve civarına gelecek üst düzey yöneticilerin ve yetkililerin korunması için gerekli tedbirlerin alınmasını..."

Hakkari 118'nci J. Snr. K.lığının 08 Ekim 1985 Gün ve İSTH: 7130-646-85/1423 Sayılı Mesaj Emri:

"Md. 1: Alınan bazı duyumlarda eşkiyanın kış mevsimi gelmeden önce bölgemizde büyük bir eylem yapmayı amaçladığı, eylemi takiben kışın sınırlarımız ötesindeki kamplarda geçirebileceklerini,

Md.2: Bu nedenle birliklerimizin istihbarat faaliyetlerine önem vererek emniyet tedbirlerini artırmalarını, sürekli müteyakkız bulunulmasını, mevcut hazır kıtaların alarm tatbikatlarıyla her an zinde tutulmalarının sağlanmasını.."

1985 faşist ordu taarruzlarındaki çıkmaz, onbinlerce kişilik ordunun durmadan takviye edilmesi ve maddi, manevi kayıplarının sürekli artması, Türk sömürgeci devletini çıkmaza koymuş, artık Kürdistan'ı zaptedemeyeceğini, adım adım tükenişe gideceğini anlamıştır. Kürdistan'da gelişen ve süreklileşen devrimci savaş, sömürgeci devletin ana sorunu olmuştur. Türk sömürgeciliğinin 1940'lara kadar başarılı bir şekilde kullandığı milislik, PKK'nin kitlelerle kaynaşan mücadeleşi karşısında tutmamıştır. Tıkanan milislik beraberinde sömürgeciliğin tükenişini getirmektedir. Bir insanlık suçu ve çıkmazın itirafı olan "Pişmanlık Yasası", sömürgeciliğin teşhirine yolaçmıştır. Türk sömürgeciliğinin, KUKM'ne karşı, tehditçi ve tavizci siyasal girişimleri, sömürgeciliğin acz belgesi olmuştur. Türk burjuvazisinin, Kürt hakim sınıflarını milisleştirerek, Kürt aşiretçi-feodal güçleri, reformist küçük-burjuva güçleri ve Türk şoven reformist güçleri birleştirerek PKK'ye saldırtması, halkımızın önündeki milliyetçi ve sol maskeli reformist-oportünist, şoven engellerin aşılmasını kolaylaştırmıştır.

PKK, 1985'te Türk ordusunun ve işbirlikçi sol'unun imha ve tasfiye engelini aşarak, marksist-leninist bilime, Kürdistan mazlum halkının kurtuluş özlemine bağlılığını göstermiş, halkımızın askeri, siyasal, örgütsel olanaklarını artırmıştır. 1985 yılı savaşından daha da güçlenerek çıkan PKK, faşist ordunun her türlü saldırısını boşa çıkaracak deney, savaşçılık ve örgütsel güce kavuşmuştur.

Faşist Türk Ordusunun 1986 Yılı Operasyonları, PKK'nin Siyasal, Örgütsel, Eylemsel Hazırlıklarını Önleyememiştir

PKK, 1986'yı, faşist ordunun boşa çıkarılan sadırılarından sonra, mücadeleyi daha da yoğunlaştırma, yöntem değişikliğine giderek gelecek yeni saldırıları da çıkmaza sokma ve ulusal kurtuluşçu direnişini boyutlandırma dönemi olarak ele almış; 1984-85'in aksine, ülkede tamamen üslenmiş; Dersim'den Siirt'e, Mardin'den Adıyaman'a, Kars-Ağrı'dan Diyarbakır'a, Hakkari'den Van'a kadar birçok alana yerleşmiş; ordu operasyonlarını ve çeteciliği boşa çıkaracak siyasal, örgütsel çalışmalara gömülmüştür. Faşist ordu ise operasyonlardan sonuç alınmamış, kendi açık itirafıyla, kış boyunca ancak dört devrimciyi şehit edebilmiştir. Türk sömürgeciliği bu yılda hazırlıklarını daha da yoğunlaştırmıştır. Bir yandan da siyasal kuşatma çalışmalarına ağırlık vermiştir. Başbakan T. Özal, 1986 Ocak'ında Tahran'a gitmiş, İran yetkililerinden ortak tedbir almalarını istemiştir. İran yetkilileriyle aralarında belli bir uyum sağlanmıştır. 1986 Mart'ında aynı görüşmeler Suriye Başbakanı ile de yapılmış, ancak anlaşamamışlardır. Bundan dolayı, devlet adına şoven basın Suriye devletini tehdit edecek kadar saldırganlaşmıştır.(17*) Avrupa ülkeleri nezdinde büyük tavizlerle, PKK ve KUKM'ne karşı siyasal kuşatma faaliyetlerini yoğunlaştıran Türk devleti bundan sonuç alamamıştır. ABD Dışişleri Bakanı Shultz ile yapılan görüşmelerde, sorunun ağırlığını "terörizm"e karşı mücadele oluşturdu. Türk faşizmi bununla yetinmemiş; 900 km'lik Suriye ve 1000 km'lik İran, Irak sınırını elektriklendirme, mayınlama, sınır köylerini boşaltma vb. önlemlerle, üstelik bu sınırları binlerce motorize birlikle tutmak gibi çılgın bir plana girişmiştir. Suriye sınırında kısmen yapılan ışıklandırma, iz tarlaları vb. uygulamalar, varolan engellerle (mayın) milyarlara maloluyordu. Üstelik İran, Irak hudutunda da aynı şeyi yapmak, maddi külfetini bırakalım, pratik olarak olanaksızdı. Ancak Türk devleti, 1986 baharıyla yer-yer bu çılgınlığa girişti.(14) Milisliği, muhbirliği, maaş ve memur kadrosuyla teşvik ederek yaygınlaştırmaya çalıştı. Radyo, TV ve gazetelerden propagandayı yoğunlaştırdı. Posası çıkan birkaç ihanetçiye olmadık maskaralıklar yaptırılarak, değişik adlar altında program ve yazılar hazırlatıldı. Resmi basın, sayfalarının çoğunu bu yalanlara ayırdı. Komplo vb. faaliyetler için özel timler oluşturuldu.(15) Durumun vehameti karşısında, Özel Harp Dairesi'nin üst sorumlularından Paul Henze, Kürdistan'da araştırma yaptı. Liberal burjuvazi vasıtasıyla "Sol Birlik" gibi reformist-tasfiyeci güçlerle, "Dev-İşçi

Devamı Syf: 27'de

(12*) Çeteler arasında yoğun çatışmalar oldu. Bilhassa Cudi'de köy yakmalar esnasında vb. olaylarda çatışmalar çıktı. Çoğu olayda çeteler havaya mermi sıkarak devrimcileri uyardılar.

(13*) Toplumun lanetlediği ihanetçilerin nasıl birer robot olduklarını görmek yararlı olacaktır. Devrimcilere ekmek verdiği için yakalanan, Pervari'nin Omyanus köyünden olan ve köyünden hiç çıkmamış bulunan, tek kelime Türkçe bilmeyen 15 yaşındaki, çocuk denilecek çağdaki bir gence şunları söyletiyorlardı: *"PKK'de demokrasi yoktur, Apo demek her şey demektir."* Neşet Çiçek ise şunları söylüyordu: *"Türk ordusu işkence etmiyor, yalan söylüyorsam, namussuz olayım."* Abdulkadir Aygan da şunları söylüyordu: *"Türk ordusu ne kadar iyi ve misafirperver, bana çay bile içirdiler, karımla bile görüştürdüler."* Hidayet Bozyiğit de, *"Ailemden görmediğim huzuru Türk askerlerinin içinde gördüm."* diyor ve üstelik polis düşmesi bir zavallıyla evlendirilerek üç saat gerdek izni veriliyordu.

(14*) Eylül ayında devrimci eylemlerdeki atılım, Şırnak ve Uludere'yi ayaklanma durumuna getirdi. Şırnak'ta ağalar ve muhbirler tümüyle kazaya sığındılar. Kazanın etrafı askeri kuşatmaya alındı. Bütün tehdit ve uygulamalara rağmen, ağalar dışında silah alan olmadı. Uludere'de kimse silah almadı. Aynı gelişme Pervari'de yerel olarak sağlandı. Radyo ve gazeteler tek bir eylemi bile vermediler. Gelişmeyi bastırmak için yalan haberlere başvurdular. Radyolar aniden, 'Şırnak'ta bir önderin, Çatak'ta iki, Çukurca'da iki, Midyat'ta iki devrimcinin öldürüldüğünü, teslimiyetlerin artığını' açıklıyor; ardından Hidayet Bozyiğit'in Bingöl'deki 'vatanseverliği' övülüyordu. Çatak ve Çukurca'da öldürülenler köylülerdi. Şırnak'ta öldürülen, KUK-SE tarafından kafası kesilen bir yurtseverdi. Hidayet Bozyiğit, temmuzda kaçmış, ağustosta teslim olmuştu. Yanındaki bayanın PKK ile hiçbir ilişkisi yoktu. Eskiden ÖY'ndan olan ve polisin elinde oyuncağa çevrilmiş birisidir.

(15*) Patlamayan bombalar, sonradan büyük tehlike oluşturarak, çoğu köylünün ölümüne neden oldular.

(16*) Aşiretçi-feodal önderlik (belgesel olarak) açık olarak şunları dayatıyordu: Van, Siirt (Şırnak), Hakkari, Mardin (Cizre, Silopi)'de eylem yapmayın, ajan da olsalar feodallere yönelmeyin, Güney Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu düşünceleri yaymayın, IKP'yi teşhir etmeyin vb. Bunlarla açıkça, Türk devletine ve reformculuğa karşı mücadele etmeyin anlamına gelen istekleri dayatıyorlardı.

(10) 7130-356-85 / sayılı, 22 Haziran 1985 Genelkurmaylık talimatından.

(11) Aynı talimattan.

(12) Aynı talimattan.

(13) Aynı talimattan.

(14) *"Doğu sınırı dikenli tel örgüleriyle kapanıyor. Uygulamaya hassas bölgelerden başlanacak. Bu bölgelerde sınır taşları belirlenecek, tel örgü gerilecek. Sınırda aydınlatma üniteleri TEK, yol çalışmaları Bayındırlık ve İskan Bakanlığı tarafından yürütülecek.* Fiziki engel sisteminin uygu*lamaya konulacağı bölgelerde sınır çizgisinde bulunan evler geriye çekilecek. Sınırda kullanılacak tellerin spiral şeklinde, geniş, yayvan, yaylı ve 80-90 cm. çapında olduğu belirtildi..."* (21 Şubat 1986, Cumhuriyet)

"Güneydoğu sınırında 180 km'lik engel-teröristlere geçit yok. 877 km'lik Güneydoğu sınırının geçişe elverişli 180 km'lik kesiminde fiziki engel kuruldu. Nusaybin yöresindeki 30 km'lik kesim tamamlandı. 60 km'lik sınır çizgisi de ışıklandırıldı. Işıklandırmanın tamamlanması için elektriksiz İdil'e Keban'dan hat çekiliyor. Mayın sahası hariç 50 metre genişliğinde olan fiziki engel, dikenli üstüvane tellerin gerisindeki iz tarlalarını, aydınlatma sistemini, kontrol araçlarının geçeceği yolları, nöbetçi pusu yerlerini ve nöbetçi kulelerini kapsıyor. Bu şeridin arkasında da mayın tarlası bulunuyor..." (27 Şubat 1986, Milliyet)

(15) 18 Nisan 1986 tarihli Milliyet'te konuyla ilgili yazı şöyle: *"Terörle mücadelede askeri birliklerin yerini alacak sivil güçlerin bir an önce kurulmasına hız verildi... Genel Müdür Bedük, tüm bu işlerin* **«Terörle Mücadele ve Hareket Dairesi Başkanlığı»***nca yürütüleceğini belirtti... Daire başkanlığına bağlı şubelerin birinin de 'bölücü faaliyetlerle' meşgul olacağı belirtiliyor. Bölücü faaliyetler şube müdürlüğü, yurtiçi bölücü örgütler ve yurtdışı bölücü örgütler bürosu olarak iki bölümden oluşuyor..."*

Faşizmin saldırgan uşağı Kamran İnan, parlamentoda yaptığı konuşmada, *"ABD, Mısır uçağını kaçırır, İsrail Tunus'u bombalar. Ben ise Güneydoğu'daki olayların kaynağını bilirim ama otururum."* sözleriyle, dıştaki kontr-gerilla eylemlerini teşvik ediyordu.

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ DİRENİŞ VE MASKESİ DÜŞEN GÜÇLER

Bahar Atılımı ile birlikte tüm Hakkari çapında yükselen devrimci direniş savaşımız, faşist Türk sömürgecilerini ve onlara uşaklık eden vatan hainlerini korku ve telaşa boğarak gelişmesini sürdürüyor. Kahraman Kurtuluş Kuvvetlerimiz, şimdilik kaydıyla ana hedefini hain çetebaşlarına ölümcül darbe indirmenin teşkil ettiği devrimci operasyonlarına başarıyla devam ediyorlar. Kırsal yerleşim birimlerinde yaygın kitlesel toplantılar düzenleniyor. Düşmanın "köy korucuları" adı altında biraraya toplayıp halka ve devrime karşı savaştırmaya çalıştığı çeteler silahsızlandırılıyor. Devrime karşı suç işleyenler ve iflah olmazlıkları kanıtlananlar çeşitli cezalara çarptırılıyor. Faşist sömürgecilerin ve satılmış aşiret ve kabile reislerinin zorbalıkları sonucunda, ya da oyuna getirilip aldatılarak düşmanın silahını kuşanan unsurlar uyarılıyor: Silahlarını faşist sömürgecilere ve uşaklarına doğrultmaları için çağrılar yapılıyor. Kurtuluş Kuvvetlerinin çağrıları halkın bütün kesimlerinde olumlu karşılık buluyor. Kısacası, Hakkari, ulusal kurtuluş mücadelemizde işgal ettiği hayati önem taşıyan jeo-politik ve stratejik konuma ve tarihsel direniş geleneğine uygun düşen bir devrimci eylemlilik dönemine giriyor.

Faşist sömürgecilerin ve yerli uşaklarının azgınlaşan baskı ve zulmüne uğrayan halkımız, devrimci operasyonlarımızın düşman cephesinde yol açtığı şaşkınlık ve panik ortamı karşısında adeta bayram havasını yaşıyor. Direniş savaşımız, başta yurtsever köylülük olmak üzere toplumun tüm kesimlerinde büyük bir ilgi ve aktif destekle karşılanıyor. Hakkari'nin coğrafyasının düzenli orduların askeri harekatlarına uygun olmaması nedeniyle, faşist sömürgecilerin cankurtaran simidi gibi sarıldıkları karşı-devrimci çetelerin can telaşına düştükleri görülüyor. Gelişmelerin seyri karşısında faşist-sömürgeci ordunun fazla bir şey yapamaması ve önemli oranda atıl kalması çetelerin korkusunu daha da artırıyor. Deyim yerindeyse, "çifte tabiiyet" sahibi olan bu güçler, ilk efendileri olan faşist Türk sömürgecilerinden umutlarını kesmiş görünüyorlar. Devrim fırtınasının ilk esintileriyle birlikte, kendini savunmada bile güçlük çeken sömürgeci ordunun kendilerini kurtaramayacağı bilinci, bu güçlerin yönünü başka tarafa çevirmelerine neden oluyor. Uşak ruhlu aşiret ve kabile başları, "ikinci tabiiyet" avantajından yararlanmaya çalışıyorlar. Yıllardan beridir Kürdistan Kurtuluş Hareketini kendi aşiretsel ve ailesel çıkarları için kullanan işbirlikçi "Kürt prensleri"nin kapılarına koşuyorlar. Güney Kürdistan'daki feodal-burjuva önderlikten medet umuyorlar. Ortaçağın feodal kurnazlığı, düzenbazlığı, entrikacılığı, basit ayak oyunları ve komploculuğu yeniden hortluyor. Çağdışı olanın çağdaş olandan duyduğu derin korku kendisini dışa vuruyor. Ünlerini, kirli geçmişleri ve dünyanın en gerici güçleriyle tehlikeli bağlantılarından alan "prensler", Doğu ve Güney Kürdistan'da oynadıkları oyunları Hakkari'nin şahsında Kuzey-Batı Kürdistan'da da oynamak istiyorlar. Ama devrimci önderliğe yönelik oyunlarının fazla tutmayacağını ve ayakları altındaki toprağın hızla kayacağını bildikleri için, düşmanlıklarını açıkça ortaya koymaktan çekiniyorlar. Açık düşmanlık yerine, tam bir ikiyüzlü tavırla Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadeleye karşı olmadıklarını açıklıyor ve en iğrenç komplocu yöntemlere başvuruyorlar. Panik içinde bulunan çetelere yalnız olmadıklarına dair güvence vermeye ve yeniden toparlayıp Türk sömürgecilerinin emrine sunmaya çalışıyorlar.

Bunun için Hakkari üzerindeki savaş, sadece Kürdistan halkı ve onun silahlı devrimci güçleriyle sömürgeci Türk ordusu arasındaki bir savaşla sınırlı kalmayacağa benziyor. Aynı şekilde işbirlikçi Kürt gericiliği ile halkımızın ulusal ve sınıfsal çıkarlarının somut ifadesi olan proletarya önderliği arasındaki sonucu tayin edici sınıf savaşımın da Hakkari üzerinde gerçekleşecek gibi görünüyor. Bu durum pratikte bir dizi önlem almayı gerektiriyor ve devrimci savaşı geliştirmekle yükümlü olan güçlerin önüne zorlu görevler koyuyor. Öngörülü olmak, önlemler almak, faşist sömürgecilerin ve işbirlikçi gericiliğin bütün entrika ve komplolarını boşa çıkarmak, bunun için de devrimci saldırı ruhundan hareketle savaşı kızıştırmak; görev budur.

Bu görevlerin yerine getirilmesi, Hakkari'yi ulusal kurtuluş mücadelemizin sürekli, yıkılmaz ve zaptedilmez bir üssü yapacaktır.

HAKKARİ'NİN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDEKİ YERİ VE ÖNEMİ

Hakkari, Kürdistan'ın toprak bütünlüğü içerisinde son derece belirgin bir yere sahip olan bir alan niteliğini taşımaktadır. Ona böyle bir özgül nitelik kazandıran şey, işgal ettiği hayati önem taşıyan jeopolitik ve stratejik konumudur. Bu ayrıcalıklı konum, bugün tartışma götürmez bir biçimde açığa çıkmıştır. Bunda rol oynayan başlıca etken ise, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal direniş mücadelesidir. Geçmiş yıllarda gerektiği ölçüde dikkatleri çekmemiş olsa bile, Hakkari'nin bu konumu günümüzde çeşitli güçler tarafından da onay görmektedir. Alan üzerinde çıkarları çatışan güçler de içinde olmak üzere, birçok güç bugün gözlerini bu alana dikmiş bulunmaktadır. Doğal olarak, böyle bir durum, Hakkari bölgesini Kürdistan genelinde devrim ile karşı-devrim arasında süren şiddetli çatışmanın en çok kızıştığı bir odak haline getirmektedir.

Hakkari alanının bu dikkate değer konumunu çeşitli yönleriyle ele alıp değerlendirmek mümkündür. Her şeyden önce, Hakkari, Kürdistan'ın parçalanmış statüsü içerisinde ülkemizi kendi aralarında paylaşan üç sömürgeci devletin sınırlarının kesiştiği alanda yer almaktadır. Güneydoğuda Türkiye'nin Irak ile olan devlet sınırlarının yarıdan fazlasını Hakkari toprakları teşkil etmektedir. Yine doğuda Türkiye ile İran arasındaki devlet sınırının önemli bir bölümü Hakkari topraklarına dahildir. Dolayısıyla adı geçen alan Kürdistan'ın her üç parçası arasında bir tür doğal eşgüdüm sağlayan bir köprübaşı niteliğini sunmaktadır. Bunun için Kürdistan'ın Güney ve Doğu parçalarında meydana gelen her gelişme bu bölgeyi doğrudan etkilemektedir. Bunun tersi de aynı ölçüde geçerlidir: Kuzey-Batı Kürdistan'da ortaya çıkan siyasal gelişmelerin etkilerinin öteki parçalara taşırılmasında da, Hakkari bölgesi adeta bir köprü görevini yerine getirmektedir. Hatta son yıllarda gelişmenin esas olarak bu yönde işlediği söylenebilir. Hemen her dönemde bu karşılıklı etkilenmenin somut örneklerini en canlı bir biçimde görebilmek mümkündür. Hakkari, geçmiş dönemlerde ülkemizin diğer iki parçasında görülen ve çoğunlukla feodal güçlerin önderlik ettiği başkaldırı ve direniş hareketlerinin içinde olmuştur. Bu alanda yaşayan halkımız, tarih boyunca sürdürüp getirdiği direnişçi özellikleri ve yurtsever geleneklerinin de bir sonucu olarak savaşçı gücünün önemli bir bölümünü bu parçalara aktarmış, yabancı egemenliğe karşı gelişen savaşa fiilen katılmıştır. Feodal-burjuva önderliğin çözümsüzlüğü ve çıkmazına rağmen, hemen her zaman düşmana karşı gelişen mücadelenin ortasında olması, yöre halkının yurtseverlik duygularını büyük oranda diri tutmuştur. Ama tutarlı bir devrimci önderlikten yoksun olması yüzünden, bu muazzam yurtsever potansiyel gerici önderliklerin elinde çoğunlukla çarçur edilmiştir.

Hakkari'nin coğrafyasının da kendine özgü ayırdedici özellikleri vardır. Kürdistan geneli açısından ele alındığında bile Hakkari'nin ülkemizin en sarp, dağlık ve engebeli bölgesi olduğu görülecektir. Kürdistan'da batıdan doğuya ve güneyden kuzeye doğru yükselerek uzanan sıradağlar burada biribirine girip kesişerek adeta bir düğüm oluşturmaktadır. Tepeleri buzullarla örtülü olan yalçın dağlar ve ormanlarla bezenmiş derin vadiler bu coğrafyanın karakteristik özelliği durumundadır. Baharla birlikte eriyen kar sularıyla taşan ve çok ender geçit verebilen ırmakların içinden geçtiği vadiler bölgeyi kendi içinde birkaç parçaya ayırmaktadır. Doğudan batıya doğru sırasıyla Avaşin (Küçük Zap), Büyük Zap ve Habur suları, aynı zamanda bu parçalanmışlığa yolaçan derin ve uzun vadileri meydana getirmektedir. Uzun kış koşulları boyunca bu dağlar Hakkari'nin irili ufaklı yerleşim alanlarının dışarıyla olan bağlantılarını koparmakta, yazın ise ancak belli noktalarda geçit vermektedir. Arazinin bu sert iklim yapısı düşmanın alan üzerinde istediği gibi denetim kurmasına engel olmaktadır. Çokça çaba harcadığı halde, TC yönetimi, alanın mevcut özellikleri nedeniyle, Türkiye-Suriye sınırlarında olduğu gibi fiziki engel sistemi yaratarak, buradaki sınır hattı boyunca sıkı bir denetim gerçekleştirme çabalarında herhangi bir sonuç alamamıştır. Düşman yönünden, bölgenin coğrafi özellikleri askeri harekatlar için de elverişli değildir. Sarp ve çoğu yerde geçit vermeyen coğrafi koşullar, düzenli ordu birliklerinin harekatlarına fazla olanak tanımamakta; sömürgeci ordunun sahip olduğu yüksek askeri tekniğin ve üstün maddi donanımın önemini bir hayli azaltmaktadır. Böylece pek çok zayıf yanları bulunan sömürgeci silahlı kuvvetler, Devrimci Kurtuluş Birlikleri karşısında taktik düzeyde sahip oldukları bir üstünlükten yeterince yararlanamamaktadır. Ama aynı yapı başlangıç için geçici sayılması gereken birtakım zaafları içinde taşısa bile, gerilla birliklerinin harekatları açısından muazzam bir uygunluk arzetmektedir. Bu yüzden, alanın elverişli coğrafyasından sonuna kadar yararlanarak ve yöre halkının engin bir güç kaynağı niteliğindeki köklü yurtsever geleneklerine dayanarak, kısa bir sürede düşmanın askeri güçlerini hareketsiz kılıp etkisizleştirmek olanaklar dahilindedir. Sömürgeci-faşist ordunun bu ve öteki zayıflıkları iyi değerlendirilir ve gerilla savaşımız yerel ve bölgesel düzeydeki ayaklanmalarla desteklenebilirse, düşman kuvvetlerini bu bölgeden en erkenden kovmak ve böylelikle kurtarılmış bir Hakkari'ye ulaşmak mümkün olabilecektir. Halk savaşının uzun süreli karakteri gözönüne getirildiğinde, bütün ülke düzeyine yayılan mücadelemiz açısından da hayati bir önem ve dayatıcı hale gelen bir ihtiyaç niteliğini taşıyan böyle bir hedefe varmak fazlaca uzun bir zamanı almayacaktır.

Hakkari'nin önemi, sadece onun Kürdistan'ın üç ayrı parçasının birleşme noktası olması ya da gerilla savaşının geliştirilmesi yönünden elverişli özellikler sergilemesi ile bitmemektedir. Parçalar arasındaki coğrafi bütünlük burada başka türden bir bütünleşmeyi daha beraberinde getirmektedir: Ülkemizin uzun yıllara dayanan parçalanmışlığına karşılık, Hakkari'nin şahsında Kuzey-Batı Kürdistan'da yaşayan halkımızın, ulusumuzun Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşayan parçalarıyla pratik birliği her zaman devam etmiştir. Ülkemizin diğer iki parçasında yaşayan halkımızla ulusal bağların da ötesinde kan bağlarıyla bağlı olan Hakkari halkı, Türk sömürgecilerinin tüm engellemelerine rağmen gerçekte sınırları tanımamıştır. Hemen belirtmek gerekir ki, mevcut koşullarda giderek hızlanan bir çözülme ve dağılma sürecini yaşamakla birlikte, alanda egemen olan aşiretçi-feodal yapı olmuştur. Burada varlığını sürdüren aşiretlerden her biri önemli ölçüde sınırın her iki yakasına birden dağılmış durumda yaşamışlardır. Aşiretlerin büyük bölümü bazı alanlarda sınırın Kuzey-Batı Kürdistan kesiminde yoğunlaşırken, bazı yerlerde de bunun tersi bir durum sözkonusudur. Bu dağılmışlık durumu Hakkari'nin özellikle Güney Kürdistan'a birleşik olan kesimlerinde daha fazla belirgindir. Gerî, Herkî, Dostkî, Rêkanî, Nerweyî, Guyî vb. gibi bazı aşiretlerin dağılımı buna örnek olarak gösterilebilir. Aşiretlerin belirtilen türden bir yerleşim ve dağılım biçimi, Hakkari'nin Doğu ve daha çok da Güney Kürdistan'la sürdürdüğü ilişkilere epeyce canlı bir nitelik verdirmektedir. Uzun sömürgeci egemenlik yılları boyunca, halkımızın düşmanları sınır aşiretlerinin birbirleriyle olan bağlantılarını koparmada kesin bir sonuca ulaşamamışlardır. Kuzey-Batı Kürdistan'da sömürgeci Türk burjuvazisinin askeri ve siyasal planda egemenliğini sağlama almasına karşılık, Güney Kürdistan üzerinde Irak-Arap sömürgecilerinin aynı şeyi gerçekleştirmede tam bir başarı sağlayamamaları ve bu alanda belli bir egemenlik boşluğunun varlığı da bunda önemli bir rol oynamıştır. Bu anlamda ülkemiz topraklarının yabancı egemen güçler arasında parçalanmışlığının siyasal ve hukuki ifadesi olan devlet sınırları, pratikteki yapaylıklarını ve geçersizliklerini en çok Hakkari somutunda açığa vurmuşlardır.

İşçi sınıfının önderlik ettiği bir ulusal kurtuluş hareketinin başarısı için son derece olumlu bir zemin oluşturan bütün bu etkenler, TC'nin kuruluşundan beri, sömürgeci Türk burjuvazisinin bu bölgeye ilişkin olarak izlediği politika üzerinde de etkilerini açıkça ortaya koymaktadır. Bunu daha iyi görebilmek için Türk sömürgecilerinin Kuzey-Batı Kürdistan'ın Hakkari dışında kalan alanlarındaki uygulamalarına değinmek gerekir.

Türk burjuvazisi, ülkemizin egemenliği altında tuttuğu parçasının hemen her köşesinde, esas olarak başka alternatifi bulunmayan çıplak bir karşı-devrimci şiddet politikası uygulamıştır. "Cumhuriyet" dönemi boyunca ülkemizde gelişen her başkaldırı hareketini, sömürgeci egemenliğine yönelen her karşı koyuşu acımasızca bastırmış; böyle bir direnmeye sahne olan her alanı bir kan deryasına çevirmiştir. Bunu yaparken, diğerlerinin yanısıra sözkonusu direnişlerin en önemli zaaflarından birisini, bu direnişlerin bir türlü ulusal bir kapsama ulaşamayıp yerel veya bölgesel düzeydeki hareketler olmakla sınırlı kalmaları olgusunu ustaca kullanmıştır. Her zaman için "tehlike" arzeden bölgeyi tam bir kuşatma ve abluka altına alarak Kürdistan'ın öteki bölgelerinden soyutlayıp tecrit etmiş; içte aşiret, kabile ve aile çelişkileriyle dinsel ve mezhepsel bölünmeleri iyice körükleyerek halkı birbirine düşürmüş; en sonu güçten düşürülmüş yapının üzerine yürüyerek bitirici darbeyi indirmiştir. Kuşatma ve ablukayı bazen tek bir aşiretin yaşadığı alanı içine alacak şekilde daraltmış, akılları durgunluk verecek ölçüde korkunç katliamlara girişmiştir. İnsanlık tarihinin tanıdığı bu en barbar sınıf, her bastırma ve imha operasyonu sırasında son derece pervasızca davranmış, uyguladığı çılgınca terörün dozunu biraz olsun sınırlamayı asla düşünmemiştir. Öz olarak ifade edilirse bu politika için her türlü ölçü geçersizdir, yasa yoktur, kendi deyişiyle "ihtilalin yasası tüm yasaların üstündedir"; bu politikada kural aramak boşunadır, onun tanıdığı tek bir kural vardır: Ne olursa olsun boyun eğdirmek ve her yolla imha etmek! Zaten varlığını tümüyle bir ülkenin ve üzerinde yaşayan halkın inkarına dayandıran bir politikanın, uygulamanın böyle bir biçim almasında şaşılacak bir şey de olamaz. Tabii Türk burjuvazisi yalnızca bu tür bir uygulamayla da yetinmemiştir: Her soykırımın ardından hızını alamayıp vahşi bir hışımla silahsız ve savunmasız halk kitlelerinin üzerine yürümüş, Kürtlüğün hala yaşadığının belirtisi saydığı her şeyi ezmiş ve gündeme getirdiği yabancılaştırıcı ve kişiliksizleştirici politikalar temelinde, alabildiğine sindirdiği toplumu kendi ulusal kimliğinden uzaklaştırmaya çalışmıştır. Bu uygulama, amaçlanana önemli ölçüde ulaşma açısından en somut ifadesini Dersim'de bulmuştur. Ağrı isyanında, Palu-Genç-Hani isyanı sırasında ve öteki Kürt isyanlarında görülen durum da bundan pek farklı değildir.

Ancak, sömürgeci Türk burjuvazisinin Kuzey-Batı Kürdistan ge-

nelinde uyguladığı bu politikayı Hakkari somutunda da aynen uyguladığını söylemek yeterli olmayacaktır. Gerçeğe daha çok yaklaşması açısından, Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın başka alanlarında sergilediği hiçbir sınır tanımayan ve aşırı ölçüde pervasız tutumun, burada yerini biraz daha temkinli ve ölçülü bir yaklaşıma bıraktığını söylemek gerekecektir. Hiç kuşkusuz sömürgecilerin Hakkari özgülünde de kendileri için seçtikleri temel yine azgın karşı-devrimci şiddet olmuştur. Değişen tek şey, hayati önemde görülen kamçı politikasının (süngü politikası demek daha doğrudur) kendisine tali bir rol atfedilen şeker politikasıyla takviye edilmesidir. TC'nin kuruluşundan sonra Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı yeni baştan işgal ederek askeri, siyasal, ekonomik ve kültürel alanlarda mutlak egemenliğini kurmak istemesi karşısında Hakkari halkı da sessiz kalmamış, direnme yolunu seçmiştir. Şemdinli'de, Oramar'da, Uludere'de halk sömürgeci işgale karşı kahramanca savaşmıştır. Direnişler yine bölük pörçüktür, bölgesel düzeyde ortak bir direnmeye bile ulaşılamamıştır, ama düşmanı kötü zorlamıştır. Öyle ki Şemdinli isyanı 1926'larda o zamanki Fethi Okyar hükümetinin düşmesine ve yerine daha becerikli bir cellat olan İsmet İnönü başkanlığında yeni bir hükümetin kurulmasına neden olmuştur. Türk burjuvazisi, Abdülhamit döneminin Hamidiye Alaylarından miras kalan yerli hainlere dayanarak bu direnişleri de vahşice bastırmıştır.

Ama yukarıda da değindiğimiz aleyhteki bir takım etkenler yüzünden, burjuvazi direnişçi güçlerin tümünü etkisizleştirip imha etmeyi fazlaca başaramamıştır. Yarı-özerk konumlarını korumak için fazla umut kalmadığını ve direnişlerinin kırılmaya yüz tuttuğunu farkettikleri anda, isyancı güçlerin bir bölümü ailelerini ve yakınlarını da yanlarına alarak sınırın karşı yakasına geçmişlerdir. Bu insanların atalarından kalma topraklara yeniden kavuşma özlemi içinde yaşadıklarını bildiği için, bu durum TC tarafından kendi egemenliğine yönelen ciddi bir tehdit unsuru olarak görülmüştür. Bunun için de bu duruma düşebilecek insanların sayısını en aza indirmek istemiştir. Bu noktada kendi yasalarının dışına çıkmış, köylerini terkeden insanların arkasından elçiler çıkarmış, tekrar eski yerlerine dönmeleri durumunda haklarında hiçbir işlem yapılmayacağını vaat etmiştir. Türk burjuvazisinin genelde Kürdistan'a ve Kürt halkına ilişkin politikasında gördüğümüz bu sınırlı sapmanın nedeni, onun Hakkari'nin hiçbir zaman söndürülemeyecek bir isyan ocağına dönüşmesinden korkmuş olmasıdır. Bu korkudan dolayı Dersim'de yaptığı gibi bir defada "çıbanı kesip atma" türünden bir yönteme başvurmaya yanaşmamış, Hakkari'yi uzun vadede adım adım kendisine bağlama yolunu tercih etmiştir. Düşman için isabetli olan da bu olmuştur.

Tarımsal üretim yönünden bereketli topraklara sahip olan Yüksekova'nın büyük bir kesimi dışında tutulursa, 1970'lerin ortalarına gelinceye kadar, genelde Hakkari Kürdistan'ın diğer bölgelerinden tecrit edilmiş bir durumu yaşamıştır. Bu alan Türk sömürgecilerince esas olarak kapitalist üretim ilişkilerine kapalı tutulmuştur. Ortaçağdan kalma aşılmış toplumsal ilişki biçimleri ve gerici değer yargıları tamamen bilinçli bir şekilde korunmaya çalışılmıştır. Sömürgeci idari kuruluşlara ait binaların ve askeri tesislerin dışında, bu alana hemen hemen hiçbir yatırım yapılmamıştır. 1970'lerde Hakkari'ye yapılan tek ve en büyük "yatırım" on milyonlarca lira harcanarak inşa edilen "modern" bir cezaevidir. Bu bölgede uzun yıllar kendi kendine yeterli bir kapalı ekonomi sistemi egemen olmuştur. Tarıma elverişli arazinin alabildiğine sınırlı olduğu Hakkari'de, halkın temel geçim kaynağını meydana getiren şey hayvancılıktır. Yerleşim birimlerinin serpiştirildiği vadi içlerinde ve dağ eteklerinde tarıma açılan çok küçük ölçekli topraklarda sınırlı bir üretim yapılmaktadır. Köylüler kendi bazı ihtiyaçlarını çoğunlukla Güney ve Doğu Kürdistan'dan karşılamaktadır. Türkiye pazarlarıyla ilişkileri ise epeyce zayıf kalmaktadır. Türk devletinin kaçakçılık adını verdiği sınır ticaretinin esasını, köylülerin satmak istedikleri hayvanları Güney Kürdistan'a geçirip pazarlamaları oluşturmaktadır. Bazı değişikliklerle birlikte, en azından son birkaç yıla kadar Hakkari'de yaşanan durum böyledir. Ancak PKK önderliğinde Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin geniş köylü kitleleri arasında yayılması üzerine, bu mücadelenin alevlerinin Hakkari'ye de sıçramasından çekinen Türk sömürgecileri, bundan böyle bu alana daha büyük bir özenle eğilme gereğini duymuşlardır. 12 Eylül darbesi öncesinde devrimci direniş mücadelemizin bu alana yansıması epeyce zayıf kaldığı halde, 1979'lardan itibaren sömürgecilerin dikkatlerini Hakkari üzerinde yoğunlaştırdıkları iyi hatırlanacaktır. Özellikle Ecevit Hükümeti döneminde uygulamaya konulan "Köye Ulaşım Projesi" ile Hakkari'nin her tarafı bir karayolu ağıyla örülmek istenmiştir. Bu yıllarda Hakkari'nin en ücra köşesine bile yol götürülmeye çalışılması tümüyle askeri amaçlara yöneliktir.

Türk sömürgecileri, Hakkari mıntıkasında gelişen direnmeleri bastırıp askeri ve siyasi alanlarda denetimlerini kurduktan sonra, egemenliklerini daha da pekiştirmek için, bölgenin farklılıklar arzeden özelliklerinden yola çıkarak kendilerine yeni işbirlikçiler edinmeye ve böylelikle sosyal dayanaklarının sayısını artırıp güçlendirmeye çalışmışlardır. Ancak bu bölgede büyük toprak mülkiyetine dayanan güçlü bir feodal yapının olmayışı ve feodalizme oranla daha özgür bir görünüm sunan aşiret yapısının egemen olması, bu konuda Türk sömürgecilerinin karşısına ciddi zorluklar çıkarmıştır. Yıllardan beri bu topraklarda özgür olarak yaşamaya alışmış olan aşiret ve kabile mensupları yabancılara köleliği öyle kolayca kabul etmek istememişlerdir. Denilebilir ki, sömürgeciler de karşılarında bu tür bir yapı bulunduğunun bilinciyle hareket etmişlerdir. Bunun için, bölgenin çeşitli yerleşim alanlarında ilk karakollar kurulduğu zaman, sömürgeciler, aşiretler ve kabilelerin silahlı bir biçimde hareket etmelerine fazlaca ses çıkarmamışlardır. Hatta kuruluş dönemlerinde düşman karakolları silahlı köylüler tarafından adeta muhasara altına alınmış gibidir. Ama zamanla köylüler sömürgeci ordu birliklerinin bölgedeki varlığına alıştırılmış, karakolların kurulması normal bir olay olarak karşılanmaya başlanmıştır. Bu, sömürgecilerin bölgedeki egemenliklerinin başarısını hazırlayan temel unsurlardan biri olmuştur. Geçen zaman Türk sömürgecilerinin lehine işlemiş; aşiret yapısının bilinen zayıflıklarından da yararlanan sömürgeciler, kabile ve aşiret önderlerini çeşitli yollarla sindirerek kendilerine boyun eğdirmişlerdir. Aşiret aristokrasisinin ihaneti yabancıların egemenliğine karşı koymada köylüleri olumsuz yönde etkilemiştir.

Kuzey-Batı Kürdistan'da yaratılan suskunluğa karşılık, Kürt egemen sınıflarının Güney Kürdistan'da öteden beri belli bir örgütlülük içinde olmaları ve Arap sömürgecileriyle devamlı çelişkili ve çatışmalı bir durumu yaşamaları, Irak-Arap burjuvazisinin Güney Kürdistan'ın tümü üzerinde egemenliğini kuramaması ve Irak-Türkiye sınır şeridi boyunca denetimin bazı dönemlerde I-KDP'nin eline geçmesi, yurtsever Hakkari insanının I-KDP ile ilişkiye geçmesine neden olmuştur. Parçalanmış aşiretler ve kabilelerin Güney Kürdistan kesiminde kalan bölümünün esas olarak I-KDP'nin içinde olması bunu daha da kolaylaştırmıştır. Barzani aşiretinin başını çektiği üst düzeyde bir aşiretler ittifakı görünümündeki KDP, aslına uygun olarak, Hakkari'deki çeşitli aşiret ve kabile reisleriyle sıkı ilişkiler geliştirmiş, bunlara dayanarak aşiret ve kabile tabanı üzerinde etkinlik kurmaya çalışmıştır. Ama KDP bu ilişkileri geliştirirken, Kuzey-Batı Kürdistan içinde bir silahlı direniş hareketinin gerekli olduğunu kabul etmemiş; buradaki yurtsever potansiyeli otonomi adını verdiği amaçlarına ulaşmada yedek bir kuvvet olarak değerlendirmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan için bir ulusal kurtuluş mücadelesinin zorunlu olduğunun reddi, süreç içinde I-KDP'nin Hakkari başta olmak üzere Kuzey Kürdistan'daki hemen her ilişkisinin (özellikle sorumlu düzeydeki tüm ilişkilerinin), aynı zamanda ajan-muhbir ilişkileriyle TC'ye bağlanmalarına yolaçmıştır. Alandaki işbirlikçi gerici güçlerin "çifte tabiiyeti" de buradan ileri gelmektedir. Bu işbirlikçi kesim hem Türk sömürgecilerine ve hem de Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi yapılara dayanarak varlığını korumak istemektedir. Türk sömürgecileri de bu ikili ilişki biçimini onaylamışlar, böylelikle ilerde bölgede gelişmesi muhtemel bir ulusal kurtuluş hareketinin karşısına çıkarabilecekleri örgütlü bir işbirlikçi yapının oluşturulmasına ulaşmışlardır. Bu bir iddia değil, bir gerçektir ve bugün pratikte her zamankinden daha çok açığa çıkmış bulunmaktadır.

Bütün bu bağlantılarıyla Hakkari üzerinde küçümsenmeyecek bir etkinliğe sahip olan I-KDP hareketi, sömürgeciliğe karşı, bir "silahlı direniş hareketi" sıfatıyla bu alanda yaşayan yurtsever halk kitlelerini olumlu bir yönde etkilemiş olsa bile, süreç içinde yol açtığı tahribatlar olumlu yanlarını katbekat geride bırakmıştır. Tümüyle temsil ettiği sınıfların gerici karakterini dışarıya yansıtan bu oluşumun, Kürdistan'ın kurtuluşu gibi bir sorunu olmamış, hatta program hedefleri olan otonom bir Kürdistan'a ulaşmayı bile gerçekte amaçlamamıştır. Denilebilir ki, bu yapı kendi gerçek çıkarlarını Kürdistan'da yıllardır sürüp giden kaos ve kargaşa ortamında bulmuş, bu ortamı kendisi için en ideal durum olarak benimsemiştir. Süreklilik arzeden bir istikrarsızlık ve kargaşa ortamı KDP'nin temsil ettiği sınıfların vurgunlar yaparak palazlanmalarına yaramış, bunun için de sınır ticareti ya da kaçakçılık denilen şey en temel araçlardan biri olmuştur. Bugün bile Kuzey-Batı Kürdistan'dan Güney'e mal akışının düzenlendiği her önemli geçiş noktasında KDP tarafından seyyar "gümrük büroları" kurulmuştur. Başta canlı hayvan olmak üzere Güney'e geçirilen her türlü maldan yüksek bir gümrük bedeli alınmakta ve bu seyyar "büro"ların her biri çoğunlukla KDP içinde yer alan bir aşiret reisinin denetiminde bulunmaktadır. Parçalar arasındaki karşılıklı mal akışı doğrudan TC yetkililerinin bilgileri dahilinde olmakta, özellikle son yıllarda bu ticaret bizzat TC tarafından teşvik edilmektedir. Bazı yoksul köylüler de geçimlerini bu yolla temin etseler de, ticaret işleriyle uğraşan esas güçler kabile ve aşiret ileri gelenleridir ve bunlar her iki tarafta da KDP'nin ilişkileri durumundadır. Kuşkusuz aynı güçler TC yetkilileri ve karakol komutanlarıyla da ilişki içindedirler, onlara günlük olarak istihbaratik bilgi vermektedirler.

Bu son derece kirli ticaret faaliyetinin içinde yer alanlar sadece bu yapının sorumluları ya da aşiret ve kabile ileri gelenleri değildir. Hemen hemen tabandaki bütün "pêşmerge" yapısı da aynı şeye bulaştırılmış durumdadır. Zaten birim örgütlenmelerini kabile ve aşiret esasına göre düzenleyen KDP içinde sorumlu düzeyde yer alanların emrindeki unsurları böyle bir faaliyet için seferber etmeleri de fazla zor olmamıştır. Sonuçta bütün bu yapının kendisi küçük çaplı "ihracat-ithalat" işleriyle uğraşan bir tür "ticaret-şirket" görünümüne bürünmüştür. Öyle ki, Irak-Arap sömürgecilerine karşı savaş unutulmuş, otonomi davası bile bir kenara atılmıştır. Başlangıçta sade ve gayet soylu duygularla düşmana karşı savaşmak için bu yapının içinde yer alan insanlar ensonu tanınmaz hale getirilmiş, para için en değerli haklı dava adamlarını arkadan hançerleyecek kadar şekilsizleştirilmiştir. 1978'de I-KDP'nin direktifiyle KYB'ye mensup yüzlerce yurtsever savaşçıyı, sırf ellerindeki silahları zimmetine geçirmek için kurşunlayarak Hakkari üzerinde insanlıkdışı bir katliama girişen yapı da budur. Gerçi bu yapı KDP adına hareket etmiş ve KYB'ye karşı savaşmıştır, ama KYB'nin Hakkari zeminindeki ilişkileri de bundan pek farklı değildir. Hakkari'ye bu denli önemli çıkar bağlarıyla bağlı olan bu güçlerin çıkarlarına darbe indiren bir gelişmeye asla razı olamayacakları ve karşılıklı yakın çıkar birliklerinden dolayı Türk sömürgecilerini alandan söküp çıkarmaya yönelik bir silahlı direniş hareketini hiç de dostça karşılamayacakları ortadadır. Başarısı için alandaki mücadelenin bu özgül karakteri iyi bilinmek zorundadır.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin kendi düşmanını tanımadığını ve koynunda yılan besleyecek kadar aptal bir güç olduğunu söylemek doğru olmayacaktır. Ama 1975'te uğradığı onur kırıcı yenilginin ardından, I-KDP'nin silahlı güçlerinin önemli bir bölümü Hakkari'ye geçmiş, Kürt adını duyduklarında bile cin çarpmışa dönen Türk sömürgecileri, bu "iltica" olayını onaylayıcı bir suskunlukla geçiştirmişlerdir. Peki, bunu nasıl açıklamak gerekir? Bu gayri-resmi ilticanın karşısındaki tutumu daha iyi kavrayabilmek için "bölücü teröristler" adını verdiği PKK militanlarının burada konumlanmalarını bahane eden Türk sömürgecilerinin, devletler hukukunun ilkelerini çiğneyerek ve uluslararası kamuoyunda doğması kaçınılmaz olan yoğun tepkiyi göze alarak, 1983 yılı Mayıs'ında Güney Kürdistan'a fiili askeri müdahalede bulunması hatırlanmalıdır. TC'nin gerçek yüzü budur ve onun düşmanlarına karşı tavrı da böyledir. Varlığını halkımızın ve ülkemizinin inkarında gören bir gücün, Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun, bu ülkenin kurtuluşu için savaşanları en büyük düşmanı olarak bileceğini söylemek bile gereksizdir. Bu bir gerçektir, ama böyle bir gayri-resmi mülteci akınının gerçekleşmesinde Hakkari halkının yurtseverliğinin de tartışılmaz bir rolü vardır. Nitekim yıllardır Güney Kürdistan'daki hareketi sempatiyle izleyen ve oğullarını bu harekete katarak ona kan veren halkımız kendi soydaşlarına içtenlikle sahip çıkmış, onları en ufak bir karşılık beklemeksizin bağrına basmıştır. Birçoğunu Türk sömürgecilerinden gizlemiş, barındırmış ve beslemiştir. Yine de bu gerçek ne yazık ki TC'nin bu insanlara ilişkin aşağılık amaçlarını gizlemek için yetmemektedir.

TC'nin I-KDP'ye mensup savaşçıların kendi egemenliği altındaki alanlara yerleşmelerine rıza göstermesinin çeşitli nedenleri vardır. Her şeyden önce, sömürgeciler, bu yapının Hakkari başta olmak üzere tüm Kuzey Kürdistan halkı üzerinde olumlu değil, tamamen olumsuz yönde bir etkide bulunacağını çok iyi hesaplamıştır. Neden? Çünkü o dönemde ipleri tümüyle CIA uşağı olan İran Şahının eline geçen I-KDP hareketi, yüzbinlere ulaşan silahlı güçlerinin varlığına rağmen, Şah Rıza Pehlevi ile Saddam Hüseyin arasında varılan Cezayir Antlaşması üzerine, tek bir kurşun bile atmadan yenilgiyi kabul etmiştir. I-KDP hareketinin kaderi savaş meydanında değil, "Iraklıların Suriyelilerle hesaplaşabilmesi için Kürtlerden vazgeçeceğiz" diyen Kissinger'in girişimleriyle sömürgeci devletler arasında yapılan anlaşmalarla çizilmiştir. Kürt hareketi için emperyalizme dayanmanın sonu çok hazin olmuş, "Kissinger barışı" ile I-KDP hareketinin sonu getirilmiş, hareketin önderi durumundaki Molla Mustafa Barzani, "sömürgecilere yarar sağlayamadığı için İran Şahı tarafından kendisine Kereç'te sadaka olarak verilen bir evde hakir bir şekilde yaşamaya razı edilmiştir. Savaş meydanında yüzbinler dururken Kürt hareketinin yenildiğini ilan etmenin ve savaşçıları silahsızlandırarak İran'a göndermenin, mücadele içindeki insanlar üzerinde korkunç ölçüde yıkıcı etkiler yaptığı açıktır. Bütün bu olumsuz gelişmeler savaşçı güçlerin morallerini tümüyle çökertmiş, ülkelerinin kurtuluşuna ilişkin inançlarına öldürücü bir darbe indirilmiştir. Türk sömürgecileri, derin bir bunalımı ve korkunç bir düş kırıklığını yaşayan bu insanları teşhir ederek, halkımızı Kürdistan için savaşmanın "anlamsızlığı"na inandırmaya çalışmışlardır. Bu çabalarında bazı başarılar kazandıklarını söylemek bile mümkündür. Hakkari'de devrimci faaliyetler içinde bulunan arkadaşlarımız buna sık sık tanık olmuşlardır. I-KDP hareketinin niceliksel plandaki büyük gücüne rağmen sürekli başarısızlığa uğradığını yakından izleyen halk kitleleri, başlangıçta karşılarında beş-on kişilik bir militanlar topluluğunu gördüklerinde, çoğu zaman inançsızlıklarını açıkça ifade etmekten çekinmemişlerdir. Hakkari'de sürdürdüğümüz devrimci çalışmalarımızın şimdiki koşullarında bile bu olumsuzluğun ağır etkilerini hissetmemek olanaksızdır.

Öte yandan Türk sömürgecileri aynı yapı üzerinde daha değişik biçimlerde de oynamışlar, bazı unsurları basit çıkarlar karşılığında ve bazılarını da ajanlık ilişkileriyle kendilerine bağlamışlar, bunları ilerde kendi amaçları doğrultusunda kullanmayı düşünmüşlerdir. I-KDP hareketi içinde böylesi unsurların sayısı hiç de az değildir. Bu örgütün sınır birimlerinden TC'nin sınır karakollarına, gelişmeler hakkında günlük ve hatta saatlik bilgi gittiği iyi bilinmektedir. Bunlar bugün fiilen bu örgütün içinde yer alanlardır, buna karşılık bir de Kuzey-Batı Kürdistan'da kalarak sömürgeci-faşist yönetime hizmet eden eskinin "ateşli" milliyetçileri vardır. Bir örnek vermek gerekirse, bu tür tehlikeli unsurlardan biri olan Mecit Ağa (Mecit Piruzbeyoğlu), emperyalizmin has adamı Sami Abdurrahman'ın sağ kolu sıfatıyla 1978'lerde oluşturulan KDP-Geçici Komite içinde yer alarak bu hareketin yeniden toparlanması faaliyetlerine katılmış; 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrasında "hizmetlerinin karşılığı" olarak Çukurca Belediye Başkanlığı ve müteahhitlik gibi arpalıklarla taltif edilmiştir.

Devamı Syf: 26'da

FAŞİST TÜRK CUNTASI NEFES ALMAYA ÇALIŞIYOR

Evren ve Özal'ın Gezileri

Haziran-Temmuz ayları Türk diplomasisi için hareketli günlere tanık oldu. Sömürgeci-faşist cunta temsilcilerinin dış gezilerinin yanısıra, birçok yabancı devlet adamı ve politikacı da Türkiye'ye geldi. Tüm bu gezi ve ziyaretlerde sömürgeci-faşist cunta beklediklerini elde edememiş de olsa, yine de dikkate alınması gereken bazı gelişmelerden bahsedilebilir.

Evren Macaristan'a, Özal ise Romanya'ya gitti. Bu her iki geziden beklenen, ekonomik ilişkileri artırmak ve diplomatik alanda faşist rejime nefes aldırmaktı. Bulgaristan'da "Türk azınlığına uygulanan" sözde baskıların da gündeme getirildiği bu gezileri, her iki faşist temsilci de birer manevra olarak ele aldılar. Faşist cunta ABD'den SSCB'ye kadar her ülke ile diplomatik ilişkiler içerisine girerek, tecrit olmaktan kurtulmak istemektedir. Önümüzdeki günlerde, Özal'ın SSCB'ye de bir gezi yapacağı belirtilmektedir.

Gerek Evren'in ve gerekse Özal'ın gezileri, faşist Tük cuntasının M. Kemal döneminde yürütülen meşhur "tarafsızlık" politikasının günümüzde de sürdürülmesi amacına yöneliktir. Sosyalist ülkelere yönelik yeni manevralar içine girerek, bu politikayı sürdürmeye çalışmaktadırlar. Bir yandan anti-kömünistliği alabildiğine körüklemekte, Bulgaristan'a karşı adeta bir haçlı seferi başlatmakta; diğer yandan ise, sosyalist ülkeler ile dostluk kisvesi altında ilişkilerini ilerletmeye çalışarak Kürdistan sorununu örtbas etmek istemektedirler. Açık ki büyük bir çelişki anlamına gelen bu politika, neye dayanırsa dayansın fazla yaşama şansına sahip bulunmamaktadır.

Evren Kürdistan'a Gitti

Faşist Türk cuntasının başı Kenan Evren geçtiğimiz günler içinde Kürdistan'a uzun süreyi kapsayan bir gezi düzenledi. Erzurum, Erzincan, Ağrı, Van vb. alanlarda incelemelerde bulunan Kenan Evren, büyük bir sahtekarlık örneği de sergiledi. Halka çektirdiği işkence ve katliamların acısı daha tazeyken ve her gün bunun örnekleri yaşanırken, halkın sorunları ile yakından ilgilenen bir cumhurbaşkanı pozlarına bürünerek incelemeler yaptı.

İncelemelerinin başından sonuna kadar askeri harekat alanlarını gezen Evren, normal bir gezi programı varmış gibi, gerçekleri tersyüz ederek kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Gittiği hemen her köyde ve kasabada, "Bölücülere kanmayın, milli birliği bozmak isteyenler var" diyerek, esas korkusunu da ortaya koydu. Açık ki, bu gezinin de gizlenmeye çalışılan amaçları var. Ama ne yapılırsa yapılsın gerçeklerin gizlenemediği de bilinmektedir. Diğerleri gibi bu son geziler de ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmeye çalışılan yeni komploların bizzat yerinde incelenmesi anlamını taşımaktadır. Bu gezinin hemen ardından Türk ordusunda yeni harekat düzenlemesine geçildiğinin açıklanması bunun sadece bir örneğidir.

Ara Seçim ve Getirecekleri

TBMM'de boşalan 11 milletvekilliğini doldurmak amacıyla yeni parlamenterleri seçmek için 28 Eylül'de ara seçim yapılması kararı alındı. Tüm siyasi partilerin katılacağı ara seçime Özal Hükümeti-nin geleceği açısından bir dönüm noktası gözüyle bakılmaktadır.

SHP, Demirel ve Ecevitlerin yaptığı çıkışlar ve alternatif oluşturma çabaları bu seçimlerde daha belirgin olarak ortaya çıkacaktır. Faşist rejim, şimdiden birçok konuda eski siyasilere olduğu kadar, kurulu partilere de icazet vermektedir. Özal hükümetinin önemli oranda yıpranması, faşist rejimi böylesi bir gelişme içine sokmaktadır. 12 Eylül rejimi bu çabaları ile alternatif oluşturma girişimlerine zemin hazırlamaya çalışmaktadır. Demirel ve Ecevit'in yeniden radyo ve TV'ye çıkarılması bu adımların ileriye götürülmesi anlamını taşımaktadır.

28 Eylül'de yapılacak ara seçimler, Özal hükümetinin kaderine ışık tutarken, alternatif olarak hangi partiye ağırlık verileceğini de ortaya çıkaracaktır. Bu, İnönülü SHP mi, Demirelli DYP mi, Ecevitli DSP mi, yoksa Yazarlı HDP mi olacak? Bunu ara seçimler daha iyi ortaya koyacaktır. Ortaya çıkan açık bir gerçek, Özal hükümetinin giderek yıprandığı ve teşhir olduğudur.

Sonuç olarak: Dış ve iç temaslar, yeni geziler, ekonomik tedbirler, ara seçim, alternatif oluşturma çabaları faşist cuntanın nefes alma, yaşadığı derin çöküşten ve çürüme sürecinden kurtulma çabasıdır. 12 Eylül rejimi, Kürdistan'da yediği ağır darbeler ve içine düştüğü çıkmazdan bu manevralarla çıkmak istemektedir. Bu nedenle, Bulgaristan "meselesi"ni ortaya atmakta, "KKTC"ye gezi düzenlemekte, ve benzeri girişimlerde bulunmaktadır. Tüm bu çabalara rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz günden güne güçlenmekte ve faşist cuntayı derin çıkmazlar içine sokmaktadır.

Kıbrıs'ta Faşist Türk Cuntası Yeni Komplolar Peşinde

Temmuz ayı başında, cunta Başbakanı T. Özal, Kuzey Kıbrıs'a "KKTC"nin davetlisi olarak, bir gezi düzenledi. Faşist Türk cuntasının, tüm dünyaya rağmen ilan ettiği ve kendisi dışında hiçbir devlet tarafından resmen tanınmayan "KKTC"ye, T. Özal'ın bu gezisi, Türk devletinin yeni komplolar peşinde koştuğunu göstermektedir. Ada halkının çıkarlarını hiçe sayar bir şekilde ilan edilen "KKTC"ye faşist cunta zorla da olsa kan verip yaşatmaya çalışmaktadır.

BM, Avrupa Parlamentosu, Kıbrıs'ın Türk ve Rum halklarının tüm karşı çıkmalarına ve yoğunlaşan tepkilerine karşın, T. Özal Kuzey Kıbrıs'a gitti. Kıbrıs'ın Kuzey'inde sözde bir devlet kurulmasına rağmen, bunun faşist cuntanın zoraki bir doğumu olduğu açıktır. 1974'te K. Kıbrıs'ın Türk birliklerince işgal edilmesi ardından, Türk devleti işgali altında tuttuğu kısım üzerinde egemenliğini güçlendirmeye büyük önem verdi. Kıbrıs sorununun çözümüne yanaşmadığı gibi, attığı adımlar ve en son olarak "KKTC"nin ilanı ile birlikte, Kuzey Kıbrıs'ı tamamıyla kendisine bağladı. Bugün Kıbrıs'ın Türk işgali altında bulunan bölümü üzerinde, tamamiyle faşist cuntadan direktif alan kukla bir yönetim var. Bu yönetimin ihtiyaçları ve idaresi faşist cunta tarafından karşılanmakta ve gerçekleştirilmektedir.

Nitekim, T. Özal'ın Kıbrıs'a gidişi, bu gerçekleri bir kez daha gözler önüne serme amacını taşımaktadır ve "KKTC"nin her şeye rağmen yaşatılacağını ispata yöneliktir. Faşist Türk cuntası bu ziyareti ile, zoraki doğumunu gerçekleştirdiği "KKTC"ni yaşatmakta kararlı olduğunu göstermek istemekte ve ölü doğumu bir türlü kabule yanaşmamaktadır.

Bu gezinin diğer bir amacı ise, Yunanistan üzerinde yeni tehditlerde bulunup, Kıbrıs ve Ege meselelerinden dolayı zaten yoğun olan çelişkileri şiddetlendirerek, kamuoyunun dikkatlerini temel meselelerden çekmektir. Böylece, Kürdistan'da yürütülen sömürgeci savaş ve buna karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi gizlenmeye ve kamuoyunun dikkati dışa yöneltilmeye çalışılmaktadır. Bu gezi ile faşist cunta bir taşla iki kuş vurmak istemiştir.

Çin Başbakanı, Evren ve Özal ile görüşürken

Çin ve Pakistan Başbakanları Ne Getirdi?

Dışa yönelik olarak yoğunlaşan diplomasi trafiği Türkiye'ye konuk olarak gelen Çin ve Pakistan Başbakanlarının gezileri ile içte de sıklaştı.

Pakistan, gerek emperyalizmle içine girdiği ilişkiler ve gerekse faşist diktatörlüğü sivil kliklerle gizleme çabaları bakımından Türkiye ile yakın benzerlikler arzetmektedir. Her ikisi de ABD emperyalizminin güvenilir müttefikleri ve saldırı üssü durumundadırlar. İşte, böylesine yakın benzerlikler içinde gerçekleşen bu ziyaret, birçok şey getirmekle birlikte, faşist Pakistan ve TC yönetimlerinin jandarmalık rollerini en iyi bir biçimde gerçekleştirme konusunda diyaloğu sıklaştırdıkları görülmektedir. Ziyaretin gündeminde ekonomik ilişkiler de olmakla birlikte, esas olarak, karşıdevrimci deneylerin birbirlerine aktarılması amacı taşınmaktadır.

Çin, son birkaç yıl içinde Türk faşist cuntası ile diplomatik ilişkilerin yanısıra, ekonomik ilişkilerini de yoğunlaştırdı. Bu son ziyaret de bu çerçevede gerçekleştirilmiş bir gezidir.

Halk Yoksulluktan Kırılıyor, Hükümet Her Şey yolunda Diyor

Türkiye ve Kürdistan'da yoksulluk öylesi boyutlara ulaşmıştır ki, artık dayanılması olanaksız hale gelmiştir. Başta halkın kendisi olmak üzere, dünya bile bu kadar yoksulluğa rağmen hala nasıl yaşanabildiğine şaşmaktadır. Basının sayfalarına yansıyan birkaç örnek bile, mevcut durumu kavramak açısından yeterlidir. Pahalılık, önüne geçilmez bir biçimde sürekli artarken, halkın alım gücü de günden güne düşmektedir. Ekonomik çöküşün belirtileri olan açlık, fuhuş, intihar, hırsızlık vb. olaylarda artış görülmektedir. Buna karşın birkaç tekelcinin sermayesinde ve gücünde büyüme ulaşılmaz boyutlara varmıştır. Yaşanan bunca olaya karşın, Özal hükümeti hala "her şey yolunda" diyerek tozpembe bir ekonomi toblosu çizmektedir.

Ekonomik çöküşün örneklerine her gün her alanda rastlamak mümkün. Nereye bakılsa bunun sayısız örneği ile yüzyüze gelinmektedir. Bu süreçte meşrulaşan bir diğer olay da var. Eskiden biraz da olsa gizlenen veya kılıfına uygun olarak alınan rüşvet artık gizleme gereği bile duyulmaksızın açıktan alınmaktadır. Belediyelerden devlet bakanlıklarına ve Başbakanın çevresine kadar hepsini avucuna alan rüşvet, adeta "yağma Hasan'ın böreği" misali "kim ne kadar koparırsa" yarışına döndü. Rüşvet yemeyen ve rüşvetle iş yapmayan hiçbir devlet yetkilisi kalmadı. Bunun rekoru da Turgut Özal'ın elinde; kızına 52 milyonluk bir araba hediye ettirerek, başarısını(!) bu alanda da gösterdi.

Türkiye'nin ekonomik tablosu böylesine derin bir çöküşü yaşayan bir tablodur. Halk açlıktan ölmemek için çırpınırken, bir avuç egemen çevre servetlerine yeni servet katmaktadır.

SAYFA 2'DEKİ HABERLERİN DEVAMI

ŞEMDİNLİ'DE MİLİS ÇETELERE YENİ DARBE

15 Ağustos 1984'de Eruh ilçesinin yanısıra, Şemdinli'de direniş eylemlerinin geliştirilmesi, sömürgeci faşistlerle, devrimci birliklerimiz arasında, bu alanda da yoğun çatışmaların yaşanmasını birlikte getirdi. Faşist sömürgeciler sarsılan prestijlerini yeniden tesis etmek için yoğun bir saldırı içine girdiler. Direkt askeri birliklerini devreye sokmanın yanısıra, yaygın olarak milis çete örgütleme işine de giriştiler. Böylece direniş hareketimizi iki taraftan kuşatma altına alarak ezmeye çalışmaktadırlar.

Son dönemlerde faşist sömürgeciler Şemdinli alanında yeni taktiklere başvurmaya başladılar. Direkt ordu birliklerini harekete geçirmemekte; daha çok ajan-çete yapıyı harekete geçirerek sonuç almak istemektedirler. Karakolların birçoğunu kaldırmakta; seyyar birlikler aracılığı ile kurdukları pusularla sonuç almaya uğraşmaktadırlar. Belirli bir yerleşik alanları olmayan bu birliklerini sürekli hareket halinde tutup, pusular kurdurtarak sonuca gitmeye çabalamaktadırlar.

Bunun yanısıra, köylere sürekli bir biçimde operasyonlar düzenlenmekte, kitleler tehdit edilerek, ulusal kurtuluş mücadelesine destekleri kesilmeye çalışılmaktadır. Adam başına neredeyse 1-2 askerin düştüğü Şemdinli'de, sömürgeciler sık sık köyleri boşaltacakları tehditinde bulunarak, devrimci gelişmelerin önünü tıkamak için yoğun bir çaba içerisine girmektedirler.

Çeteciliği örgütleme faaliyetinde ilkel milliyetçilikten de yararlanan TC, bunlara dayanarak çeteciliği yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Bu güçlerin çeteciliği örgütlemedeki rolleri bugün daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır. I-KDP'nin denetiminde geliştirilen bu çetecilik, bu güçlerin tüm inkar ve yalanlarına karşın gizlenememektedir. Her ne kadar direnişin yanında oldukları söylentilerini yayıyorlarsa da, çetebaşları ile sürekli görüşme içinde bulunmaları ve kışkırtmalar yapmaları gerçekleri ortaya koymaktadır.

Geçtiğimiz günlerde, sömürgecilerin örgütleyip geliştirmeye çalıştığı ajan-milis yapıya önemli darbeler vuruldu. Şemdinli ve çevresinde tutunamayan çetecilik dağılmayla karşı karşıya geldi.

26 Mayıs 1986 günü, Nirkola'da sömürgecilere gönüllü çetecilik yapan Musa Şen silahsızlandırıldı. Sömürgecilere, silahı olduğunu açıklayarak, çetecilik yapan Musa Şen'in siminof marka tüfeğine ve 43 mermisine el kondu. Ayrıca aynı köyden 1 adet dürbün de kamulaştırıldı.

30 Mayıs 1986 günü, Nehri köyünde Reşit Çiftçi'ye ait bir adet kalaşnikof marka tüfeğe ve 29 adet mermisine, şarjörü ile birlikte el kondu.

2 Haziran 1986 günü, Kolita köyünde çeteciliğe soyunan Selahattin adlı şahıs, "köy korucusu" adı altında nasıl bir rolü üstlenmek durumunda kaldığı ve ne tür bir suça itildiği konusunda uyarıldı ve daha sonra serbest bırakıldı.

17-18 Haziran 1986 günü, Herki köyü tümden silahsızlandırıldı. HRK birliklerince bir baskınla gerçekleştirilen ve 2 gün süren eylemde köyde bulunan ve çetelere ait olan 2 adet kalaşnikof tüfek, 4 adet şarjörü ve bunlara ait 72 adet mermi ele geçirildi. Ayrıca çetelerin üzerinde bulunan 12 adet bruno marka tüfeğe, 10 adet kütüklüğü ve 340 mermisi ile birlikte el konuldu.

Temmuz başlarında, Şemdinli'nin Derecik köyüne düzenlenen bir baskında 2 köy korucusu öldürüldü, 4'ü ise ağır yaralandı. Gece gerçekleştirilen eylemde, HRK birlikleri kayıp vermeden başarılı bir şekilde geri çekilmişlerdir.

TÜRK ORDUSU PANİK İÇİNDE

Gabar ve Çirav dağlarında meydana gelen çatışmalar, gündüz gerçekleşmiştir. Bu nedenle her iki çatışmada da düşman birliğinin durumu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. "Yörenin dağlık olması ve gece karanlığından yararlanmaları" gibi açıklamalarda bulunarak, zayıflıklarını gizlemeye çalışan sömürgecilerin güçsüzlüğü ve Türk ordusunun zayıflıkları en net biçimde ortaya çıkmıştır.

Gabar ve Çirav çatışmalarında da görüldüğü gibi, sömürgeciler HRK güçleri ile karşı karşıya gelip savaşacak durumda değildirler. Çatışmaların gündüz meydana gelmesi sömürgecilerin dayandığı tüm iddialarını da yerle bir etmiştir. Sömürgecilerin HRK birlikleri ile çatışmaya cesaret edemediği ve subaylarının ise savaş sanatını uygulamaktan uzak oldukları çok açık olarak ortaya çıktı.

Bu çatışmalarda umdukları sonuca varamayan sömürgeciler, birliklerinin harekat tarzında değişikliklere gittiler. Şimdiye kadar, birliklerini dağ dağ dolaştırarak devrimcileri arama biçiminde yürüttükleri operasyonların boşuna bir çaba olduğunu, Kürdistan dağlarında büyük riskleri göze almadan dolaşılamayacağını kavradılar. Bunun üzerine savunma içerisine giren sömürgeci-faşist birlikler, daha çok pusu ve ihbarlarla sonuca gitmeye çalışmaktadırlar. Devrimcilerin geniş bir coğrafya üzerinde hareket etmesini sağlayan bu durum, direniş mücadelemizin daha da güçlenmesine yolaçmıştır. HRK birlikleri şimdi eskisinden daha geniş bir alana hakim olarak hareket etmektedirler.

Bu iki çatışma halk üzerinde de derin bir etki bırakmıştır. Düşmanın ısrarla gizlemeye çalıştığı bu çatışmalar her şeye rağmen, halk arasında yaygınlaşmıştır. Köylüler tarafından, gelişmeler olduğundan da fazla gösterilerek çatışmalarda 200 düşman askerinin öldürüldüğü söylentileri yayılmaktadır.

Bu durum, düşmanı şaşkına ve çılgına çeviriyor. Halkın devrime bağladığı umutlar ise, devrimci birliklerimizin coşkunluğunu artırıyor.

DEVRİMCİ ATILIMIMIZ SÜRÜYOR

Yaz dönemi eylemsel atılımımız sömürgeci faşistlere ağır darbeler indirerek devam etmektedir. Henüz ayrıntılarını ve kesinliğini bilemediğimiz çok sayıda eylem haberi gelmektedir.

Pazarcık, Bingöl, Batman, Cizre, Dersim vb. alanlardan ulaşan haberlere göre, sömürgeci ordu birlikleriyle meydana gelen çatışma, pusu ve baskınlarda çok sayıda asker öldürülmüş veya yaralanmıştır.

Devrimci atılımımız tüm şiddeti ile devam etmektedir. Önümüzdeki günler, atılımımızın yükselişi ve güçlenişini birlikte getirecektir. Faşist ordu sürekli gerilerken, devrimci birliklerimiz mevzilerini ve hakimiyet alanlarını genişletmektedirler.

KENDİ BELGELERİNDEN TÜRK ORDUSUNUN ACİZLİĞİNİ...

Baştarafı Syf: 9'da

duğu olaylarda yabancı komutanın görev belgesi verdiğine dair örnekler burada sayılamayacak kadar çoktur. Yalnız birini hatırlatırsak bütün hepsine egemen düşünceyi göstermiş olabilir. 5 Kasım 1959'da Amerikalı yarbay Morrison, Ankara'da Çankaya'daki Amerikan Klübünden, akşam çalışma saatleri dışında çıktıktan sonra 80 kilometreyle sürdüğü arabasıyla toplu halde yürüyen onbir Türk erini çiğnediği halde görevli olduğu belgesi ve iddiasıyla Türk adli makamlarına verilmemiştir." (T. Ataöv, age. syf: 216)

Bu örneği şunun için verdik: Türkiye'de ABD'nin çıkarları her şeyin üzerindedir; ve bu, bununla da sınırlı değildir; aynı zamanda ABD'nin basit bir subayının keyfi bile her şeyin üzerindedir.

Evet, Türk ordusu, dünyada eşi görülmemiş en aşağılık ilişkiye en büyük erdem gibi sarılan, efendilerinin çıkarı ve keyfi için insanların kanını hiçe sayan, başlı başına kendisi ABD'nin robotu olan bir güçtür. Ve ABD, ondan Ortadoğu'daki çıkarlarını koruması, sosyalizmin hemen yanıbaşında bir tehdit unsuru olması gibi tümüyle saldırı amaçlı bir rol dışında herhangi bir beklentiye sahip değildir.

ABD-Türkiye ilişkisinin tümüyle bu temelde olduğu, 12 Eylül 1980 sonrasında da bütüyle açığa çıkmıştır.

12 Eylül askeri-faşist darbesinin CIA tarafından hazırlandığını Amerikan ajanlarının kendileri yazdılar.

ABD çıkarları adına savaşın ilk "kahraman"larından olan Kenan "Paşa", yine aynı çıkarları koruma adına bu kez "devlet başkanı" olarak "şeref"lendirildi. ABD başta olmak üzere, tüm emperyalist devletlerde. Türk ordusunun savaş gücü ve generallerin cesaretine övgü dizmek, 1980'li yıllarda neredeyse bir tiryakilik haline geldi. Ordunun namlusu ağzında uygulanan ekonomik politika dünyaya örnek gösterildi. Ama tek bir kusuru vardı, yine elbisesi beğenilmiyordu, yeni bir elbise giydirmek gerekiyordu. İşte bu da 1986'larda kalıbına oturtulmaya çalışılıyor.

Türk ordusu içerde ve dışarda daima emperyalizmin çıkarları adına hareket etmiştir. "Cumhuriyet" döneminin son üç darbesinde bu açıkça görülür. Son 12 Eylül hareketi ise bunun en belirgin örneğidir.

12 Eylül'de ordu iktidara getirilirken, tehlikede olan sadece Türk burjuvazisinin varlığı değil, sistemin çıkarlarıydı. ABD, Ortadoğu'da yalınkat bir uşaklıkla ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını güvenceye alacak bir askeri kuvvete ihtiyaç duymaktaydı. Çünkü, Şahlığın yıkılışı, Afganistan'da gericiliğin aldığı darbe ve Ortadoğu'daki diğer gelişmeler, ABD çıkarlarını ciddi biçimde tehdit eden gelişmelere yolaçmıştı. Türk devlet sınırları içinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ise bunu yaşamsal bir tehdit düzeyine yükselten en büyük etkendi.

Üstelik Türk burjuvazisi de içerde oldukça kötü durumdaydı. Burjuvazi çıplak bir şiddet temelinde tüm emek gücü ve değerlerinin talanı dışında kendisini ayakta tutamaz durumdaydı. İşçi sınıfı hareketi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi karşısında bu çelimsiz haliyle daha fazla tutunamayacağını görüyordu.

Bu sömürgeci-faşist diktatörlüğün içteki uygulamaları biliniyor. Dıştaki uygulamaları da biliniyor. Ama burada konumuz itibarıyla dışa yönelik olanlar önem kazandığından bazı örnekler vereceğiz.

Geçen yıllarda herkesin gördüğü gibi, Türk ordusu aşırı gövdesiyle para edeceğini sandı. Cüssesini pazara sunup, efendilerinden böyle para koparmaya çalıştı. Ve bir kabadayı gibi herkese tehditler savurdu. İran'dan kaçan Şahlık artıkları Türk ordusunun karargahlarında CIA uzmanlarınca eğitildiler. Suriye, aynı "kuvvet"le tehdit edildi. Sosyalist ülkeler yine bu "kuvvet"e dayanılarak tehdit edilmek istendi. Türk ordusu bu gücü üzerinde Ortadoğu halklarına boyun eğdireceğini zannediyordu. Bu konuda emperyalizmin tam vizesiyle hareket ettiği ise aşikardı.

Ama bu sahte kabadayının forsu fazla uzun sürmedi. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi onun bütün gerçeğini açığa serdi. Bu "güçlü" ve de "şanlı" ordunun 1980 sonrası ilk askeri fiyaskosu, 1983'te G. Kürdistan'a saldırısıyla birlikte ortaya çıktı. O 800 binlik ordu, karşısında tek bir kurşun sıkılmadığı halde bir bozgun ordusuna dönüştü. "Kahraman mehmetçik"ler birbirlerini vurdular. Burada gözler önündeki gerçek şu idi: Bu ordunun savaş ve hareket kabiliyeti yoktur.

İşler bununla da kalmadı. 15 Ağustos 1984 Atılımıyla, Türk ordusu tarihinin en büyük şamarını yedi; kendi deyimleriyle, ordu şoka uğradı. Çünkü kendilerinden bile gizledikleri gerçekleri artık tüm dünya görür hale gelmişti. "Kahraman mehmetçik" ve ordunun "yenilmezliği" efsaneleri yerle bir oldu.

Halkımızın Silahlı Kurtuluş Kuvvetleri (HRK), Türk ordusunun gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında nasıl bir hezimete uğradığını, bastığı düşman karakolunda ele geçirdiği belgelerden kamuoyunun gözleri önüne serdi. HRK birlikleri birçok kez olduğu gibi, düşmanın inine kadar gittiler ve müdahale fırsatı bile bulamayan "kahraman mehmetçik"in "koruduğu" belgeleri aldılar. Yayınlanan belgeler birçok açıdan önem taşımaktaydı. Ama hemen bir tanesini söylersek, emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik emellerinde, bu ordunun hiç de güvenilir olmadığını ortaya koyuyordu.

Elbetteki bu gerçek, emperyalist güçler tarafından da görülmektedir. Türk ordusunun, kendisine atfedilen rolün sahibi olamayacağını bu güçler de artık açıktan söylemektedirler.

Türk burjuvazisi ve ordusu, hiçbir zaman olmadığı kadar şimdi, efendilerine karşı çok zor durumda. Ama bu nedenle de daha çok ayağa kapanmak, daha çok yalvarmak ve daha çok hizmet etmek zorunda. Nitekim, Bulgaristan'daki Türk azınlığı "meselesi"nde olduğu gibi emperyalizmin basit ajanlığı ve provakatörlüğünü, ABD'nin son Libya'ya saldırısında bombardıman uçaklarının bizzat topraklarından kalkmasını sağladığı gibi bir paravan olmayı, ABD adına kapı kapı dolaşarak emperyalist saldırganlığın propagandacılığını yapmayı ve diğerlerini her zamankinden fazla görev bilmekte; ajan-provakatör, basit bir hizmetçi ve kiralık katil sıfatıyla, Türk egemen sınıflarının tarihine taş çıkartan ve uşaklığın bile sınırını aşan, bu nedenle de literatürde adı bulunmayan(?!) bir devlet olma örneği sunmaktadır.

DEVAM EDECEK

«BU BIR ÇAĞRIDIR....»

Baştarafı Syf: 4'te

Gerçekçi olmanın zamanı gelip dayanmıştır. Yalan-dolanın kimseye yararı yoktur.

Evet, eğer Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü gerçekten istiyorsanız, onun uzağında kalıp devrimin aleyhinde çalışmamalısınız. Çünkü, bu devrim Kürdistan halkının devrimidir. Devrimler halkın sırtında gerçekleşmiştir. Ve öyle gerçekleşecektir. Mücadeleyi yürüten halkın kendisidir. Gözbebeği gibi sevdiği oğlunun omuzuna silahı verip şeref çeperine gönderen de yine bu halktır. Devrimcilerin etrafında bir araya gelerek gecesini gündüzüne katıp çalışan da yine bu halktır. Şanlı 15 Ağustos Atılımının ateşi de yine bu halk tarafından yakılmıştır. O zaman, siz de, –eğer bu halkın kurtuluşunu istiyorsanız– gelin ateşinizi, bu ateşin üzerine katın ki devrim alevi daha da gürleşsin.

Bugün Kürdistan'da iki yol vardır. Ya doğru-dürüst bir devrimcilik, ya da düşmana uşaklık ve boyun eğme. Bir üçüncü yol yoktur.

Benim bu çağrım, tüm Kürdistan örgütleri ve daha çok da DDKD ve PPKK etrafında biraraya gelmiş olanlaradır. Bu hakkı kendimde görüyorum. Çünkü gençliğimi onlara çalışmakla feda ettim. Bu hakkı Kürdistan halkında da görüyorum.

Kardeşler, bugündür el kaldırma günü; bugündür Kürdistan halkına kendini kabul ettirme günü; bugündür şeref ve erkekliğin günü; bugündür Kürdistan için fedakarlık günü. Kürdistan halkı, böyle bir günün gelmesini dört gözle bekliyordu. Kardeşler, gelin Kürdistan partizanlarıyla omuz omuza vererek düşmana karşı yürütülen savaşı alevlendirin. Ancak böylelikle topraklarımızı Kürdistan halkının kan emicilerinden, faşistlerden daha çabuk kurtarabiliriz. Gelin, gün birbirini çekiştirme günü değil. Zamanında hata yapmayan kimse yoktur. Birbirimizin hatasını düzeltmemiz gerekir ki, bir daha aynı hatalara düşülmesin.

Sevgili arkadaşlar, sizler bilinçli, Kürdistan'ın düşmanını tanıyan, Kürdistan'ın koşullarını bilen kişilersiniz. Düşmanın, Kürt milleti hakkında ne kadar merhametsiz olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Onun bize kolayca hakkımızı bağışlaması mümkün değildir. Hakkımızı zorla almak zorundayız. Kendimizi hayalperestlikten kurtaralım. Hayallerle hiçbir amaca ulaşılamaz. "Böyle olmuştu... şöyle olacak..." diyerek, niyetlerle kendimizi avutmayalım. Yürütülen savaştan uzaklara kaçmayalım. Eğer, devrimciliği gün geçirme, rahat günündevrimciliği olarak değerlendiriyorsanız, ona bir diyeceğimiz yok. Ama, şunu da çok iyi bilmeniz gerekir ki, Kürtler, "**Lawê derewîn yekcar dixwe firavîn...**" derler.

Yurtsever ve emekçi Kürdistan halkı sizleri bizden soruyor: *"Kürdistan'ın gerçek sahipleri ve bu yükü yerden kaldırabilecek, omuzlayabilecek tek güç biziz diyen arkadaşlarınız neredeler"* diyor. Hele bir ortaya çıkın ki, yüzünüzü görelim, sizi tanıyalım. Ben şahsen sizleri çok iyi tanıyorum. Çünkü, sizinle sakalımı beyazlattım. Ama, sizin gerçek yüzünüzü bilmeyen birçok dürüst insan hala size kanıp kandırılıyor. Söyleyin, gösterin neler yaptığınızı da, halkın sorularına uygun cevaplar verelim.

Bizler birlikte çalışırken, siz değil miydiniz, *"Kürdistan'ın kurtuluşu namlunun ağzındadır"* diyen; siz değil miydiniz, *"Silahlı mücadeleye inanıyoruz"* diyen; siz değil miydiniz, *"Savaş için hazırlık yapmalıyız"* diyen; siz değil miydiniz, *"Ölmeden, mal-mülk viran olmadan Kürdistan kurtulmaz"* diyen; siz değil miydiniz, *"Parlamentonun hepsi Kürtlerden oluşsa bile, yine de Kürdistan kurtulmaz"* diyen; siz değil miydiniz, *"Kürt milletinin üçte ikisi imha olsa, üçte biri kalsa da bize yeterlidir"* diyen; siz değil miydiniz, *"Yolumuz işçilerin yoludur"* diyen; siz değil miydiniz, *"Kürdistan kurtulmalı ama ağa ve şeyhlerin eliyle değil"* diyen? Sizdiniz, evet!.. Ama neden şimdi söylediklerinize sahip çıkmıyorsunuz? Yoksa söylemek kolay da, yapmak zor mu? Kürtlerin bir sözü var: "**Dibêjê, lê napêjê.**"

"Biz, sizinle zamanımızı geçirip, sizi aldattık" diyorsanız, yanılıyorsunuz. Şunu iyi bilin ki, halk hiçbir zaman aldatılamaz ve herşeyin hesabını er veya geç sorar.

Kürdistan, ancak Kürdistan'da yürütülecek bir mücadeleyle mi kurtulur, yoksa Avrupa'daki çalışmayla mı? Silahlar Kürdistan'da mı, yoksa Avrupa'da mı patlatılmalı? Pêşmergeler Kürdistan dağlarında mı, yoksa Avrupa'da mı kalsınlar? Kürt sorunu, Kürdistan'da mı, yoksa Avrupa'da mı çözülür? Kürtlerin meskeni Kürdistan mı, yoksa Avrupa mı olmalı? Avrupa'nın şarabı mı, yoksa Kürdistan yaylalarının berrak suları mı güzel? Avrupa'nın domuz eti mi, yoksa Kürdistan kuzularının eti mi güzel? Bu soruların cevabını sizin ve tüm yurtseverlerin vicdanına bırakıyorum. Biraz gerçekçi olun; aklınızı başınıza toplayın artık! İşlediğiniz ve işlettiğiniz suçların Kürt halkı için bir faydası var mı, yok mu? Eğer dürüstseniz, devrimci ve yurtseverseniz ve Kürdistan'ın kurtuluşu için çalışıyorsanız, o halde halka, nelerle uğraştığınızı, hangi yoldan gittiğinizi bildirmelisiniz. Yoksa, yaptıklarınızı gizliyor da, bir dahaki sefere mi umut bağlıyorsunuz? Ortalık sakinleşsin, size af çıksın ve siz de tekrar meydana çıkıp cirit atasınız diye mi bütün hesaplar? Bu hesaplarınız gerçekleşince Ömer Çetin gibi satılık bir haini kendinize baş yapar; İsmet'in oğlu ve Ecevit'in hanımının size alkış çalmasını sağlarsınız. Bu halinizle mi Kürdistan'ın bağımsızlığını elde edeceksiniz?

Şunu herkesin çok iyi bilmesi ve kafasına yerleştirmesi gerekir ki, Kürdistan halkının can-fedayileri, böyle bir fırsatı hiç kimseye nasip etmeyecektir. Kürt halkının kaderiyle oynamaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Herkesten tek tek hesap sorma hakkını hem kendimde hem de halkımda görüyorum. Elimiz daima yakanızda olacaktır. Kendim de gereken hesabı vermeye hazırım.

Ben ve halkım savaşın içindeyiz. Düşmana karşı savaşarak direniyoruz ve günbegün şehit veriyoruz. Ya sizler nerelerdesiniz, neyle uğraşıyorsunuz? Aklınızı başınıza toplayın artık. "**An Kürdistan An Neman**" diyenler sizler değil miydiniz?

Belki, şimdilik Avrupa size hoş gelebilir. Ama bir gün gelecek ki, Avrupalılar size kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı soracaklar. O zaman, hangi yüzle, nasıl bir cevap vereceksiniz onlara? "Biz geliriz, ama şartlarımız var" mı diyorsunuz? Şartlarınız, kardeş düşmanlığı ve düşmana uşaklık olmasın da, ne olursa olsun kabul görür.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi kurulmuş bulunuyor. Siz de herkes gibi bu cepheye, Kürdistan'ın kurtuluşu için girebilirsiniz. Kürdistan Kürt halkınındır. Kardeşliğin hüküm süreceği bir Kürdistan'da herkese yer vardır. Kürdistan halkı, Kürdistan'ın özgürlüğü için mücadele edenlere sadıktır. Ama, buna karşılık, Kürdistan'a ihanet edenlere de düşmandır ve onun pençesinden hiç kimse kendini kurtaramaz.

Eğer siz, "Şartlar henüz olgunlaşmamış, silahlı mücadele dursun ve pêşmergeler orayı terketsin, ondan sonra biz geliriz" diyorsanız, boşuna hayallere kapılmayın ve yerinize oturun. Nerede kalıyorsanız orası size mübarek olsun. Çünkü, hayal ettiğiniz şeyler hiçbir zaman gerçekleşemez. Öyle bir şeyin koşulları, bir daha geri dönmemecesine ortadan kalkmıştır artık. Tüm dünya bir olup vursa da bu savaş, bu mücadele, bu ateş sönmez artık. Bu savaş, Kürdistan halkının eseridir. Onun omuzlarında yükseldi ve yükselmeye de onunla devam ediyor. Mücadele halka mal edilmiştir. Halkın kendisi, aziz oğullarını Kürdistan fedaisi yaptı.

Bu savaş, öyle bir boyuta varmıştır ki artık kadınlarımız da elinde silah düşmana karşı savaşıyor. Peki siz ne güne duruyorsunuz? İşte PKK'nin aslan kadınları elinde silah, gece-gündüz pêşmergelerle omuz omuza savaşıyor. Artık bize, daha fazla söyleyecek bir şey kalmıyor. Siz de erkekçe silahınıza sarılın ve Kürdistan'a gelin, kardeşlerinizle omuz omuza düşmana karşı savaşın ki, ülkemiz bir an önce kurtulsun.

Ancak sanmayın ki, siz olmadan Kürdistan kurtulmaz. Şunu iyi bilin ki, Kürdistan halkı, düşmanın kölelik zincirlerinden kurtulmak ve bağımsızlığına kavuşmak için yeterli bilince ve güce ulaşmıştır.

– Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük!
– Yaşasın ERNK!
– Kahrolsun Askeri-Faşist Cunta!
– Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

Heval Melle Xerîb
16. 5. 1986

KOMUTAN AGİT YOLDAŞ EMREDİYOR...

Baştarafı Syf: 4'te

durumla karşılaşmamış olsalardı bu saate kadar geç kalmaları mümkün değildi" diyorlardı. Saatler, dakikalar, çok ağır ilerliyor; sanki saatin yelkovanına bir ton yük bağlanmışçasına zaman geçmek bilmiyordu. Partizanlar kendi aralarında durumu değerlendirdiler ve şafak sökmeden köyü terkettiler. Benim de sabahleyin karakola uğramamı, bir nabız yoklamasında bulunmamı istediler. Arkadaşların gelecek grubun üzerinde bu kadar önemle durması beni de sabırsız kılmıştı; sabaha kadar hep geliyorlar umuduyla dört gözle yolu bekledim. Ama şafak attı, gün aydınlandı, yine de gelen yoktu. Sabahın erken saatinde karakola uğramam şüpheleri üzerime çeker düşüncesiyle güneşin doğmasını sabırsızlıkla bekledim. Ama güneş GABAR dağının ucundan kafasını yeni uzatmış; GABAR dağları sanki kendisini zapt etmiş ve kendisinden uzaklaşmasını istemiyormuşcasına, çok ağır yükseliyordu. Karakola yaklaşmıştım ki aniden helikopter sesi alanı doldurdu. Arkadaşların üzerinde durduğu ihtimaller doğrulanıyordu. Dizlerim ağırlaşmış kalkmıyordu. Helikopter karakolun önüne indi. Tüm karakolda bir korku ve karmaşa hakimdi. Cesedi helikopterden indirdiler. Muhtar olduğum için cesedi bana da gösterdiler, tanıyıp tanımadığımı sordular. Dilimi yutmuştum, ancak 'yok' diyebildim. Geri döndüğümde, yolda sanki kafama balyozlar iniyor, karşımdaki dağların çığlıkları duyuluyor, dağlar devriliyordu. Gözlerimin önünde Agit dolaşıyor, anlattıklarını tek tek işitiyordum...

Durumu arkadaşlara bildirdiğimde tüm grupta bir suskunluk oldu ve sonra aniden hep birlikte yay gibi ayağa fırladılar; silahları havada büyük şehit Agit için saygı duruşuna geçtiler. Ardından and içtiler.

HRK grubu durumumu biliyordu. Kendilerine katılmak istediğimi söyledim, kabul etmediler. Altı çocuğumun olduğunu ve onlara bakmam gerektiğini söylediler. Agit şehit düştükten sonra Türk ordusu büyük bir korku ve panik içine düşmüştü. Bu durum halka davranışlarında açıkça yansıyordu. Artık köyleri boşaltmaktan ve halkı sürgün etmekten başka çareleri kalmamıştı. Ben yurtdışına çıktığım zamana kadar, BERKEVE, CİNET, SERÊDÊ, BİRKÊ köyleri tümden boşaltılmıştı; DEŞTÊLALO köyünden en az 50 aile, QARNÊ köyünün yarısı sürgün edilmişti. Köyde kalacak durumda değildim. Arkadaşlar, "Dünyanın neresine gidersen git ERNK'nin çalışmaları var. Maddi ve manevi alanda yapacağınız katkılar anında bize ulaştırılıyor" dediler. Kendime ait üç uzun silahımı arkadaşlara verip savaşçılarımızla tek tek kucaklaştım; Agitlerimizden kopmak bana çok zor geldi. Onlar gözden kaybolana kadar arkalarından baktım.

Milyonlarca lira rüşvet karşılığı çocuklarımı Avrupa'ya ulaştırdım. Agit Komutanı, ülkemi ve savaşçılarımızı unutamıyorum. Çocuklarımı biraz yerleştirir yerleştirmez savaşçılarımıza kavuşacağım. Hiçbir engel onlarla birlikte savaşmamı engelleyemez. Yaşım 65, ama Agit komutan emrediyor; İLERİ!

– Agit Yoldaşın Manevi Komutası Altında Savaşalım!
– Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!
– Bijî Hêzên Rizgarîya Kurdistan!

Bir Yurtsever
21. 6. 1986

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ...

Baştarafı Syf: 23'te

Kısacası, 1975'lerdeki bu "iltica" olayından Kürdistan halkı değil, Türk sömürgecileri yararlanmışlardır. I-KDP hareketinin yaptığı şey, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geleceğine ilişkin olarak Hakkari halkımız arasında yalnızca umutsuzluk ve inançsızlık tohumları ekmek olmuştur. Ama sömürgecilerle işbirliği içerisindeki ilkel milliyetçiliğin bütün bu olumsuzluklarına ve ağır tahribatlarına rağmen, PKK hareketi çok kısa bir sürede Hakkari halkının umutlarını ve inançlarını tazelemeyi başarmış, gelecek için umut ışığı haline gelmeyi bilmiştir. Yüzyıllarca özgür dağ havasını soluyarak yabancı egemenlere karşı boyun eğmeyi reddetmiş olan ve atalarımızın direnişçi geleneklerini hala temsil eden Hakkari halkı bugün de kendisine düşen rolü oynayacak; PKK'nin önderliğinde ve uzak olmayan bir gelecekte gerçek özgürlüğüne kavuşacaktır.

Besbelli ki, Hakkari'nin ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferi için taşıdığı önem sadece bunlarla da sınırlı değildir. Emperyalizmin gerici Irak rejimini, ABD emperyalizmi aleyhtarı İran yönetiminin üzerine saldırtmasıyla başlayan ve iki rejim arasında bugüne değin devam eden savaş Hakkari'yi daha da hassas bir alan haline getirmiş ve önemini giderek atırmıştır. Savaşta saldırgan taraf olmasına rağmen, kendisini toparlayarak karşı saldırıya geçen İran yönetiminin insiyatifi ele geçirmesi üzerine Irak rejimi zayıf düşmüş, bunun sonucunda Kürdistan'ın belli bir kesimi üzerindeki denetimi zayıflamış, özellikle Türkiye-Irak sınırı boyunca ciddi bir egemenlik boşluğu doğmuştur. Kürdistan üzerindeki egemenliklerinin devamı için geçmişte sömürgeci yönetimleri bir araya getiren sınırlar, savaşın tırmandırılması ile birlikte sömürgeciliğin en zayıf noktalarına dönüşmüştür. Bu nedenle Irak-İran savaşı etrafında bloklaşan Ortadoğu'nun devrimci-ilerici güçleriyle, gerici bölge yönetimleri arasında bu alan üzerinde bir karşılıklı egemenlik savaşının sürdüğünden bahsetmek gerekir. Çünkü savaşın düğümünün buradan çözüleceği belli olmuştur. İster Saddam rejimini yıkmak isteyen güçler olsun, ister rejimi ayakta tutmaya çalışan güçler olsun, her iki taraf da bölgedeki dengeyi kendi lehine değiştirmek için düğümün istedikleri biçimde çözülmesini amaçlamaktadırlar. Emperyalizmin işbirlikçisi gerici rejimler, ilkel milliyetçiliği temel alıp kazanmak ve ilerici güçlerin başına musallat etmek isterken, aynı şekilde bölge devrimci-ilerici güçleri de onun emperyalizmin ve bölge gericiliğinin tehlikeli bir aleti durumuna düşmemesi için çaba harcamaktadırlar. Dolayısıyla ilkel milliyetçilik biribirine düşman iki gücün birden ilgi alanında bulunmaktadır. Böyle bir durumda o iki ayağı ile her iki zemine birden basmakta ve her iki kampa da kur yapmaktadır. Gerici karakterinin tümüyle gözler önüne serilmesine rağmen, onun bölgenin devrimci-ilerici güçlerine göz kırpması, Ortadoğu çapındaki anti-emperyalist bloklaşmanın henüz sağlam temellere oturtulamadığı bir ortamda kendisini yaşatan başlıca etken olmaktadır.

Bütün bu gelişmeler, Ortadoğu halklarının emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelelerinde Kürdistan devriminin rolünü artırmış, çözümleyici niteliğini öne çıkarmıştır. Bu nedenledir ki, Kürdistan'da yükselen devrimci savaş sadece yüzyılların yabancı egemenliğine ağır darbeler indirerek ülkemizin kurtuluşunu yakınlaştırmakla kalmayacak, ortadaki kördüğümü çözerek bölge devrimlerinin gelişmesinin de yolunu açacaktır. Kısacası Ortadoğu halklarının kalbi Kürdistan'da atmaktadır ve Kürdistan halkının kalbi de Hakkari'dedir. Ve sonuçta belirleyici fonksiyon devrimci önderl[illegible]n rolünü layıkıyla oynamasında, [illegible]ci militanın pratiğe, devrimci [illegible]ığın dayattığı ölçülere ulaşmış olarak yüklenmesinde yatmaktadır.

DEVAM EDECEK

TÜRK ORDUSU'NDA DÜZENLEME...

Baştarafı Syf: 3'te

tehditin yönüne göre de farklılık göstereceğini belirtiyor. Bugün Türk ordusu için en ciddi ve tehlikeli tehdit, açık ki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden gelmektedir. O halde, bu askeri düzenleme yapılırken, gözönünde bulundurulan Kürdistan'daki gelişmelerdir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kazandığı ivme, inkar edilemez boyutlardadır. TC'nin bizzat Kürdistan'da karargah merkezini kurarak savaşı yürütmekle karşı cevap geliştirebileceği bir düzeydedir. Kuvvet komutanlıklarının Kürdistan'dan uzak oluşları nedeniyle, ani gelişmelere cevap vermede gecikmeler ortaya çıkacağından, bunu önlemenin yolu olarak böyle bir düzenlemeye gidilmektedir.

Peki, Kürdistan'da ani karşılık verilmesini gerektirecek gelişmeler neler olabilir? HRK birlikleri, büyüyen savaş gücü ve eylemleriyle halkımızı daha fazla ulusal kurtuluşa çekerken, sömürgeci ordu birliklerine de ağır darbeler vurmaktadırlar. Bu durum, TC'yi hiç de beklemediği birçok gelişmeyle erkenden karşı karşıya getirebilir. İşte böylesi gelişmeler karşısında hazırlıksız yakalanmak istemeyen faşist cunta, birliklerinin harekat kabiliyetini artıracak yeni bir düzenleme içine girmektedir. Savaşı bizzat Kürdistan'dan yürütmek istemektedir.

15 Ağustos Atılımının ardından hazırlıklarını yürüten faşist cunta; özellikle Siirt'te savaş karargahını kurma çalışmalarına hız verdi. Siirt'te birliklerini merkezileştirerek, Kürdistan'da geliştirdiği özel savaş uygulamalarını bizzat buradan planlayıp yürütmek istemektedir. Son yapılan açıklama ve değerlendirmelerden de anlaşıldığı gibi, faşist cunta bu konudaki hazırlığını sonuçlandırmış bulunuyor.

Cephe komutanlıklarının kuruluşunun tamamlanması, aynı zamanda ismi verilmekten ısrarla kaçınılsa da, Kürdistan'da yürütülen savaşın kabul edilmesidir. Türk ordu birliklerinin harekat çabukluğuna böylesine bir gereksinme duyması da bunun bir kanıtıdır. Türk ordusunda yeni düzenlemeyi gerekli kılan "kendine özgü nedenler"e baktığımızda, karşımıza çıkan gerçek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşıdır. Bunun başka nedeni olmadığı gibi, bu dönemde uygulanması da tesadüf değildir.

KÜRDİSTAN'DA SÜREKLİLİK VE İVME...

Baştarafı Syf: 21'de

dönüşümcü kliği", "Partizan, özümsenmiş yönetim kliği" milisleşme yolunda adım atarak, faşizmin paralelinde ideolojik, politik karalamalara, çarpıtmalara ve Fransa ile İsviçre'de olduğu gibi fiili saldırılara giriştiler.(18*) Faşizm, doğrudan ortak olduğu Olof Palme suikastından yararlanıp, PKK aleyhine yoğun bir propagandaya girişti.(19*) Türk burjuva klikleri, faşist ordunun Kürdistan'daki çıkmazı üzerine yoğun tartışmalara girdiler. Şiddetle uyuşuyorlardı, ancak Türk devletinin ekonomisi ve faşist ordu savaşı daha fazla kaldıramıyordu. Kürdistan tümden kaynıyordu. Faşizmin "demokrasi oyunu" bozulmuştu. Bütün burjuva partileri Kürdistan'a abandılar. Çıkardıkları sonuçlar devlet açısından ürkütücüydü. Sistemleri çöküyordu. Hükümeti hedefleyip devleti kurtarmak gerekiyordu. Uğur Mumcu'nun "Sağı ve soluyla terörizme karşı birlik" çağrısı, "Saçak" ve "Yeni Gündem"de ifadesini buluyordu. Artık yürüyemeyen ANAP yerine hükümeti devralmaya hazırlanan SHP, bu nedenle Bingöl, Sason ve Eruh'taki işkenceleri gündeme getirdi. Ulusal muhalefeti durdurmak istiyorlardı. Bu nedenle, zindan direnişleri çarpıtılmaya çalışıldı, milisliğin işlemeyen yanları eleştirildi... Ancak bütün muhalefetin örgütleyici gücü PKK gelişiyordu. Muhalefet, PKK etrafında kenetleniyordu. O halde PKK üzerinde bir kez daha şans denemek gerekirdi.

(17*) SHP Genel Başkan Yardımcısı, *"Suriye ile kesin bir anlaşmaya varılmalı, Suriye başbakanı ile anlaşmaya varılamadı. Fesat yuvaları Suriye tarafından desteklendikçe, bu olayların önlenmesi mümkün değildir. Bu nedenle Suriye ile anlaşmaya varılmalı. Suriye bu konuda zorlanmalı"* diyordu. (Hürriyet, 28 Mart 1986)

Aynı tarihlerde Cumhuriyet gazetesinden faşizmin ulusal birleştirici elemanı Uğur Mumcu, şunları yazıyordu: *"... Suriye, Türkiye için güvensiz, kuşkulu bir komşudur. Ayrıca teröristlere destek olan, bu teröristleri barındıran bir ülke ile güven verici bir anlaşma yapmak ve bu anlaşmayı uygulamak olanaksızdır. Suriye öncelikle teröristlere sağladığı desteği çekmeli ve bu konuda Türkiye'ye güvence vermelidir... Suriye'nin teröristleri destekleyen tutumundan vazgeçmesi pek düşünülemez." "... 'Kuşkulu komşu' ile güven verici ilişki kurulamaz, Suriye'nin teröristleri destekleyen bu tutumu sürdükçe, Fırat suları üstünde güven köprüleri nasıl kurulabilir?.."* (Hürriyet, 10 Mart 1986)

29 Mart 1986'da Oktay Ekşi, *"Ne var ki Türkiye, Fırat ve Dicle sularından belli bir miktarı Suriye'ye salıvermesi için Suriye tarafından yapılan anlaşma önerisini kabul etmemiş, Suriye de Türkiye'nin kendisi için hayati saydığı su sorununu çözememiş olmakta, üstelik Türkiye'ye karşı da hiçbir taahhüt altına girmemektedir. Ve ardından PKK'nin bilinen son eylemleri ortaya çıkmaktadır. Şimdi siz olsanız acaba şöyle düşünmez misiniz? Suriye bu olaylarla Türkiye'yi rahatsız ettiği ölçüde Türk hükümetini su konusunda bir anlaşma yapmaya zorlayacaktır. Eğer, olaylar gelişir, örneğin yörede daha büyük çaplı bir ayaklanma hareketi haline dönüşürse bundan Suriye'nin göreceği zarar nedir? Hiç. Peki, daha da gelişir de faraza o yörede bir küçük devlet doğarsa, Suriye su meselesini onunla daha kolay çözmez mi? Diyeceksiniz ki, bu kadar varsayım bir araya gelir mi? Olayları birlikte izleyelim. Bakalım gelir mi gelmez mi görürüz... Yalnız bir şartla: Oturduğumuz koltukta uyumayalım..."*

Kapıya dayanan Kürdistan ve UKM gerçekliğine rağmen, halen sorunu dış kaynaklı gösterme telaşında olan Türk burjuvazisinin nasıl sıkıştığının işaretidir bütün bunlar.

(18*) TKP, Kürdistan'daki mücadeleden, faşizmin çıkmazından ve tarih yaratan yüzlerce şehidin hiçbirinden bahsetmezken, açık faşizmin adamı olan 'Demokrat Türkiye'nin döneklerine ve faşizmin bülbüllerine açıkça sahip çıktığı gibi, Türk faşizmine yarışır bir tarzda, "PKK terörizmi" hakkında raporlar hazırlıyordu.

(19*) *"Son zamanlarda İsveç Başbakanı Olof Palme cinayeti verileriyle dünya çapında da güncel hale gelen PKK adlı Sovyet-Suriye destekli terör konusunda Türkiye, Suriye'den ısrarla bazı taleplerde bulunmuştur..."* (Yeni Forum, 15 Mart 1986)

Olof Palme cinayetinin ardından ABD emperyalizminin Libya'ya saldırısı, yaratılan saldırganlık histerisi, İran ve Suriye'ye tehditler, Türk devletinin açığa çıkan telaşı, belirgin olarak suikastı CIA-MİT-SÄPO'nun gerçekleştirdiğini göstermektedir.

ALMAN CUMHURBAŞKANI R. WEIZSÄCKER...

Baştarafı Syf: 12'de

nırlı olmadığını da hemen belirtelim. Birçok uygulamadan geliştirilen ilişkilere kadar, çok şeyde aynı benzerliği gördüğümüzü söyleyebiliriz. Weizsäcker'in gezisinin hemen ardından birçok konuda Alman heyetleri Türkiye'ye akın etmeye başladı. II. Wilhelm, gezisi ile Deutsche Bank'a Bağdat demiryolunun yapım imtiyazını elde etti. Weizsäcker ise, Almanya'nın askeri alandan ekonomiye kadar, birçok konuda 12 Eylül rejimiyle ilişki içerisine girmesini sağladı. Bu ilişki öyle boyutlara vardırıldı ki, belediyeler düzeyinde bile karşılıklı ilişkiler kurulmaya başlandı. Geçtiğimiz günlerde Stuttgart Belediyesi'nden kalabalık bir heyet Belediye başkanlığının öncülüğünde incelemelerde bulunmak için İstanbul'a gitti. Yine, kalabalık bir Alman heyeti, Türkiye'de bir Alman günü düzenleyerek, kültürel sergiler açıp ve çeşitli sanayi mallarının tanıtımını yaptı. Alman askeri komutanları ile Türk askeri komutanları arasındaki ilişki trafiği hızlandı.

Bu ilişkilere daha birçok örnek gösterilebilir. Kanımızca örnek gösterilen bu bir-iki gelişme bile, 12 Eylül rejimine Almanya'dan sağlanan desteğin düzeyini göstermek açısından yeterlidir. Weizsäcker bu gezisi ile, Süddeutsche Zeitung'da da ifade edildiği gibi, "Bizzat kendi varlığı ile faşist cuntaya moral vermeyi" hedefledi. Bu ise, uluslararası kamuoyundan tecrit olan bir rejime destek vererek, meşru göstermek çabasıdır.

Weizsäcker'in gezisi gündemine başka konuları da almış olsa, esas olarak amacın bu olduğu açıktır. Şu bir gerçektir ki, Almanya ile faşist cuntanın ekonomik, askeri ilişkileri canlıdır. Bu gezi bunu daha da ileri götürecektir. Yine, Türk işçilerinin sorunları, serbest dolaşma hakkı vb. de gündeme gelmekle birlikte her iki güç arasında fazla ciddi bir sorunu oluşturmamaktadır. O halde, en önemli neden olarak geriye, rejimi faşist yüzüyle meşrulaştırma çabası kalmaktadır.

"Demokrasiye geri dönüş" manevraları adı altında, eski siyasilere konuşma hakkı, çeşitli davaların sonuçlandırılması, sosyalist parti kurma girişimleri vb. çabalar içinde bulunulsa da, faşist rejimin ordusunu 2/3'nü Kürdistan'da tutması, sürekli operasyon hali, katliam ve işkencelerin devam etmesi nememnem bir demokrasinin yaşandığını da ortaya koymaktadır. Bu durum uluslararası kamuoyu tarafından yakından izlenmektedir. Kürdistan'da bugün bir savaşın var olduğunu kabul etmektedirler. İşte, Weizsäcker tüm bu gelişmelerin üzerine basarak ve bunları görmezlikten gelerek, faşist cuntaya el uzattı. Sadece kendisi el atmakla yetinmeyip tüm dünya halklarından da faşist bir rejimin, demokratik bir rejim olarak görülmesini ve kabul edilmesini istedi. Weizsäcker bir yemekte yaptığı konuşmada, ziyaretinin amaçlarını şöyle açıklıyordu: "Ziyaretim Türkiye'deki gelişmeleri takdir ettiğimizi ve desteklediğimizi belirtmek amacına dönüktür." Bu ziyareti F. Almanya'nın Türkiye'nin Avrupa ile olan bağlarını kuvvetlendirmesine verdiği destek olarak yorumlayan Alman yetkilileri, ayrıca Türkiye ile bir eğitim anlaşması da imzalamışlardır.

Sonuç olarak; bu ziyaret Avrupa emperyalist devletlerinin 12 Eylül faşist rejimini yaşadığı çöküşten kurtarma girişimlerinin yoğunlaştığı ve rejime karşı yeni alternatiflerin SHP, Demireller, Ecevitler eliyle oluşturulmaya çalışıldığı bir döneme denk gelmiştir. Almanya bu gelişmelerde tarihi rolünü yeniden oynayarak R. v. Weizsäcker öncülüğünde 12 Eylül rejimine ve Kürdistan'da yürüttüğü savaş uygulamalarına tam destek verdi. Böylece Alman tekelleri, II. Wilhelm döneminde gerçekleştiremedikleri "Doğu'ya itilim" sloganını bugün yine "Tam yol Fırat ve Dicle'ye" diyerek gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar. Almanya'nın öteden beri Mezopotamya'da gözü vardır. Bugün hala bu hevesinden vazgeçmiş değildir. İşte bu hayalini hiç olmazsa bu dönemde gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bunun biricik yolu olarak da, faşist rejime sonuna kadar destek verip, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ezilmesini önüne hedef olarak koymaktadır.

Bunun için bir yandan SHP, Demirel ve Ecevitleri cuntaya karşı alternatif olarak hazırlama ile uğraşmakta; diğer yandan ise 12 Eylül rejimine her türlü desteği vererek, tarihsel suç ortaklığını artırmakta; ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bizzat şiddetle ezilmesine çalışmaktadır. Ama bugün görülmesi gereken bir gerçek vardır: Kürt halkı ne 1880'leri yaşıyor, ne de 1925-38'leri. Halkımız çağdaş önderi PKK önderliğinde modern bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmektedir.

İlerici-Demokratik Kamuoyu Bu Çabalara Karşı Durmalıdır

Bugün Avrupa emperyalist çevreleri, başta İngiltere, Almanya olmak üzere, tarihi suçlarını artırarak, faşist rejimin kabul edilmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. Başta Türkiye ve Kürdistan halkları olmak üzere tüm dünya halklarına, faşist bir rejim altında yaşanabileceğini ve kalınabileceğini göstermeye uğraşmaktadırlar.

Daha dün Kürt halkının üzerinde uygulanan katliamları unutturmaya ve faşist rejimin ordusunun 2/3'nün Kürdistan'da hareket ettirilmesini normal olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Suçsuz yere salt Kürt oldukları için insanların katledilmesini ve işkencehanelere götürülmesini, birçok köyün sürgüne gönderilmesini, boşaltılmasını; "Köy Korucuları Yasası", "Pişmanlık ve İnfaz" kanunları ile insanlık onurunun ayaklar altına alınmak istenmesini, insan hakları ile bağdaşır gelişmeler olarak lanse etmek istemektedirler.

Bugün halkımıza karşı büyük bir vahşet uygulayan faşist bir rejim, meşrulaştırılmaya ve demokrasiye geçmiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. İlerici demokratik kamuoyu böylesi bir rejimi tanımamalı ve onun iğrenç yüzünü tüm çıplaklığı ile sergilemelidir. 12 Eylül rejimini meşrulaştırma çabalarına karşı durmalıdır. Bu, bugün tarihin omuzlarına yüklediği bir görev durumundadır. Böylesi bir görevin gerçekleştirilmesi, Kürdistan ve Türkiye halklarına sunulabilecek en önemli bir destek niteliğindedir.

Alman Halkı, Alman Hükümetinin Cuntaya Desteğine Karşı Sesini Yükseltmelidir

Tarih, bugün Alman ilericilerini ve halkını yeni görevlerle karşı karşıya getirmiştir. Faşizmin acısını hala bugün bile en ağır biçimde yaşayan bu halk, faşist bir rejimin halkları katletmesine ortak edilmek istenmektedir. Alman devleti askeri, ekonomik ve siyasal desteği ile, 12 Eylül faşist rejiminin yaşamasına hizmet etmekle kalmamakta, bizzat bu çabaları ile Türk cuntasının Kürdistan ve Türkiye'de yürüttüğü katliamlara ortak olmaktadır. Cumhurbaşkanı Weizsäcker bizzat yaptığı açıklamayla, cuntanın yaşadığı "gelişmeleri takdir ettiğini" ortaya koymaktadır. Bu sözlerin anlamı sizler tarafından da çok iyi bilinmektedir. Bu demektir ki, Almanya bundan sonra da faşist cuntaya her türlü desteği sunmaktan geri kalmayacaktır.

Almanya geçmişte olduğu gibi bugün de yine Türk egemen sınıflarının en zor döneminde ve çöküşü yaşadıkları bir ortamda imdatlarına yetişmektedir. Osmanlı İmparatorluğunun uzun yıllar yaşamasını sağladıkları gibi, bugün de yardımlarını artırarak, rejimi zorla yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Alman halkı faşizmin acılarını çok iyi bilmektedir. Hitlerin nasıl bir barbarlık yürüttüğünü bilmekten öte, yaşamıştır. Ama bugün Kürdistan'da faşist Türk ordusunun Kürdistan halkına karşı yürüttüğü barbarlık ve vahşetin yanında Hitlerin yaptıkları az kalır. İşte, Kürdistan halkı böylesine çağdışı ve barbar bir düşmanla karşı karşıya bulunmaktadır. Bu canavarın imha edilmesi için verilecek her destek halkımızın mücadelesini de ileri götürecektir.

Bugün Alman devleti bu canavara can ve kan vererek zorla yaşatmaya çalışmaktadır. Alman ilericilerine, demokratlarına ve halkına da bu noktada görev düşmektedir. Faşist canavarın tarihin derinliklerine gömülmesi için, kendi devletlerinin yaptığı yardımlara karşı durmalıdırlar. Alman devletinin faşist cuntaya sunduğu her türlü desteğin karşısında seslerini yükseltmelidirler. Bu görev herkesten önce Alman halkına, ilericilerine ve demokratlarına düşmektedir. Kürdistan halkına desteklerinin de bir ifadesi olan böylesi bir görevi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmelidirler. Bu görev, tarihin yüklediği ve kaçınılmaz olarak yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Impressum

V.i.S.d.P
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

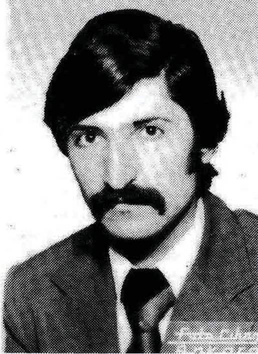
Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

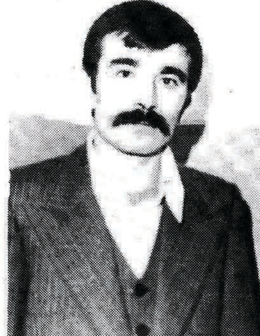
Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

14 Temmuz Ölüm Orucu Direnişçilerini Anarken

"ÖLÜM ARAYIP DA BULMADI BİZİ; YAŞAMAK İÇİN ÖLÜMÜ KENDİMİZ SEÇTİK"

Hayri DURMUŞ

Kemal PİR

Akif YILMAZ

Ulusların tarihine bakıldığı zaman; belirli anlar ve belirli olayların birer dönüm noktası, birer başlangıç, birer var olma veya yok olma nedeni olduğu görülür. İçinde yaşadıkları tarihi dönemin önemini kavrayan, onu iyi tahlil eden ve ona yön verenler, o döneme damgalarını vuranlardır. Tarihe malolan insanları vareden, onların mücadeleleridir. Aynı zamanda bu belirli anlar ve belirli olaylar gerçek liderlerini de ortaya çıkarmışlardır. Yüzlerce ulusal kurtuluş mücadelesinin liderlerinin yanısıra, varoşlardan zulmün kalesine yürüyen Spartaküs, balyozuna sarılarak zalim Dehak'ı yerle bir eden Demirci Kawa bunun en bariz örnekleridir.

Diyarbakır Direnişini ve bu direnişin önemini kavrayabilmek, Mazlum DOĞAN'ı, Kemal PİR'i, Hayri DURMUŞ'u ve daha niceleri şehit olmuş isimsiz kahramanları tanımak için; o dönemin ortamını ve o ortama özgü şartları iyi değerlendirmek gerekir. O dönemde zindanlarda girişilen zulüm, vahşet ve katliamlarla Türk devletinin ne yapmak istediğini öğrenmeden, Hayri, Kemal ve onlarca PKK'linin almış oldukları tarihi 14 Temmuz Ölüm Orucu kararını anlamak güç olur.

Diyarbakır zindanında yaşatılan zulüm, işkence ve vahşetin her bir günü bir kitaba sığmayacak kadar uzun ve çeşitlidir. Diyarbakır zindanlarında yaşamış; kendisine yurtsever, aydın, ilerici ve demokrat diyen herkesin olayları objektif olarak ve olduğu gibi aktarması bir insanlık görevidir. Ard niyetli düşünceleri için bunu saptıranların yüzüne tarih tükürecektir. 14 Temmuz direnişçilerini andığımız şu anda, koğuşlarda, hücrelerde ve mahkemelerde onlarla beraber kalmış; onlarla yaşamış; kahramanlıklarına-direnişlerine şahit olmuş; acı ve sevinçlerini paylaşmış biri olarak, 14 Temmuz öncesi döneme, 14 Temmuz ortamına ve 14 Temmuz eyleminin sonuçlarına değinerek, bu direnişin daha iyi ve daha berrak bir şekilde anlaşılması için çalışacağım.

Sömürgeci Türk devleti tarihi boyunca Kürt isyanlarını kanlabarutla boğarak bastırmıştır. Bunu yaparken de tüm barbarlığını sergilemekten geri kalmamıştır. Sömürgeci Türk devleti, Kürt isyanlarına karşı yaptıklarının bir benzerini de PKK için düşünüyordu. PKK, çok kısa bir sürede yığınları etrafına toplayan ve ona önderlik eden bir güç; Kürt halkının gören gözü, düşünen beyni, tutan eli olmuştu. Sömürgeci TC, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezmek ve Kürt halkını sindirmek için sıkıyönetim ilan etti. Ordusunun hemen hemen tümünü Kürdistan'a kaydırdı. PKK'nin etkinlik kazandığı ve halkla bütünleştiği alanlarda terör estirdi. Şehir, köy ve kasabalar tank ve helikopterlerle çevrilerek operasyonlar düzenlendi. 7'den 70'e herkes meydanlara toplanarak işkenceden geçirildi. Faşist devlet, aydın, demokrat, ilerici kim varsa hepsini askeri garnizonlara doldurdu. Yakaladığı PKK taraftar, sempatizan ve kadrolarını en ağır işkencelerle sorgulamadan geçirerek zindanlara tıktı. Yüzlerce kişi işkencehanelerde şehit edildi.

Cuntanın gelişiyle birlikte, halka dayanmayan, ayakları havada küçük-burjuva milliyetçileri ve sosyal-şoven grup ve grupçuklar çil yavrusu gibi dağıldılar. PKK'nin de dışardaki kadrolarını geri çekmesiyle, faşist yönetim hapishanelere yöneldi. PKK'lilerin çoğunlukta olduğu Diyarbakır hapishanesi CIA ve MİT elemanlarından oluşan uzman bir heyetin yönetimine bırakıldı. Hiç bir direniş göstermeyen diğer grupçuklar teslimiyeti seçerek kurallara uydular. İdare, PKK'ye yönelik yoğun bir saldırıya geçti. PKK'yi bitirmek, PKK'lileri soysuzlaştırmak, ihanet ettirmek için işkencelere başladı. Diyarbakır hapishanesi bir savaş meydanına döndü. Yüzlerce PKK'li direniyordu. Faşist yönetim de var gücüyle saldırıyordu. Aylarca süren açlık, susuzluk ve uykusuzluğun yanısıra, küfür, tükürme, lağım suyuna batırma, kol, bacak, kafa ve parmak kırma, su dökme, çırılçıplak soyup binme, asma, vücutta sigara söndürme, cop sokma ve tecavüz etme gibi alçakça yöntemlerin hepsini kullanıyorlardı. Teslimiyeti ihanete vardıran Şahin Dönmez, Ali Gündüz, Yıldırım Merkitlerin yanısıra, direnmeyi zaferle taçlandırarak şehit olan, Ali EREKLER, Cemal KILIÇLAR da vardı.

Şahin Dönmez ve şurekası kendi ihanetlerini yeterli görmeyerek, herkesin kendileri gibi ihanet etmesi için çalışan gönüllü neferler oldular. Bu yeni yetme kemalistler faşist Türk subaylarından hiç de geri kalmayarak ve hapishanede kurulan işkence timlerinin başına geçerek sorgulama yapmaya başladılar. Faşist Türk devletinden daha sabırsızca ve daha alçakça, salyalarını akıta akıta PKK'ye saldırdılar. Hapishane kan gölüne dönmüştü. İhanetle direniş yan yana yürüyordu.

Bu vahşet ve işkence ortamında onurun, yurtseverliğin, halka ve Partiye bağlılığın kavgası verilirken mahkemeler başladı. Mahkemelerin açılmasıyla, bu vahşet korkunç boyutlara ulaştı. Gidiş-gelişlerdeki ve mahkeme salonlarındaki uygulamalar hücrede yapılan uygulamalara hiç farklı değildi. Gece baskınları, toplu dayaklar, kelepçe-zincir işkencelerinin yanısıra, onar kişi halinde doldurulduğumuz panzerlerin içinde de işkenceden geçiriliyorduk. Panzerlerin içinde tekmeler, yumruklar ve coplarla tüm tutukluların her tarafı kan, yara ve bere içinde bırakılarak, öylece mahkeme huzuruna çıkarılıyorlardı. Mahkeme heyetleri Roma kralları gibi tahtlarına kurularak, arslanlarına yem olarak attıkları gladyatörler misali PKK'li tutukluların askerlerce kafalarından coplanmasına bakarak göğüslerini kabartıyorlardı. Kendilerinden aman dileyen, pişmanlık duyan bir kitle bekleyen mahkeme heyetinin bu kabarması tutukluların kürsüye gelmelerine dek sürdü. Her tutuklu, hapishanedeki faşist uygulamaları yüzlerine haykırdıkça renkten renge giriyorlardı. Her soruda, Kürt ve Kürdistan gerçeği, PKK'nin haklı bağımsızlık mücadelesi dile geldikçe cin çatpmışa dönüyor; mahkemeden kaçacak delik arıyorlardı. Mahkeme salonları onlara dar gelmeye başlamıştı. PKK'nin savunulmasına tahammül edemiyorlardı. Bu acizliklerini baskıları artırarak yenmeye çalışıyorlardı.

Faşist Türk devleti, mahkemede istediğini elde edemeyince daha da hırçınlaştı. İşte bu zulüm, işkence ve katliamlarla 14 Temmuz'a gelindi. Aylarca devam eden bu uygulamalar sonucu hapishane yaşanmaz bir hale gelmişti. 21 Mart 1982'de şehit düşerek, kararan hapishane ufkuna bir güneş gibi doğan Mazlum DOĞAN yoldaşın, **"YERİNDE VE ZAMANINDA ÖLMESİNİ BİLMEK GEREKİR"** şiarı doğrultusunda, 14 Temmuz 1982 tarihinde mahkemeye getirilen Hayri DURMUŞ, o dönemin kısa bir özeti olan tarihi kararını şöyle açıklıyordu: **"Zindandaki uygulamalar siyasi savunma hakkımızı ortadan kaldırmıştır. Zindan iç güvenlik amiri zulüm yapmaktadır. Zindanda mevcut uygulamalar, emirlerle yönetilmektedir. Zindandan dava dosyasına gönderilen yazılı açıklamalar işkence mahsulüdür, iftiradır. Beni, açıklama yapıyor diye bir odaya kapattılar. Kapı gözetleme mazgalından beni arkadaşlarıma göstererek bakın, Mehmet Hayri açıklama yapıyor diyerek arkadaşlarımı açıklama yapmaya zorladılar. Bu amaçla yapılan zulüm sonucu bazı arkadaşlarımız boğduruldu, yakıldı. Burada siyasi bir dava görülmektedir. Biz ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapmak da yasal hakkımızdır. Mevcut şartlar altında mahkemeye gelmemizin gereksizliğine inanıyorum. Bundan böyle direnişimi ölüm orucuna başlamak süretiyle sürdüreceğim. Bu kararımı burda açıklamak istiyorum."** Kemal PİR de, **"Hayri arkadaşımın almış olduğu karara aynen katılıyorum"** dedi. Bunlara, aynı davada sanık olan bir çok arkadaş da katıldı. Böylece 14 Temmuz direnişi başladı.

Ölüm Orucu direnme cephesini güçlendirirken, faşist yönetimi de şaşkına çevirmişti. Ölüm Orucundaki yoldaşlar şehit oldukları güne dek, her gün periyodik olarak işkenceye alınıp dayaktan geçirildiler. Hiçbir güç ölüm oruçlarını kırmaya yetmedi. PKK'nin yiğit önderleri M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR, kendilerine uygun düşen militanca davranışlarıyla PKK kitlesine her alanda önderlik ediyorlardı. Ortadoğu'nun Che Guevara'sı Kemal PİR, militan önderliğin en görkemli örneğini sergiliyordu. Sorgulamadaki direnişi, hapishanedeki tavrı ve mahkemelerdeki kararlılığıyla bir semboldü. Hücrelerdeki sesi güven uyandırıyor, sömürgeci uşaklara korku salıyordu. İç güvenlik amiri faşist yüzbaşıya, **"BİZİ ÖLDÜREBİLİRSİNİZ, AMA KAFAMIZIN İÇİNDEKİ DÜŞÜNCELERİ ÖLDÜRMEYE GÜCÜNÜZ YETMEZ"** diyordu. Arkadaşlara sürekli güven vererek, **"BİZİM TEK BİR SİLAHIMIZ VARDIR, O DA DİRENMEKTİR"** diyor ve direnmenin mutlaka zaferle sonuçlanacağını sürekli vurguluyordu. M. Hayri DURMUŞ ise, devrimciliğini Kürtlerin yiğitlik karakteriyle bütünleştiren ender önderlerdendir. Sömürgeci faşist Türk devletinin ve teslimiyetçi hain uşaklarının PKK'ye yönelik oyunlarını boşa çıkaran bir ustadır. İşkencenin her türlüsünü üzerinde uygulayan sömürgeci faşistler karşısında asla boyun eğmeden dikilen canlı bir abidedir. Mahkemelerdeki sakin, kararlı duruşuyla, O, bir kartalı andırıyordu. Ve gerçekten de bir kartaldı. Mahkeme heyetlerini yerlerinde bir oturtup bir kaldırıyordu sözleriyle. Her sözü bir kurşun oluyor, faşist mahkeme heyetlerinin göğsünde bomba gibi patlıyordu. O, mahkeme kürsülerinde büyüdükçe büyüyor, faşist mahkeme heyetleri ise küçüldükçe küçülüyorlardı.

Ölüm Orucunun ilerlemesi üzerine şaşıran faşist hapishane yönetimi ve dışardan yoğun baskılara maruz kalan sömürgeci faşist Türk devleti, yoldaşlarımızı fiziki olarak yaşatma çabasına girdi. Ancak Ölüm Orucunu kırmak için gösterdikleri çabalar boşa gitti. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin öncü gücü PKK'yi savunmasız bırakmaya güçleri yetmedi. Mazlum DOĞAN yoldaşın; yerinde ve zamanında ölmesini bilmek gerekir; şiarı doğrultusunda ve O'nun açtığı yolda yoldaşlarımız, yerinde ve zamanında giriştikleri mücadelelerini ve direnişlerini zaferle taçlandırdılar. Zor koşullarda inanılmaz olanı başararak, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, PKK'ye ve hapishane kitlesine yönelik saldırılara canlarını siper ederek şehit düştüler. M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar, zulme, işkenceye ve haksızlığa karşı nasıl savaşmak ve nasıl ölmek gerektiğini gösterdiler. Mazlumlardan ve Ferhatlardan aldıkları mirası, şehit düşerek, kalan yoldaşlarına emanet ettiler. Hapishanede bu onurlu gelenek yaşatıldı. Şu an bile bu miras hapishanede emin ellerdedir.

14 Temmuz Direnişinin kahraman şehitleri hapishane kitlesine kan vererek onu yeniden canlandırdılar. Direniş ruhunu canlı tuttular. Fedakarlığın en kutsalını ve en yücesini kitleye gösterdiler. Hiç sönmemek üzere, Diyarbakır zindanlarının direniş meşalesi oldular. Sömürgeci-faşist Türk devletine büyük bir ders vererek, baskı, zulüm ve katliamların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini engelleyemeyeceğini kanıtladılar.

Onlar, canlarından çok sevdikleri ve uğruna şehit düştükleri Kürdistan için yapabilecekleri en büyük katkıyı yaptılar. Kürdistan halkına, Kürdistan'ı sevmenin en usta örneğini gösterdiler. Kürdistan halkının bağımsızlığı için, dünyada benzeri az görülen bir inançla ve düğüne gider gibi seve seve ölüme gittiler. Bu soylu davranışlarıyla Kürt halkının kalbine gömüldüler. Yüzyılların birikimi olarak doğup gelişen PKK'ye darbe indirmek isteyenlerin çabalarını boşa çıkararak, tüm insanlığın gözleri önüne serdiler. Ayrıca, 14 Temmuz Direnişiyle, beyinlerini vücutlarının her zerresine hükmettirerek, insan iradesinin güçlülüğünü kanıtladılar ve insanlık onurunun korunmasının gerekliliği konusunda tüm insanlığa birer mesaj oldular.

Kararlılığın, fedakarlığın ve kahramanlığın yanısıra, Partiye bağlılığın da en iyi örneklerini sunan Mazlum DOĞAN, M. Hayri DURMUŞ, ve Kemal PİR yoldaşlar militan önderliğin de ender örnekleridirler. Gerek toplantılarda ve gerekse sohbetlerinde, Parti önderliğinin iyi korunmasının gereklerini açıklayarak kitleyi bu hususta duyarlı kılıyorlardı. "Parti önderliği korundu mu diğer alanlarda alınan geçici yenilgiler pek bir şey ifade etmez" diyorlardı. Parti taraftarları, sempatizanları ve kadrolarına bir mesaj niteliği taşıyan bu hususta sözlerini şöyle somutlaştırıyorlardı: Mazlum DOĞAN: **"Parti önderliğini korumak için, etten-kemikten duvarlar oluşturmalıyız"** diyordu. M. Hayri DURMUŞ da, **"Abdullah arkadaşın varlığı Partiyi ayakta tutmaya yeter. Birkaç yıl daha PKK'nin başında yaşarsa, ne Türk sömürgecileri ve ne de ABD emperyalizmi, kimse bizi yıkamaz"** diyordu.

Ey halkının kader çizgisinin belirlenmesi ve geleceğinin hazırlanması yolunda can veren şehitler,

Ey canları kadar sevdikleri Kürdistan için şehit düşenler,

Ey dalga dalga düşman akınlarına canlarını siper edenler,

Ey önderliği militanlıkla pekiştirenler,

Ey direniş destanının kahramanları,

Ey mücadele bayrağını burçlara diken 14 Temmuz kahramanları; Hayriler, Kemaller, Akifler, Aliler,

Sizi andığımız bu günde isimleriniz Kürt gencinin dudaklarında özlem, genç kızların dudaklarında ağıt, annelerin dilinde ninni, partizanların dilinde savaş narasıdır. Bugün dağlarda, barikatlarda mücadelenizin şavkı var.

Taşıdığınız bayrak bugün Botan'da, Ağrı'da, Dersim'de ve Sason'dadır. Taşıdığınız bayrak emin ellerde, tüm Kürdistan dağlarındadır.

M.